

Розділ 1. Давайте знайомитись

Я розповім Вам, на перший погляд, звичайнісіньку історію дівчинки-киянки, що просто хотіла бути щасливою. Вона виросла розумною й красивою, а ще в неї були тато й мама, які її дуже любили. Та не буває хорошого без поганого, як не буває дня без ночі, а щастя не ходить по світу без своєї вірної подружки – біди.

– Яка Ви сказали довжина Ваших ніг? – почувла я чергову дикість з трубки.

– А нічого, що в мене університетська освіта? Це Вас не цікавить? – не витримала неприкритого нахабства я.

– Та якось не дуже. Розумних багато, а мені потрібна гарна...

– До побачення! – кинула я тупому співрозмовникові та дуже хотіла жбурнути ще й телефоном об стіну, але не могла собі такого дозволити.

Потім я телефонувала знову й знову, та всі ті роботодавці були як на підбір, або хтиві або дурні. Я настирливо сиділа перед ноутбуком, а новенького айфона, що не так давно подарували мені батьки, від гріха засунула під подушку. Довго водила пальцем по сторінках, але вже дуже хотіла спати, тому відклала пошук хорошої роботи на завтра. Звісно, й завтра я нічогосінько не знайду! Але ж як хочеться приносити користь своїми знаннями, та отримувати за це достойну платню. І де на світі беруться такі наївні дурепи? Хто це зміг здійснити свої заповітні мрії без бруду або хоча б якихось зв'язків?

Якось не з того я почала. Вибачте, будь ласка, та нумо знайомитись. Мене звати Злата Шевчук. Чому Злата? Ні, не тому, що модно. Кажуть, я з'явилась на світ після того, як мої батьки провели відпустку на Золотих пісках Болгарії. Прозаїчно? Можливо, але за татом і мамою я дуже сумую. Ні, вони живі! Просто працюють дуже далеко, в Катарі. Мій тато – професійний нафтовик, а мама навчає місцевих діток англійської мови. Бачу я їх раз-два на рік. Вони прилітають відпочити та подивитись, як я живу. А живу я сумно, бо була студенткою-відмінницею факультету міжнародників в університеті Шевченка. А

тепер ще з більшим сумом дивлюсь на новенького диплома та кожного дня розумію, що ні він, ні я нікому в цьому світі не потрібні.

Ось моя однокласниця Вероніка ніде не навчалась та вже не перший рік працює по нічних клубах Києва танцівницею. Дивно, але своїм життям вона страшенно задоволена й каже, що має багато грошей. Судячи з її одягу та машини – це так і є. Між «роботою» та відпочинком Веронічка ганяє по місту на червоному Ягуарі, з відкритим верхом. Вона стверджує, що так всі більше звертають увагу на її красу.

А я дурна просиділа за книжками та ось тепер телефоную різним ідіотам, а вони питають «в лоб» про довжину моїх ніг. А може я не хочу говорити: так довгі й стрункі, бо в мене зріст метр сімдесят. Та в школі мене називали не Довгуля, а Лялечка. Мама каже, що то через ангельські риси обличчя. Та звичайні в мене риси, просто вона мене дуже любить. Буду спати, а завтра – життя мені, а я йому ще щось розповімо.

Лягла я десь біля першої, та виспатись не встигла. О п'ятій ранку в двері моєї квартири подзвонили дуже настирливо і я ніяк не могла зрозуміти: кому знадобилась в такий ранній час? Я схопилась та побачила за дверима сусідку Павлінку, з двокімнатної. Лице її було перекошене від жаху:

– Златко, ну ти й спиш! Я вже хвилини дві тут гвалт кричу, а їй по барабану!

Я позіхнула й намагалась правильно поміняти капці, бо начепила їх навпаки та тільки тепер відчула запах диму:

– Пашо, щось горить?

– А я тобі про що? З нашого боку так смердить, наче курку пересмажили, чи людину спалили...

– Та що ти мелеш? У нас тут всі доволі адекватні й давно ніхто не палить. Хіба що бідолаха Анатолій Гаврилович знову щось забув на плиті. Дзвони рятувальникам.

– А як? – дивувала мене безтурботна сусідка.

– Пашо, ти з дуба впала? Звичайно «101», – намагалась розібратись зі своїм довгим волоссям я, а потім закрутила його абияк в пучок посеред голови й накинула на піжаму халатика.

Наш будинок, як кажуть добротний, але старий. Сталінка на Прорізній користується звичайним газом і тому в нас може бути все, що завгодно. Пам'ятаю: я ще ходила до школи, коли хтось із сусідів привіз доглядати старенького дідуся. А той образився на рідню, що приділяла йому мало уваги та одного разу ледве не підірвав наш будинок. Він відкрив усі конфорки на плиті й сів чекати, коли буде «бах». Казали, що хтось з відважних сусідів забрався через балкон та вимкнув газ і повідчиняв все на світі. Так мрія старенького гостя не здійснилася і ми жили в нашій порохівій діжці та горя не знали, аж до сьогодні.

Внизу вже почали збиратись цікаві сусіди, але керівника ОСББ я не побачила і тому швиденько набрала його. Той з'явився теж у піжамі та почав миттю викликати всі аварійні служби, ну хіба що окрім водоканалу. Сьогодні їм тут робити було нічого. Спочатку з сиреною увірвались пожежники, а за ними по черзі заповнили простір двору поліціянти та швидка. Рятувальники вибрались на поверх до Гавриловича й констатували, що йому дійсно негайно потрібна допомога медиків. У бідолахи стався інфаркт. А рушник просто тлів біля плити й таким чином намагався врятувати господаря.

Раніше, коли я ще гралася з ровесниками в пісочниці нашого двору – це була щаслива родина. Але потім дружина Гавриловича померла від якоїсь хвороби, а гарненька донька Аллочка закінчила школу та почала зустрічатись з дорослим чоловіком. Пліткарки у дворі казали, що діло йде до весілля, аж раптом дівчина просто зникла. Як виявилось: вона застукала жениха-зрадника з іншою та з горя підписала контракт з невідомою фірмою про роботу за кордоном. Ось саме з того часу її більше ніхто не бачив, а нещасного Гавриловича почали інколи запрошувати до міського моргу на упізнання тіл дівчат. І хоч Аллочки серед них він не бачив, та здоров'я від цього точно не прибувало. Його запхали на ношах у швидку, увімкнули сирену та й повезли рятувати, а сусіди поступово розбрелись по домівках досипати.

Вдома я зварила каву і спати вже точно не хотіла. В моїй голові, як і раніше, сиділа лише одна думка, звісно про пошук роботи! Тільки, після вранішньої пригоди та згадки про нещасну Аллочку, я вже точно не бажала кидатись до першого-ліпшого роботодавця, що співає щедрі обіцянки. Розмірялась одна! Мене взагалі ніхто й нікуди не кликав.

І все-таки я продовжу шукати, бо якщо в моїй голові засяде якась ідея, то вибити її звідти не виходить ніякою силою. Можливо саме тому я й навчалась гарно, але результат з того поки нульовий. Звичайно, можна погодитись на посаду секретарки в якомусь незареєстрованому офісі та чекати, коли приїде податкова й покладе співробітників темної контори на підлогу, лицем вниз і після перемовин з відповідними органами – я знову залишусь без роботи. Саме про таке розповідала якомсь сусідка по нашій дачі. Але цього якось не дуже хочеться. Тому й сиджу я отак вдома, зовсім ні з чим.

Розділ 2. Суперзірка з нічного клубу

О восьмій ранку мені зателефонувала мама:

– Привіт, доню! Не розбудила?

– Ні, мамуню, привіт! Сьогодні наш будинок піднявся рано. У нас тут пригода. Стільки усіх понаїхало. А все через те, що Гаврилович щось залишив на плиті, коли його інфаркт розбив. Правда, загорітись не встигло. Ти ж знаєш наших сусідів: почують те, чого ще й не трапилось взагалі.

– От горе! Так що, може Аллочка знайшлась і це його бідолашного добило? – питала мама про доньку того сусіда.

– Якби ж то. Ні, не знайшлась. Знаєш, мамуню, сусідки кажуть, що вже краще б знайшлась та похоронили. Тоді б він змирився та вже так не мучився.

– Це точно. А як твої справи, маленька? – відійшла мама від чужої сумної теми та думала, як перейти на більш приємні.

– Ой, мамо, ніяк! Швидше головою стіну розбити, ніж в нашому місті без протекції роботу знайти, – розкривала відгуки про свої напрацювання у цій справі я.

– Златочко! Та не переживай ти про ту роботу. Знайдеться колись. Я тобі там копійчку на карту скинула. І взагалі, ми з татом вже так скучили, що хоч вовком вий! – зізнавалась рідненька й не хотіла подумати про те, що вони там з татом удвох, а я хоч і посеред Києва та відчуваю себе, наче на безлюдному острові.

– Мамо, не згадуй про вовків! Вони мені сьогодні приснились. А ти ж знаєш: я їх страшенно боюся. Завжди перемикаю канали, коли чую як вони виють, – нагадувала я своїй неньці призабуте.

– Дитино, та де у нас на Прорізній ті вовки? Хіба що п'яниці з ресторанів. Так ти ввечері не ходи нікуди, – попереджала дорослу доньку щира матуся.

– Та я й не ходжу. Куди мені ходити? Сиджу в мережі, дурні відгуки про роботу перебираю. Ма, а коли ви з татом приїдете, хоч на трішки? Я дико сумую! – тепер ледве не плакала в телефон ота доросла доня.

– Скоро, Златочко! Скоро. Ось здадуть в експлуатацію нову свердловину й тоді точно приїдемо. Пекло це вже так дістало. Хочеться на фонтани подивитись, каштанчиками побавитись. Бо в нас же вдома золота осінь! А тут сухе все, наче камінь. Я теж висохла, що та мумія, дивитись страшно.

– Мамочко, та не прикидайся страшною, бо ти у нас струнка й красива завжди, – зробила я комплімент мамі.

– Дякую, золотко моє. Ой, перепрошую – треба бігти. Бережи себе, донечко. Цьом-цьом тебе сто разів! – зв'язок перервався і я знову залишилась на світі сама-самісінька.

Ой, краще б вона не телефонувала! Коли я звикаю до тиші й самотності – це тяжко, але життя йде якимось рівно. А після таких розмов мені хочеться кинутись з вікна, щоб не було цієї туги на душі. Але ж куди я кинусь? Другий поверх! Ну хіба що калікою зроблюсь. Ось тоді життя

точно стане приємнішим... Добре! Не буду сумувати та перевірю картку. Так, дійсно, судячи з тисячі доларів, які впали на мій рахунок – нормальна дівчина на моєму місці миттю помчала б до ЦУМу скуповувати вбрання. Але мені й до вбрання було байдуже, бо носити його я могла хіба що на кухні або перед телевізором... Я ж не витрачаю, як Вероніка. Хоч у неї прибутки й витрати, скоріше за все, мають зовсім іншу картину.

– О! Легка на згадці, – подивилась я на екран айфона: – Привіт, красуне!

Привіталась я з Веронікою і тут почувала дивне:

– Hello, bebi! How are you? – Привіт, мала! Як справи?

– Well thank you! What about you? – Добре, дякую. А в тебе? – відповіла я Вероніці та зрозуміла, що привітання вона вивчала, з якимось іноземцем, усю свою «робочу» ніч.

– Ні фіга не зрозуміла. Але здогадуюсь, що добре? – чесно зізналась мені Ніка та повернулась до рідної мови, а потім додала: – Ти сьогодні ввечері вільна?

Цим питанням я була дуже здивована та уточнила:

– А ти хочеш до мене в гості зайти? Так, ласкаво прошу...

– Та ні, навпаки. Хочу тебе до нас в Голлівуд запросити. Познайомишся з моїм нареченим. Бачиш, я вже й мову вивчати почала. Тільки поки йде дуже туго, – сміялась на тому кінці Вероніка і я згадала, що в неї з української оцінки теж були не найкращі. А на англійську вона відразу в школі забила. Але, можливо, тепер життя підкинуло привід для вивчення?

– Нікусь, а чого я туди до вас попруся? Це ж інший кінець міста? Може все-таки ви до мене? Покажемо твоєму іноземцю Хрещатик, фонтани, оперний... Чи йому таке не цікаво? – здогадувалась я: які у Ніки наречені.

– Златко, не парся! Бачив він усі ті фонтани. А ми тебе потім доставимо в кращому вигляді. Ну, чого ти там киснеш у своєму центрі?

Погоджуйся! Буде весело. У нас нову програму завезли. Свій талант тобі продемонструю. Ти ж не бачила, як я танцюю, взагалі, – щиро вмовляла мене колишня однокласниця.

Я подумала, що втрачати мені нічого і, якщо вже жити тут одній, з вовками на подушці – треба послухатись веселу Вероніку та й проїхатись через пару районів до її нічного клубу. Може й правда спаде на думку щось продуктивніше?

Шукати роботу я сьогодні категорично відмовилась. Навпаки, ґрунтовно підготувалась до походу в нічне життя: гарно вимила своє довге волосся, вибрала маленьке чорне плаття і, звичайно, кращі туфельки на височенному каблучі. Прикраси в мене були, але я розуміла, що в тій тусовці вони будуть зовсім недоречні й залишила на собі повсякденний скромний комплект. Потім сходила за овочами на Бесарабку та приготувала собі улюблений салат. Підправила манікюр та брівки. «Думаю, я готова!» сказала собі й вляглась поспати. Вдень мені спалось дуже добре. Снів я не побачила взагалі та й вовки порозбігались кудись у невідомому напрямку.

Біля сьомої вечора мені знову телефонувала Ніка:

– Ну як, зубрила, готова поринути в мій казковий світ?

– От умієш ти, Нікусю, підтримати! Не була я ніколи зубрилою, – образилась я.

– Золотце, ти невиправна! Та жартую я завжди, коли до виступу готуюсь. Давай, викликай таксі та миттю до нас. Чекаємо!

Поки ми з таксистом в «час пік» допхалися на лівий берег вже майже смеркло. Літо закінчилось і рання осінь нагадувала про коротші дні. Я вийшла біля яскравої реклами закладу, куди запросила мене колишня однокласниця та чомусь подумала, що тут сумніше, ніж мені одній у квартирі. Всі ці вогні підходять ну хіба ялинці, та й то один раз на рік. А якщо дивитись на все те кожного дня, скоро ж можна з глузду з'їхати! Та кожному своє.

Звичайної довгої черги, які показують в телесеріалах – тут не було. Я піднялась на кілька сходинок та запитала в охоронців: як побачити Вероніку? Один пронизав мене здивованим поглядом і сказав:

– Щось Ви не дуже схожі на її подругу. Ну, пішли...

Відразу було зрозуміло, що цей чоловік не дарма їсть свій хліб. З фейсконтролю в нього, мабуть, було «відмінно». Дядько провів мене темними коридорами у якусь підсобку та відчинив двері до невеличкої гримерки:

– Прошу! Ось вона наша суперзірка.

Охоронець зник, а розмальована і вся обсипана блискітками Ніка кинулась мене обіймати доволі обережно так, щоб не порозлітались її «прикраси». На ній майже нічого не було, лише яскравий, розшитий стразами купальник та фіолетове дуже перенасичене лаком волосся на голові.

– Молодець, Златко! Зважилась все-таки. А ти так нічого собі. Як юна королева виглядаєш. Але ж це тобі все ноги допомагають. От би в танцівниці піти! Такий скарб пропадає. А мої хоч і коротенькі, але теж стрункі. Зате з моєю вагою пілон навіть не хитається. У нас є Танька, то коли танцює – гості бояться поряд сидіти, щоб не завалила все. Але я тобі цього не говорила. Ось і мій Фадель! Познайомтесь... Моя шкільна подруга – Злата! А це мій коханий чоловік, – пригорнулась вона до плеча чорнявого, як ніч Фаделя.

Я швиденько подала йому руку та відійшла вбік. Зараз мені чомусь дуже захотілось додому! Ні, я не расистка й народилась та виросла в центрі столиці. Навчалась поряд з багатьма іноземцями та нормально ставилася до них. Але як подумаю, що наша біленька дівчинка й оцей чорнявий «принц»... Коротко кажучи: краще мені свої думки тримати при собі, бо вони якісь неправильні.

В залі Вероніка посадила нас з тим хлопцем за столик біля самісінької сцени та працювала настільки гарно, що я була щиро здивована й ніколи не здогадувалась про її талант. Ні, наразі я зовсім не жартую! Вона так

тонко відчувала ритм і була з музикою весь час на одній хвилі. А ще здавалась біля тієї жердини – лялечкою без кісток. Так вигинатись нормальна людина просто не може, а в Ніки все виходило чітко та з яскравою посмішкою на личку. Після виступу вона зникла на якусь мить за лаштунками, а потім з'явилась біля нашого столика вже у прозорій сукні та сіла на руки до чорнявого й поцілувала його в щічку!

Час я провела доволі весело. Студент політеху добре знав українську, а ще сипав дуже смішними жартами й анекдотами про спілкування білих з чорними та абсолютно не надавав значення кольору шкіри. Тільки десь біля другої години ночі парочка дійсно доставила мене у своєму супроводі, на таксі, додому та й поїхала собі геть. А я швиденько змила з себе відблиски кольорової мішури та без духу впала спати.

Розділ 3. Наче чиста сторінка

Наступного дня після зустрічі з Веронікою та її чорнявим дружком у нічному клубі я знову мучила телефон в безглузких сподіваннях знайти достойну роботу. Про вчорашню мандрівку на лівий берег я майже забула, але коли на екрані айфона побачила усміхнену мордочку Ніки, то зрозуміла, що їй сумно й мені прийдеється знайти вагомні аргументи, щоб відкараскатись від чергового побачення з нічними розвагами в тому Голлівуді.

Завжди піднесена дівчина цього разу здається, була чимось дуже схвильована. Сьогодні Ніка вирішила обійтись без привітань англійською мовою й почала так:

– Привіт, Златко! Чого не телефонуєш? Не сподобалось у нас в клубі?

Я людина страшенно чесна, але ж ввічлива. Тому зараз трішки збрехала:

– Чому ж? Сподобалось. Але ти знаєш, що я знаходжусь у нудному процесі пошуку роботи, де легко загубитись.

– Можеш вже не шукати! Вважай, що роботу я тобі знайшла. І не дякуй, ми ж подруги! – почула я доволі дивні слова, та все ж наважилась уточнити:

– Ким? Охоронцем у вашому клубі? Так там наче всі дядьки на своєму

місці.

– У нас так. Але є й інші місця. То хочеш дізнатись про що я торочу, чи так і будеш стібатися з нас нещасних? – серйозно спитала дівчина.

– Вибач, будь ласка. Просто я так звикла до тупих запитань, які мені весь час задають, що вже й не відрізняю: де хороше, а де погане, – відверто зізналась я, та Вероніка продовжила:

– Ось я й пропоную більше не слухати байки невихованих чоловіків, а зустрітись зі справжнім роботодавцем. Ти не думай, що мені нічим зайнятися і я відкрила агентство з пошуку роботи для тебе. Все вийшло абсолютно випадково. Тут такий франт тобою цікавиться, що не знаю як і представити. Побачив тебе вчора в клубі, а тепер з'явився знову й вимагає твій контакт. Але ж я дівчинка обережна – без твоєї згоди нізащо не дам.

– А, зрозуміло! Якомусь пихатому дідові сподобались мої довгі ноги? Краще б ти не тягнула мене до себе в гості. А то бачиш: тепер можуть бути проблеми. І не смій нікому давати мій номер. Чуєш, Нікусю! Забудь. Ти ще заміж за свого чорнявого виходити не передумала? – намагалась змінити тему я, але Вероніка стала ще серйознішою.

– Та куди заміж? Приколювалась я. У мене таких «наречених», як дров у лісі. А ти з теми не сповзай. Ніякий він не дід. Мужикику років сорок, чи може тридцять п'ять. Хрін їх розбере цих доглянутих та спортивних. Це не наш постійний клієнт, я його раніше ніколи не бачила. У мене була репетиція зранку, а хлопці покликали на вулицю. Я як його Porsche побачила, мало не знепритомніла. Думала, що до мене прийшов. А ні! Він, бачите, тебе шукає. Розпитав так виховано: що і як. Ну, я візьми та й ляпни, що ти роботу шукаєш. Він про освіту спитав. Про твою англійську. Ну, словом, я стала твоїм ходячим резюме. А потім подумав одну мить та й сказав, що ти йому підходиш і попросив контакт...

Я сіла на стільчик посеред кухні й зрозуміла, що від тієї мандрівки в Голлівуд у мене тепер, дійсно, проблеми. Отак сидиш собі десь з друзями за столиком і не знаєш, що якийсь фірмач вибирає тебе, як ту тваринку в зоомагазині. Та ще й видає вердикт, що я йому бачите «підходжу»! А хто він такий, щоб це робити? Я розізлилась і сказала:

– Нікусю, бери його собі. Коли вже й машина тобі його сподобалась. А я – пас. Буду далі дурнів телефоном вислуховувати.

– Мала, ти не зрозуміла. Цей не відчепиться. У нього очі хижака. Красиві, але хижі. Я на них тут надивилась в різних ракурсах. Кажу тобі: бери поки дають! – підказувала мені бувала дівчина.

– А він мене цілою хоче, чи на фарш? – сама здивувалась своєму цинізму я зараз.

– Та дурненька ти, Златко. В помічниці він тебе хоче. Не більше й не менше.

– Тобто в безвідмовні секретарки? Прекрасно! Я цілими днями від таких ідіотів відбиваюся, а тут ще й ти сватаєш. Дякую, Нікусю!

– Ну, не знаю. Моя справа запропонувати. Не хочеш бути лицем світового бренду, то й сиди у своїй сталінці з батьками довіку.

– Що-що? Якого бренду? Що він тобі наплів? – чисто з цікавості спитала я.

– Та не наплів він, бо показував їхні глянцеві каталоги й він там на першій сторінці, у всій красі, з моделями та президентами їхніх філіалів по всьому світу. Я й не знала, що до нас такі заходять. Мабуть, випадково забрів у справах, а тут і ти якраз приперлася. Може це твій зоряний час пробив, мала?

Я слухала нашу маленьку танцівницю й гордовито думала про те: звідки їй відомі такі визначення, як «хижак» чи «зоряний час»? Виходить не дарма Вероніка з ранку до ночі пілон своїм тілом шліфує? Он яким філософом встигла стати! А сама навіть не здогадувалась: наскільки більше знає про правду життя ця звичайна непомітна дівчинка. Що ж їй відповісти, щоб відчепилась?

– Добре, Нікусю, давай йому мій номер. Я сама спробую культурно послати його якомога далі. Щоб він тебе не діставав. Або залиш його собі, – ніколи не була жадібною я.

– Н-є-є, мала! Мені такого добра не треба. Рівень не мій. Я своє місце

давно вже визначила. Тоді чекай дзвінка від зірки Форбсу і бувай здорова!

Я відключила зв'язок та розмірковувала, сидячи на кухні про дивну новину. Виноград, що зранку купила на Бесарабці був доволі смачним і мені було байдуже, що скаже у своїй «промові» претендент в мої боси. Я ж все одно відмовлюсь, то чого переживати? Та до вечора мені ніхто чужий так і не зателефонував.

«Мабуть, передумав закордонний фронт або знайшов когось швидкодоступного» думала я, завантажуючи пральну машину. Сьогодні в мене було велике прання. Я зібрала літні речі, які через похолодання вже прийдеться відкласти до наступного року. Та не встигла запустити машинку, як почула виклик. Номер був незнайомий. Я витерла насухо руки та намагалась підготуватись до чемної відмови сторонній людині з вищого світу, як казала Вероніка.

– Алло, я слухаю, – вимовила рівно, наче диктор, як навчали на парах з психології.

– Ваш голос ще чарівніший, ніж Ви сама! Хоча, спочатку представляюсь. Мене звати Богдан Шеремет. Ми організуємо в Києві нове представництво компанії Inwey і мені конче потрібна освічена помічниця зі знанням столиці, а також мов. Перепрошую за сумбурне представлення...

Наразі вся моя впевненість чомусь пішла в п'ятки, бо людина дійсно була серйозна. А ще в нього був такий приємний голос, що відмовляти та кидати слухавку мені зовсім перехотілось. Його мова була м'яка та схожа на теплу хвилю, що ллється мені до вуха. Через накопичення дивних відчуттів мене зовсім перемкнуло і я просто мовчала.

– ... Алло! Ви ще слухаєте? – допитувався незнайомиць з трубки.

– Так, слухаю. Тільки не знаю, що Вам відповісти. У мене зовсім немає досвіду роботи. Тому, скоріше за все, я Вам не підійду.

– Навпаки. Саме таку людину я й шукаю. Без усіх тих слизьких офісних

досвідів та напрацювань. Ви ж наче чиста сторінка і я сам хотів би її заповнити. Давайте десь зустрінемося. Диплома не треба, я чув, що ви відмінниця. Головне, щоб ми з Вами спрацювалися. Згодні? – він говорив так, наче наш професор на лекціях. І не було ніяких аргументів, щоб чинити спротив.

– Добре, я згодна. Призначайте час і місце. Я буду, – на диво легко здала свої позиції я й дуже розхвилювалася.

Не дивлячись на те, що я дівчинка з центрального району, страшенно не люблю отих хвалькуватих мажорів, що вештаються на таткових авто та гордяться досягненнями предків, наче своїми. Можливо і цей такий самий, але дуже хочеться подивитись.

Розділ 4. Співбесіда

Зі своїм ймовірним роботодавцем бізнесменом Богданом Шереметом ми домовилися зустрітись біля консерваторії. Відправили одне одному фото і він миттю прислав мені коментар: «Кожного разу Ви виглядаєте все чарівніше!» Але коли я побачила на екрані айфона його лице – то всередині наче щось тріснуло. Ні, не боляче, а так немов зойкнуло й завмерло... Дійсно, танцівниця Вероніка мала рацію. Його яскраві жовто-зелені очі нагадували розкішного хижака, з дикої природи.

От, наприклад в нашому зоопарку, особливо влітку, мені страшенно шкода дивитись на вовків. Адже вони тоді линяють, а ще зиркають на безжальних людей, що кидають в них цукерками й чипсами, очима повними сліз і мовчки просять: «Добийте й не мучте! Бо це ж не життя взагалі». Ну, не може сильна, спритна та розумна тварина існувати в подібному середовищі. Але, перепрошую, я дещо відволіклась!

Так от цей «хижак», що стояв переді мною, був справжнім. Ні, я не збиралась закохуватись у першого стрічного, який зараз буде екзаменувати мої здібності та намагатиметься зрозуміти: чи давати мені роботу? Просто вигляд у чоловіка, дійсно виявився таким, ніби він спустився на Хрещатик з того самого глянцю. Відносно віку мала танцівниця мала рацію: десь років тридцять п'ять, не більше.

Вчора, готуючись до зустрічі та перебираючи все своє вбрання, я

страшенно хвилювалась і намагалась знайти таке, в якому відразу сподобаюсь, як працівник звичайно! Не знаю: чи вгадала, але приперлась на співбесіду я в сірому діловому костюмі: приталений жакет та спідничка-олівець, вище колін. На ніжках, як завжди, гарненькі високі шпильки. Волосся в мене довге й доглянуте. Тому я не стала крутити бабусиних «дульок» на голові, а розпустила й трішки підкрутила, щоб виглядати ефектніше. Ось такою я вперше постала перед очима майбутнього роботодавця.

– Вітаю! Ви – Злата? А я – Богдан. Дуже радий знайомству, – вимовив стандартну фразу, призначену для першої зустрічі чоловік і в мені знову щось «зойкнуло»...

Я простягнула руку, як навчали на уроках ділового етикету: не високо й не низько, сміливо й неквапливо – якимось так! А всередині вся тремтіла від хвилювання і це, з головою, видавав веселий рум'янець на моїх щоках. Та ще й мої трішки розкосі блакитні очі в таких випадках випромінювали сяйво, як дурні...

– Добрий день, Богдане! І мені приємно, – встигла лише сказати я, коли чоловік з глянцю нахилився й доторкнувся пухнастими теплими губами до моєї руки.

– Але не так, як мені! – підкреслив співрозмовник своє захоплення й зараз все, що відбувалось було мало схоже на початок співбесіди по роботі. – Зайдімо до кафе? – запропонував він.

Ми пішли в бік Пасажу і я тихенько продовжувала вивчати ідеальний вигляд свого майбутнього роботодавця. Темний діловий костюм, без єдиної зморщечки, гарно сидів на бездоганній фігурі. Висока зачіска доглянутого волосся сьогодні явно була укладена стилістом. Дороге взуття та годинник, а ще приємний здоровий колір обличчя та модна борідка, навіть нігті з чоловічим манікюром – просто кричали про те, що цей індивідуум звалився на Хрещатик саме з обкладинки модного журналу. Тут зі спостережливою Веронікою не посперечаєшся!

Він повів мене до однієї з кращих кафешок Пасажу, бо скоріше за все, вже бував тут. Ми вмостились за маленьким столиком вдалині та замовили каву. Я не пам'ятала: чи була тут, але місце виявилось доволі

приємним. По залу лилась тиха музика та й відвідувачів, серед білого дня, було зовсім небагато. Тому для ділової розмови заклад підходив якнайкраще. А в моїй дурній голові раптом пролетіла думка, що для «неділової» зустрічі – теж підійшов би... «Та що ж це зі мною діється? Гостей столиці кожного дня на Хрещатику – хоч греблю гати. І таких, мабуть, ходить багато!» вмовляла я себе, а вреднюча Златка всередині заперечувала мені: «Навіщо кривити душею? Сама бачиш: такий на світі лише один!»

Не дивно, що цей Богдан робив зараз те ж саме. Він тихенько вивчав мене, наче рентген, і від цього я весь час відчувала в собі мандраж.

– Розкажіть про себе, Злато, те, чого я не знаю. Все про Вашу красу, характер та виховання я вже зрозумів. Мене цікавить щось більш суттєве й приховане, – попросив він, здається, характеристику мого особистого життя, якого в мене не було.

– Не знаю, що Ви маєте на увазі. Але про міжнародний факультет універу Вероніка Вам уже розказала. Досвіду в мене – нуль. Батьки працюють в Катарі. Тато нафтовик, мама вчителька англійської й саме тому в мене з дитинства дві розмовні мови. Заміжня не була й не збираюсь. Оце, мабуть, про мене і все.

– Прекрасно! Ви кількома реченнями точно схарактеризували ціле життя та навіть свої плани на майбутнє. Для роботи, яку я збираюсь Вам запропонувати – це просто неоціненне надбання. Бо опис наших товарів, то робота дистриб'юторів. А Ваша діяльність буде полягати в тому, щоб допомагати мені не з'їхати з глузду серед дзвінків та презентацій. Ну, ще на Вас ляже координація роботи київського офісу в мою відсутність. Це дуже важливо, бо мій робочий графік триває серед двох півкуль. І часто звичайної доби зовсім не вистачає. Поки я справляюсь, ось тільки якби Ви згодилися мені допомагати – я був би дуже радий, – знову щиро посміхнувся чоловік.

– Вибачте, Богдане, Але Ви зовсім нічого не сказали про напрямок Вашої діяльності, – тепер вирішила проекзаменувати його я.

– Невже? Щиро перепрошую! Просто мені здавалось, що та дівчина з клубу вже все про нашу продукцію розповіла. Я їй презентував

традиційний стартовий набір товарів і вона була, по-моєму, в захваті.

– Ні. Вероніка – дівчина щира, але в неї мозок трішки розмитий на все відразу й вона мені телефонує не так часто, як могло здатися, – посміхнулась я та була щаслива, що разом з відсутньою тут Нікусею, ми поставили цього закордонного магната у становище, де треба було розкритись детальніше.

– Добре, тоді скажу так, як говорять наші профі зі сцени на презентаціях. Я представляю міжнародну компанію Inwey – номер один серед компаній з прямими продажами у світі. Народилась вона в США. Її найпопулярнішими брендами є вітамінні, мінеральні та дієтичні добавки. Є також система очищення води та побутова хімія. Але гордість компанії – то лінія косметики та догляду для жінок. Ми вже маємо офіси в Дніпрі, Одесі та Львові. До речі, Львів – це мій рідний дім. Там я народився та ходив до школи. Але вже майже п'ятнадцять років живу у Нью-Йорку. Туди я забрав і батьків. Та за Львовом вони страшенно сумують. Бачите, Злато, я не зумів так лаконічно, як Ви схарактеризувати мій світ.

Я уважно вислухала «презентацію» й зрозуміла, що Він мені підходить. О, Господи! Я хотіла сказати, що мені підходить робота в його компанії. Тільки й усього, та напевно він одружений і щасливий. Але цю інформацію чоловік з глянцевого журналу чомусь у своїй доповіді пропустив та й не повинен він був звітувати про особисте життя перед дівчиськом, яке прийматиме дзвінки в одному з його офісів. А так хотілося б дізнатись!.. Можливо, потім щось скаже, хоча навіщо? А Шеремет продовжив:

– У нас раніше вже був офіс в Києві. Але тоді в мого попередника не склалося й він швиденько закрити бізнес, а сам пізніше знайшовся аж в Ізраїлі. Ще у столичного філіалу виявилось багато боргів. Без хвастоштів, але я так не працюю й ніколи не буду. Це моя життєва позиція, по-перше. А по-друге, при фінансовому становищі компанії – то якимось навіть образливо. І що в підсумку скажете, міс Злато? Можна нас з Вами привітати з майбутньою співпрацею? – знову красиво посміхнувся в ідеально рівні білосніжні зуби він.

– Спробуймо, Богдане. Чи краще звертатись до Вас «містере Шеремет»?
– показала я свої мілкі рівненькі зубки.

– Ні в якому разі! Містер я там, за океаном. А тут серед своїх, я завжди намагаюсь бути таким, як той хлопець, що закінчив у Львові середню школу.

– Добре, я це запам'ятаю, – розчулено посміхнулась я, бо його відповідь мені страшенно сподобалась.

– А куди й коли мені виходити на роботу? – рвалася в бій претендентка.

– Та хоч зараз. Ми орендували частину тридцятого поверху в Гулівері. Дуже зручне місце. Раніше я про таке навіть мріяти не міг, але тепер просто в захваті від київських бізнес-центрів. Поїдемо? Побачите своє робоче місце. А завтра зранку почнете обживатись, – м'яко запропонував мені цей (не) містер Шеремет подорож у його світ і я погодилась.

Наразі він запросив мене в авто, в якому я ще ніколи не їздила. Та ні, у мого тата наскільки пам'ятаю, завжди була якась машина, але Porsche-911 не так вже й часто ганяють вулицями Києва. Та й в офісних приміщеннях величезної скляної споруди нашого Гулівера я ще ніколи не бувала. Так, заходила колись на першому поверсі в супермаркет, на тому моє знайомство з цією гордістю будівельників столиці й закінчилось. Наостанок мій майбутній бос провів невеличкий екскурс по тридцятому поверху й ми розпрощались до завтра.

Я неквапливо йшла Хрещатиком в бік дому і раптом піймала себе на думці, що безглуздо посміхаюсь. Чомусь на душі було дуже приємно. Ну, звичайно від того, що я таки домоглася свого та знайшла роботу, хоч допомогла мені в цьому дивна Вероніка. Але я навіть не здогадувалась, що то просто бушує та рветься назовні перша нестримна радість від зустрічі з загадковим емігрантом Богданом Шереметом.

Розділ 5. Вхід до раю або "вершина світу"

Настав сонячний осінній ранок мого першого робочого дня в Inwey. Вчора, коли Богдан знайомив мене з офісом, мені тут дуже сподобалося.

Раніше, коли я телефонувала різним телепням та намагалась вибити собі хоч якесь місце під сонцем, мені й в голову не могло прийти, що таке сонячне місце подарує мені дівчина, з якою я колись навчалась в одному класі. Чесно кажучи: я з неї завжди трішки насміхалась – частково через дивну професію та не дуже світлий розум. А воно, бачите, як в житті буває? Причому, Вероніка абсолютно нічого не вимагала від мене натомість, принаймні дотепер. Вона поки що більше взагалі не телефонувала, навіть дізнатись про те, як пройшла моя зустріч з тим чарівним хижакком Шереметом.

Сама приймальня мого боса виглядала так, наче це був офіс намісника Бога, десь за хмарами. Через величезні вікна до таких же величезних кімнат лилось стільки світла, що без всякого пафосу, все це нагадувало, якщо не вхід до раю, то вже точно якусь небесну обсерваторію, чи як я назвала у своїх думках - «вершину світу». Мій робочий стіл більше скидався на пульт управління в космічному кораблі. Окрім своєї овальної форми, він мав багато функцій. Я спокійно могла працювати за двома комп'ютерами, що звичайно були напряму з'єднані з апаратурою в кабінеті Богдана та ще масою різних пристроїв. Це заворожувало й додавало натхнення працювати продуктивно та якісно.

Богдана Шеремета в офісі ще не було. Він з'явився трішки пізніше, адже заходив до квіткового магазину. Адже зараз тримав у руках красивий букет різнобарвних квітів. Як він здогадався, що я люблю саме такі? Мені страшенно не подобались тяжкі «віники» троянд чи ще чогось, бо саме ними намагались приголомшувати дівчат заможні парубки. А з цієї маленької клумби на мене поглядали лілеї з ромашками, гортензія в незабудках і ще кілька невідомих мені творінь природи, якісно складені до купи доволі талановитою флористкою.

На його доглянутому обличчі не було й тіні вранішньої втоми, чи смутку. Здавалось, що цей чоловік зроблений з якогось суперматеріалу, щоб весь час знаходитись у стані стриманого сяяння й витонченого шарму.

– Вітаю з першим робочим днем, моя помічнице! – таки мені скромно вручив він те диво й доповнив: – Вази он у тій шафі, що схована у

скляній стіні. Натиснеш на ручку, стелаж відчиниться сам. А потім зайти до мене, я буду потихеньку вводити тебе в курс справ. Мені скоро летіти до Європи, а ти залишишся на хазяйстві сама. Треба, щоб була готова.

– Дякую! – вдихнула я аромат квітів та, мимоволі, легенько пригорнула їх до себе. Можливо мені здалося, але врівноважений непробивний погляд бізнесмена від моєї реакції на його дарунок, трішечки захмелів. А вже захоплення словами «МОЯ помічнице» не треба й коментувати. В душі збурилось щось настільки чарівне, що хотілось тепер весь час чути «МОЯ»... Ну, ще ми вчора, як нормальні люди з цивілізованого світу, домовились говорити одне одному «ти».

Я швиденько прилаштувала квіти так, щоб не заважали працювати, але весь час зачаровували погляд на столі. Благо, він був величезним. Взяла планшет та й пішла в кабінет до начальства. Спочатку Богдан показував мені всі необхідні бази. Тобто маркетингову мережу по всьому світу. Потім каталоги найрізноманітнішої продукції. А ще різних спонсорів, співвласників та керівників філіалів. Господи! Яка величезна корпорація жила й дихала поряд, а я навіть не здогадувалась про її існування. Аж поки, одного прекрасного дня, не стала її малесеньким потрібним гвинтиком. До обіду, через велику кількість нової інформації я відчула, що зморилась і було нестерпне бажання вийти на повітря. Хотіла сказати «свіже», але заради Бога: де воно візьметься на перетині вулиць біля Палацу спорту?

О, цей Шеремет точно бачив людей наскрізь! Тому він так вправно орієнтувався в нескінченному вирі продаж та реклами.

– Злато! На сьогодні все, – відрізав він, коли я тільки взялася за розгляд нового розділу. – Я ж бачу, що ти стараєшся, але вже нічого не розумієш. Не можна в наших справах розібратись за один день. Голівку розірве! Йди додому відпочивати, а завтра продовжимо.

– Богдане, але ж я повинна вміти працювати цілий день, якщо збираюсь тут все самостійно контролювати, – заперечила я керівникові, та він посміхнувся й пояснив:

– Ну, сама ти не будеш ніколи. Я на зв'язку – двадцять чотири на сім. Окрім того, будуть приходити ще багато наших працівників, з якими ти поступово познайомишся. Є такі екземпляри, до яких прийдеться просто звикнути. Але працюють вони добре. Тому я тебе прошу: іди відпочинь. Все одно я їду з офісу у справах. Якщо бажаєш – можу підвезти.

– Ні, дякую. Мені на метро лише дві зупинки їхати до самісінького дому. А ще я не подякувала за довіру. Я сьогодні відчуваю себе зовсім іншою людиною та вже не знаю, я це чи ні...

– Запевняю: це ти! І мені дуже подобається все, що я перед собою бачу, – відповів мені чоловік з глянцевого журналу. Я не знала: як на це реагувати, тому сумирно опустила очі й просто сказала:

– Дякую.

Тоді Богдан Шеремет якось дивно кивнув головою, наче здивувався чи розхвилювався, а може і те й інше, хоч я поняття не мала: чим могла його зачепити?

Вдома я прийняла душ і неймовірно солодко розтягнулась на своєму ліжку та набрала маму.

– Уявляєш, рідненька! Пройшло лише кілька насичених днів, а я працюю в такому неймовірно прекрасному місці, що ніхто й подумати не смів.

Я розповіла їй все, що встигла дізнатись про відому на весь світ корпорацію, хоч сама про неї раніше ніколи не чула. Зате моя матуся щиро розсміялася й сказала:

– Яка ж ти в мене ще маленька! Чому ж не знаю? Вона відома навіть тут у нас. Люди користуються продукцією твого «гіганта». То виходить інколи все ж треба вибиратись на вулицю? Правда, я була б не в захваті від твого походу до нічного клубу, але якщо є такий результат, та ще й завдяки Вероніці – то як тут будеш обурюватись? Дівчинка спрацювала, як слід. Тільки я й досі не розумію: як ти зі своїм впертим характером не відмовилась від поїздки в той Голлівуд?

– Я й сама не розумію, мамо. Може то випадковість була, а може доля?

– Ну, а який він той твій неймовірний бос? – зацікавлено й трішки з підступом запитала мене мама.

– Та ніякий він не мій! Просто вихована людина, яка довірила твоїй недосвідченій доні допомогти йому у відповідальній справі. А ще він наче той штучний інтелект. Так багато всього тримає в голові, що мені й не снилося. Ну, окрім того, він дуже поважний і гарний...

– Я ж тобі казала! – почула я поряд з нею тата. – Доки ми тут сохнемо на сонці, наша маленька там закохається й вийде заміж. А ми посеред твоєї нафти сидимо, – жартувала матуся та я не стала сперечатись на цю тему, а просто попросила дати телефон татові. Він постійно був на своїй буровій і тому я чула його страшенно рідко та сумувала.

Ми поговорили так, наче посиділи всі за одним столом і я залишилась дуже задоволеною. Сьогодні лягати спати мені було вже зовсім не сумно й не самотньо, як раніше. Адже тепер я знала, що завтра піднімусь на сонячний тридцятий поверх Гулівера та опинюсь знову серед цікавих і вихованих людей. Я буду дуже старатись вправно допомагати жити й процвітати в Києві мегагіганту з продажу товарів Inwey.

Вночі мені наснився дивний сон. Ні, цього разу не вовки! Мабуть, під враженнями першого робочого дня на «вершині світу» мені здалося, що я літаю. Навкруги все було таке безмежне й світле. Я мчала кудись та зовсім не відчувала тяжіння, а моє тіло почувалось невагомим і швидким. Я навіть не дихала, а було так легко й зовсім-зовсім не страшно...

Розділ 6. Щоб життя не скалічило тебе

Новий робочий день приніс багато чого неочікуваного. Наприклад, думка про те, що всі співробітники фірми Богдана Шеремета схожі на нього – виявилась хибною. І я маю на увазі зовсім не зовнішність, хоча в такому бізнесі вона теж має велике значення. Це я про одного дивного відвідувача, що з самого ранку присіпався до мене з невідкладними

вимогами. По-перше, чоловік був неголеним і це виглядало не так привабливо, як думають деякі з них. Одяг теж був пошарпаним та м'ятим, а ще в руках чудо-працівник тримав дипломата. Для тих, хто вже не пам'ятає таку річ, поясню. У фільмах двадцятого сторіччя часто показували великих начальників, що полюбляли ходити саме з таким "валізками". Думали, що це додає їм ваги та впевненості. А от мій тато завжди стверджував, що то незамінна місткість для пляшок. Ні, тато в мене непитуший! Просто він великий жартівник. Отже, вимоги працівника зводились до того, щоб я відповідала звідси на його рекламу. Тепер мені стали зрозумілими декілька дивних дзвінків, які я вже прийняла зранку, та ввічливо відправила замовників якомога далі.

За ним приперлась весела жіночка, середніх літ, та почала стверджувати, що я тут зовсім непотрібна. Вона сама колись працювала офіс-менеджером й могла б інколи допомагати пану Шеремету, бо знає, як все це працює... Я тихенько посміхалась та залишила розв'язання подібних питань на розсуд своєму босу.

Не важко здогадатись, що самого Богдана в цей час в офісі знову ще не було. Я зрозуміла, що прийнявши мене на роботу, у містера Шеремета з'явилась тепер можливість не летіти зранку стрімголов, щоб відчинити свою приймальню. Мабуть, це правильно, інакше навіщо я тут взагалі?

А Шеремет сьогодні приїхав, на диво, злий й миттю порозганяв цю неврівноважену публіку та запросив мене до себе. Ще вчора, коли він знайомив мене з базами даних, я не нависала над ним звабливою тінню, як це показували в тих же старих фільмах. Ні, я не фанатію від них, але передивляюсь деякі дуже люблю. Так от, вчора я просто сиділа за сусіднім комп'ютером і бачила все, що він хоче мені показати. Та наразі шеф зажадав моєї присутності поряд, щоб краще пояснити розгалуження гілок свого маркетингового дерева. Я уважно вивчала схему й на мить, випадково, глянула на нього. Яким же було моє здивування, коли на шиї біля вуха у Богдана я побачила довгасту гематому, простіше кажучи – «засос». Тобто вечір або й ніч він провів з жінкою, та ще й з такою, яка не посоромилась залишити на його тілі пам'ять про їхню зустріч... Звичайно, я не мала ніякісінького права не те щоб питати, а й взагалі помічати таку «дрібничку», але на душі чомусь

стало гидко! Хоча, можливо, він прилетів сюди з дружиною та просто не носив обручки?

– Ти мене не слухаєш, Злато! А це важливо, – навіть не дивлячись на мене, вже помітив неухважність бос.

– Вибач! Так, я відвернулася на мить і дуже уважно тебе слухаю, – перепросила я, але образа на невідому жінку всередині вже «розросталась». Я ніяк не могла повірити, що дружина цього супермена може бути настільки невихованою. А ще навіть не намагалась проаналізувати свого негативного відношення до побаченого. Але треба було займатися справами.

Скоро я повернулася на своє робоче місце виконувати дане Богданом завдання. Він навчав мене нового так досконало, що я знову відчувала себе наче в універсі. Спочатку ази, а вже потім – сама професія. Та не зважаючи на те, що я навчалась зовсім не на економічному й займатись рекламою та маркетингом раніше здавалось абсолютно не моїм – все це було неймовірно цікаво й набувало вигляду нової справи.

Але наразі з його кабінету я почула звуки, яких при нашій першій зустрічі навіть і уявити не могла. Тоді він здавався мені не тільки чоловіком з глянцю, але й бездоганно вихованим інтелігентом. Мабуть, через відсутність життєвого досвіду я ще не знала, що шлях до вершин бізнесу та публікацій на перших сторінках глянцю триває довго й тяжко. А ще інколи він вимагає жорстокості й спілкування з не зовсім вихованими людьми. Про це я, наївна, ще не здогадувалась!

– ...Та не буду я діставати гроші з бізнесу для твого салону! І про будинок за містом забудь! Я взагалі не розумію, чому ти причепилась до того салону? У нього навіть місце розташування незручне! Нічого, поживеш вдома. Так, я пам'ятаю і столик замовлю. Сходи на масаж та відчепись від мене до вечора!!!

Дуже збуджений, як на бездоганного Кена, після розмови зі своєю Барбі, він вискочив з кабінету і вже звичайним людським голосом, без традиційної витонченості, попросив:

– Дитино, будь ласка, замов мені на двадцять сьогодні столик вниз, у «mr.Zuma». Якщо будуть проблеми – представся від мене. Так, і вибач, за цей інцидент. Дістала мене вже Жанна зі своїми дурницями...

– Дружина? – злетіло в мене з язика так, що я не встигла зупинитись.

– Та не дай Боже! Хоча мені везе на таких. Дві мої дружини в далекому минулому, а це лише місцева тимчасова розвага. Щиро перепрошую за грубість і цинізм, – повертався до свого вихованого стану Богдан Шеремет і я миттю відчула, як всередині приємно відлягло.

– Не хвилюйся, Богдане. Я все зроблю. Може ще щось потрібно?

На це питання мій інтелігентний бос чомусь не відповів, а лише тяжко зітхнув і таємниче посміхнувся:

– Я буду години через дві. Ти всіх тут привчай до ввічливості й порядку. Упевнений, що в тебе це гарно вийде. Не будуть слухатись – нехай телефонують мені.

Здавалось, від розмови зі мною, йому теж полегшало. Тепер Богдан сховався до кімнати відпочинку, з гарною душевою кабінкою й масажем, та купую нашої ароматної продукції. Звідти він вийшов свіжий і спокійний та вже перевдягнув костюм. Саме таким врівноваженим і усміхненим я побачила його вперше. Бос лагідно поглянув на мене та хотів піти, але я його зупинила:

– Богдане, я забронювала столик на двох у «mr.Zuma» на двадцять годину. Вас чекатимуть.

– Оперативно, дякую! Знаєш, Злато, якби хоч частина жінок була схожа на тебе, то чоловіки були б зовсім не потрібні, – видав він щось дивне.

– Я не розумію, босе, це зараз був комплімент чи образа? Хіба я вже така чоловікоподібна? – мене все ще поглинала неймовірна радість від того, що в нього немає офіційної дружини, хоч я й не розуміла: навіщо

воно мені? Та щастя перло з мене у всі боки і я кокетливо доповнила: – Ну, трішки зависока, але ж не дуже?

– Вибач, Злато, я хотів сказати, що ти диво! Просто зараз від цих вибриків ненормальної жінки я трохи в неадекваті та неправильно висловлюю думки. Адже мав на увазі, що в тебе чоловічий розум й присутня чітка відповідальність. Ну, а зовнішність янгола і колись ти станеш просто супержінкою. Тільки треба бути дуже обережною у виборі супутника, щоб ні він, ні життя не зламало й не скалічило тебе.

Розділ 7. Не дуже западай на це диво

Скоро Богдан Шеремет почав готуватися до своєї першої великої презентації в Києві. Спочатку він дав мені список старих Палаців культури, що мали колись місце при наших заводах-гігантах, але наразі стояли пустою. Саме такі об'єкти цікавили зальотних бізнесменів, щоб проводити там заходи щодо просування свого бізнесу. І Шеремету звідкись це було вже добре відомо. Я телефонувала людям, що могли бути пов'язані з такими спорудами та уточнювала про гонорари, які вони замовлять і передавала дані шефові.

Далі він відбирав за своїм відомим принципом – «хороше, але дешево» і ми з водієм курсували поміж тих об'єктів та знімали на відео, а Шеремет повинен був вибрати щось одне. Звичайно, якщо заклад мав пристойний вигляд, нормальну сцену та освітлення – достатньо було прибратись, наповнити його нашою атрибутикою та завезти тимчасові меблі. Богдан вважав, що презентації проходять краще не з рядами стільців, а зі столиками, наповненими зразками нашої продукції. Я не сперечалась, бо була в цьому поки повним профаном. Після перегляду зібраного матеріалу, бос обрав чомусь не найбільший та новий, а невеличкий на Печерську. Роз'яснив, що там затишніше. І звідки цей чоловік знав подібні терміни? Наприклад я й досі вважаю, що десь половина населення планети чоловічої статі зовсім не звертає уваги на таке слово, як «затишок». Але, можливо, я помиляюсь?

Далі були фірми, що здають меблі напрокат. Договір оренди, ну й інші робочі моменти, які я потихеньку запам'ятовувала, а деякі дрібнички навіть занотовувала, на всякий випадок. Ця нова сфера діяльності мені

починала подобатись навіть більше, ніж бажання стати коли-небудь представником нашої країни десь на іншому кінці світу.

Свою першу «велику» справу я старалась зробити навіть ліпше, ніж написала відмінну дипломну роботу. В мені прокинувся такий азарт, що межував десь з легким фанатизмом. Звичайно я й не підозрювала тоді: чому саме так стараюсь? Думала, що хочу зробити роботу якісно, як завжди. А коли Богдан заїхав подивитись на ту якість – у нього був просто шок! Як домашня столична дитина, яка зроду-віку не займалась рекламними трюками та ще й не знала досконало ні продукції, ні тонкощів продаж – змогла створити атмосферу під назвою диво-Inwey. Столики я попрохала хлопців розставити в шаховому порядку так, щоб кожен охочий побачити й почути, міг здійснити це без перешкод. Всі тканини на сцені були підсвічені кольорами нашого бренду, а на столиках лежали новенькі буклети, які я сама створила й замовила невеличким тиражем, саме для цієї презентації.

Шеремет пройшовся по залу і поки що йому все, здається, подобалось. Заглянув за лаштунки, посидів за столом на стільчику та оцінив зручність, аж потім помітив мою авторську розробку та взяв до рук флаєр.

– Злато, що це? Де ти взяла гроші на них? Я ж нічого подібного не підписував, – здивовано покрутив він в руках яскравий глянцевиий папірець.

– Та я зовсім трішки взяла з офісного фонду, лише на виготовлення, – винувато знизала я плечима.

– Але ж там копійки на прибиральницю були. Я питаю про оплату дизайнеру? – прискіпливо уточнював комерсант.

– А дизайнер попрацював безплатно, – посміхнулась я.

– Хтось зі знайомих? Але ж все одно треба заплатити. Гарний проєкт і це коштує грошей, – був завжди відповідальним щодо розрахунків за чужу працю мій бос.

– Дякую, в мене й так хороша зарплата, – продовжувала розквітати я й

пам'ятала лише слова «гарний дизайн». Більшого мені не треба було!

– Тобто? Це створила ти? – зараз чоловік з глянцевого журналу знову став нормальним, просто здивованим і натхненним.

– Так! Ти ж казав: щоб було привабливо та запам'яталось. Мені здається, що так запам'ятається краще. Гість потримає в руках, може взяти з собою, покаже іншим... А що не треба було? – не розуміла я його реакції на звичайну рекламку.

– Я думав, що вже все в тобі побачив. Але тепер відчуваю себе сліпим! Людина, що закінчила зовсім інший факультет, ніколи й ніде не працювала, не любить публічних заходів і з першого разу зробила таке диво... Вибач, але в мене просто шок! Дякую, міс Злато, бо Ви золото нашої компанії й саме мені безмежно пощастило втрапити на цей самородок. Я, звичайно, це вже неодноразово тобі казав, але невтомно буду повторювати. Ні, я раніше робив щось подібне, та правду кажуть, що свіжий погляд набагато ліпший. Ти неймовірна! – сяяв його щасливий хижий погляд і саме тоді мені вперше здалося, що він закоханий.

– Та годі Вам, босе, перехвалите! Значить все нормально? Міняти нічого не треба? – добивала я Його і безмежно цим насолоджувалась.

– Не треба! Тепер мені треба так підготуватись, щоб бути достойним твоїх старань. Я думав: захід пройде тихо-мирно, аби відкритись. Але наразі зателефоную деяким нашим «особливим діячам». Тим, що вміють завести будь-яку публіку. Адже в цьому залі повинно статись щось чудесне. Думаю, продажі підскочать в рази, – продовжували шаліти його збурені якимись своїми думками очі, а мене в такому стані, він заворожував ще більше...

Коли настав вечір нашої презентації – диво таки сталося. Я й подумати не могла, що кийвська публіка, розбещена театральними й концертними програмами зверне увагу на нашу рекламу, якою рясніли соцмережі та деякі дошки оголошень по місту. Старалась я – так, хвилювалась – страшенно, але ту кількість зацікавлених, що наповнили невеличкий зал, навіть уявити не могла. А ось Богдан сприйняв набите людьми

приміщення, як належне. Охочі послухати й подивитись не тільки сиділи за столиками, а й стояли під стінами та уважно слухали «особливих». Я сама дивилась на деяких знайомих консультантів, наче вперше. Перевтілюватись ці люди вміли так, що не кожен актор зможе! А деякі лектори просто здавались гіпнотизерами. Вони розповідали про шлях свого злету в компанії настільки проникливо й чуттєво, що деякі жінки в залі змахували сльози. Але ж це були розповіді не про війну, чи втрати, а навпаки про фінансові здобутки та здійснення власних мрій.

В кінці, як і потребує того будь-яка гарна вистава, на сцену вийшов новий представник київського офісу і я бачила, що цей бездоганно навчений своїй справі та досконалий з усіх боків містер – зараз трішки хвилюється. Я стояла за лаштунками, пригорнувшись до завіси та вперше неприховано милувалась ним. Мабуть, я занадто розслабилась та показала свої почуття. І тому одна жінка з запрошених «особливих», нахилилась до мене та якимось отруйно прошепотіла на вушко:

– Подобається? Ось такий він наш президент. Але ти, дівчинко, не дуже западай на це диво, бо воно підступне й безсердечне...

Я вдала, що за аплодисментами не почула її, адже не хотіла вірити в подібні твердження. На сьогодні Богдан Шеремет уособлював для мене не тільки людину, що врятувала від бездіяльності та наповнила моє життя сенсом і цікавими змінами, а ще й давала наснагу сподіватись на таємниче майбутнє.

Розділ 8. Від щирого серця

Після вдалої презентації та офіційного відкриття бізнесу в Києві – робота офісу пожвавилася. До нас почали заходити найрізноманітніші співробітники фірми: починаючи в колишнього соліста балету, що по профілю не міг звести кінці з кінцями. Але коли зайнявся продажами нашої продукції, став веселим та заможним і часто, жартома, виконував посеред приймальні невеличкі балетні номери. Ще виявилось, що в Києві та області знаходилась доволі велика команда, підпорядкована Богдану Шеремету, яка тільки й мріяла про офіційне відкриття і його частішу присутність поряд.

Тепер бос приходив зранку у піднесеному настрої, наспівував якісь пісеньки та продовжував знайомити мене з потрібними для роботи людьми. Я пам'ятала, що він скоро повинен їхати з презентаціями по Європі й трішки хвилювалась, що залишусь на передньому краї такого великого бізнесу. Але ж я від самого початку підписалась на це й тому, давати задній хід не мала ніякого права.

За день до від'їзду Богдан запросив мене до ресторану на першому поверсі Гуліверу. Ні, це був зовсім не прощальний обід начальника з підлеглою. Скоріше діловий, адже там він повинен був познайомити мене з нашим зв'язком нагорі. А простіше: людиною, що прикривала київський філіал перед правоохоронними органами. Я бачила таке в кіно, але у житті повинна була зіткнутись з цим вперше.

Літній чоловік награно обійнявся з Богданом, сів навпроти та підозріло застряг очима в мені.

– Бодя, у тебе нова секретарка? Нічого така собі! – надав миттєву характеристику худорлявий дідуган, не соромлячись моєї присутності.

– Антоне Охримовичу, вона не секретарка. Це заступник по всіх питаннях на час моєї відсутності в Києві. По всіх, – повторив Богдан, можливо тому, що дідусь не дочував. Але виявилось, що чув той відмінно.

– Та облиште, пане Шеремет? Якесь дівчисько і «по всіх»? Навіщо ти довірив їй наші таємниці? Це ж утопія, – попивав дорогий коньяк, коштом мого боса, нахабний дідок.

– Все нормально, раднику! Вона не підведе, – наполягав Богдан. – Злата дуже відповідальна й талановита людина.

– Ну, відносно її талантів тобі звичайно видніше! – гидко розсміявся «радник» і я, зрозумівши паскудний підтекст його слів, піднялась та скромно вимовила:

– Вибачте, я на хвилинку до дівчачої кімнати.

Обидва джентльмени злегка підвелись та знову зайнялись своїми секретними справами. А в туалеті ресторану я подивилась на себе в дзеркало і чомусь сказала: «Ласкаво просимо до мафії, Златко!» Потім покрутила головою, вимила руки й подумала, що все це я собі надумала. Звичайний бізнес, звичайні відрахування, хіба що покровитель дуже гидкий.

Через день Богдан полетів спочатку до Стамбулу, а потім до Софії. На зв'язку він дійсно був двадцять чотири на сім і здавалося, що знаходиться десь поряд. Ніяких надзвичайних подій поки не відбувалось. До офісу заходила лише прибиральниця й ті дистриб'ютори, що не мали змоги відзвітувати через мережу. Уявляєте: у нас були й такі, та зовсім непогано працювали.

Крім цього, в моєму житті скоро повинна відбутися неймовірна подія: на тиждень до Києва прилетять тато з мамою! Я не бачила їх більше як пів року й тому встановила на айфоні «зворотний відлік». Заради хохми, звичайно, але систематична відсутність у житті молодої дівчини батьків, то зовсім не смішно!

Настав день зустрічі. Вдома я підготувалась ґрунтовно. Поприбирала, накупила їжі, кругом поставила квіти. А от з офісу мені потрібно було піти прямо посеред дня. Залишати мій відповідальний пост на аби кого я не наважилась і тому просто відпросилась у Богдана та зачинила «вершину світу» до завтра. Всі вже знали, що саме так я нарекла наш офіс. І шефові це страшенно сподобалось! А потім інші співробітники, що працювали як вони кажуть «на землі» – миттю підхопили назву й тепер кожен в радіусі Київської області знав, що таке «вершина світу» в Гулівері.

Зранку я побувала там, а потім відразу взяла таксі й помчала в Бориспіль. Літак сів вчасно й ось я уже зависла на шиї у тата та ніжно обіймаю свою загорілу матусю. Бідні, вони мали такий колір шкіри, що якби не блакитні українські очі, можна було б вважати їх справжніми жителями Африки.

– Господи, яка ж ти в нас стала доросла й гарна! – продовжувала обійматись зі мною в таксі мама й шепотіла мені на вушко: – Нареченого покажеш?

– Мамо! Та немає в мене ніякого нареченого. Ніколи, роботи багато. Та й потім ти ж знаєш: я на це діло дивлюсь скептично.

– Ну, дивись скептично. А час іде. Всі дурненькі дівулі порозбирають собі хлопців, а ти зостанешся зі своїм відмінним дипломом, крокувати удвох по життю. Он ми з татом побралися на першому курсі, та й досі не жалкуємо, правда ж дорогий? – раділа мама й крутила голівкою на всі боки так, як роблять ті, хто довго не був вдома та неймовірно скучив за кожним деревом, що пролітало за вікном таксі.

Порядок в домі мама оцінила й похвалила мене, а ще зрозуміла, що в мене дійсно немає хлопця. Бо тоді часу на ідеальний лад точно не вистачило б. Батьки навезли у квартиру багато дивних масок і спецій та бігали по сусідах з презентами. Жаль було Гавриловича, про якого я говорила на початку. Він так і не справився з втратою своєї Аллочки та скоро помер у лікарні. А я навіть не встигла до нього зайти. Тепер в тій квартирі жили інші, нові люди та залишалось сподіватись, що батько й донька вже зустрілись на небі. Ось таке воно життя!

Та моє, наразі, просто цвіло й пахло. Рясніло ароматами африканських пісків та тисячами оповідань, які до опівночі наче та Шахерезада, розповідала мені мама й не могла наговоритись. А скоро повернувся зі свого європейського вояжу й мій бос. Новин він теж привіз багато, але «сувенір» для мене вибрав більше, ніж дивний. Я взагалі не люблю безпідставних подарунків, та кулон з аметистом – то вже було занадто!

Вечір в офісі видався гамірний, бо в Київ приїхала делегація з Одеси. Одесити – неймовірні люди. Вони радісні й піднесені завжди. А вже про їх неперевершений гумор знає цілий світ. Стільки анекдотів про тьотю Соню я за ціле життя ще не чула. Ми розмістили їх в недорогому готелі, показали деякі шляхи пересування, а на завтра в нас намічалась велика екскурсія містом. Звичайно, Богдан призначив мене гідом. Я погодилась. Батьки поїхали до тітки в передмістя, тому часу на гостей з

Одеси у мене було вдосталь.

– Втомилася? – ввечері тихо спитав мене бос і тоді вперше безпідставно підійшов аж занадто близько. Його неймовірно тонкий аромат парфумів заповнив простір навколо мене. Богдан взяв той кулон з аметистом і ще тихіше сказав: – Ти дуже гарно справляєшся тут з усім. Може це дивно, але я скучив за тобою й хотів подарувати ось це.

Він розстібнув защіпку на ланцюжку та вже намагався обвити навколо моєї шиї, але я відсахнулась і спитала:

– Навіщо це мені?

– Тому, що це твій камінь. А ще він уособлює більшість твоїх рис: щирість, відданість, гармонію у всьому. Він, як і ти, приносить умиротворення та додає натхнення. З того часу, як ти працюєш зі мною – мене скрізь переслідує удача. Я підписав по Європі цілу купу людей, на яких навіть не розраховував. Ти мій талісман, а це буде твій...

– Я не можу прийняти, Богдане. Він коштовний і це мене бентежить.

– А мене бентежить все, що є у тобі. Прошу: візьми. Від щирого серця...

Я знизала плечима й розуміла, що в грошовому еквіваленті йому то ніщо, але сам факт подарунка від боса – для мене був неприйнятним! Та коли я подивилась в його жовто-зелені очі, вони зараз зовсім не уособлювали хижака, раче просили милосердя й довіри. Я мовчки повернулась до нього спиною й рішуче підняла волосся, щоб він міг закрити застібку.

– Дякую! – радісно прошепотів він і ніжно доторкнувся губами до моєї шиї. Я, наче вжалена, відскочила вбік та миттю відчула, як горить все лице.

– Ніколи більше не робіть цього, будь ласка, містере Шеремет! Інакше я звільнюсь, – аж занадто гаряче вимовила я і відчула застряглий в горлі ком.

– Добре! Вибач. Не треба звільнятись. Я вмію чекати, – рішуче сказав мені він.

Розділ 9. Особиста справа вільної людини

Тиждень закінчився так швидко, наче його й не було. Тато з мамою полетіли назад до своїх африканських пісків і сонця, а я залишилась одна-однісінька й тепер мені було страшенно сумно. По пів ночі я плакала. Перед роботою намагалась прикладати до личка охолоджувальні компреси, але очі все одно були підпухлі й Богдан не витримав та якось спитав:

– Тобі допомога потрібна? Що хлопець дістає?

– Я вже казала: у мене немає хлопця, – не зрозуміла я, чого він лізе мені в душу.

– А чому ж ти приходиш кожного ранку заплакана? – його спостережливість вражала.

– Тому, що тато з мамою поїхали й мені без них дуже сумно. Краще б і не прилітали, – щиро зізналась я людині, яка на сьогодні вселяла довіру, як ніхто інший.

– Вибач, ти казала, а я забув. От тільки я в житті не повірю, що в тебе немає хлопця. Не може така краса не приваблювати десятки очей, – констатував він, а мені зараз стало ще гірше.

– Може. Не потрібен мені ніхто. Можна я вийду? – раптом попросилась я.

– Звичайно йди. А як повернешся – ми поговоримо. У мене є до тебе невідкладна справа, – таємниче посміхнувся бос своїми чарівними очима і я вибігла на вулицю.

Мені знову хотілось плакати. Але посеред площі я не могла цього робити й тому швидко пішла в бік Олександрівської лікарні. Всі знають, що там зелені простори, де можна загубитись та трішки відпочити від

набридливої метушні. Я увійшла до парку й присіла на бетонний блок. Повз мене пройшов чоловік на милицях, а потім жінка повезла в інвалідному візку дівчинку. Після побаченого лити сльози тільки тому, що я молода, здорова, красива та дуже вперта – мені перехотілося. Бо тут і зараз я усвідомила: скільки у людей буває горя. Тому посиділа ще трішки й повернулась до офісу.

Коли я зайшла у приймальню, з кабінету Богдана було чутно галасливу відвідувачку. Вона репетувала відносно хімічної формули одного з кремів для обличчя та доводила, що продукція Inwey то туфта, а вона кандидат хімічних наук і може легко зруйнувати кар'єру компанії, бо спеціалісти неправильно вводять складові... Бла-бла-бла!

Як Шеремет це все інколи витримує? Адже вона така не перша. Частіше люди приходять, щоб подякувати. Але бізнес, що напряду зв'язаний з клієнтом – то неймовірний геморой. Вибачте на слові! Весь час знаходиться невдоволений життям суб'єкт, що починає паскудити життя всім іншим. От і ця «професорка» мабуть, була чимось обділена та прийшла відвести до нас свою спустошену душу.

Коли Богдан здихався її, то вийшов і уважно подивився на мене.

– Все в порядку? – запитав він.

– Наче так, – відповіла я й теж поцікавилась: – А ти живий? Не заразила тебе ця «хімічка» нічим невиліковним?

– Я тебе прошу! У мене на них давно стійкий імунітет, – безтурботно посміхнувся він. – А тобі я хотів дещо запропонувати.

– Слухаю уважно, – з готовністю взялась я за гаджет.

– Та ні. Занотовувати нічого не треба. Тут мені презентували два квитки на виставу, тільки немає з ким піти. І я не знаю де це, – тепер хитро посміхнувся він та показав мені квитки до «Підвалу культури» на Гончара 30-А. Тобто, театру на сусідній від мого дому вулиці.

– А чому ти не запросиш на спектакль свою Жанну? – поцікавилась я жінкою, про яку випадково дізналась буквально у свій другий робочий

день в офісі.

– Тому, що Жанна давно в минулому, – спокійно сказав він, а в мені знову щось розірвалося та приємно заповнило все всередині. Я намагалась бути спокійною, але бурхливе почуття було нестримним і солодким... І все ж я ввічливо порадила: – То запроси когось іншого.

– Я не хочу «когось іншого». Хочу піти з тобою, – наполягав Шеремет.

– Але це непрофесійно, коли бос і підлегла разом ходять до театру, – відрізала я.

– От де воно тут у вас таке береться? Наче вже давно немає червоних стягів, а радянщина живе навіть в тих, хто її ніколи не знав. Чому це непрофесійно? Я ж тебе не в стрип-клуб кличу? А хоч би й туди. Це особиста справа вільної людини: куди вона ходить після того, як принесла користь суспільству своєю денною працею, – ображено прочитав мені лекцію про надлишок моральності Богдан і чекав: що його розумна помічниця придумас у відповідь цього разу.

Але відповіді я не знайшла і, забувши про сльози, сказала:

– Добре підемо у «Підвал». Я теж туди давно хочу.

Такої радості на його доглянутому обличчі я не бачила, ні після тієї феєричної презентації на Печерську, ні тоді, коли повернувся з Європи з гарними новинами. Взагалі ще не бачила.

– Ти ба, які дива роблять з вами переконання людини з вільного світу? – жартував він.

– Не задавайся так, вільна людино, бо я й передумати можу! – чомусь заразилась його радістю я.

Коли закінчилась вистава, ми мовчки вийшли з «Підвалу» на вулицю та здавалося, що кожен по-своєму зараз переосмислював талант Антуана де Сент-Екзюпері. Вистава називалась «Льотчик і роза» про героя, закоханого в життя та жінок.

Наразі Богдан був чомусь мовчазним і загадковим. Ми тихо пішли в бік мого дому і я розуміла, що він прекрасно орієнтується на цих вулицях.

– Хочеш заїдемо сюди? – запитав він, дивлячись на вхід до відомого в'єтнамського кафе «У Хань».

– Але вже пізно, – натякала на розставання я.

– Чому це пізно? Вони працюють до двадцять третьої. А зараз лише пів на десяту, – поглянув на свій Rolex мій кавалер.

Дивно, але місяць тому, коли ми вперше зустрілись – я й уявити не могла, що той глянцева принц буде отак запросто гуляти по моїх рідних вулицях.

– Тут подають на диво смачні роли з овочами та креветками й класичні рисові чипси, – вирвалось у нього.

– То це так ти не знаєш: як дійти до «Підвалу»? – не витримала я.

– Але ж повинен я був якось викликати у тебе жалість. Бо тільки так ти, зі своєю супервідповідальністю, могла погодитись на вечір зі мною, – зовсім розвеселився мій шикарний бос і я не знайшла, чим йому заперечити.

Ми пригостились смачними стравами в'єтнамської кухні та вже зовсім пізно, пів на одинадцятку, підійшли до мого будинку.

– Тут я живу, – оголосила я, та Богдан посміхнувся й сказав:

– Я знаю.

– А це ще звідки? – здивувалась я.

– Яюсь прогулювався поряд. Дуже хотів зайти в гості, але подумав, що можу завадити. Я взагалі-то не настільки «вільна людина», щоб вдиратися без запрошення.

Зараз я чітко розуміла, що саме на те «запрошення» він і натякає.

Припустимо я була зовсім недосвідчена, але ж не дурна. Тому з першої

нашої зустрічі, під консерваторією, коли він покликав мене на співбесіду відносно працевлаштування, я усвідомлювала, наскільки він мені сподобався. Це було наче наслання якесь, чародійство, казка! Тільки спочатку здавалось, що між нами прірва, а згодом вона ставала все менш глибокою, аж поки сьогодні не перетворилась на рівну дорогу поряд. Батьки мої полетіли. Від своєї Жанни він здихався. Ми обоє були гаряче закохані, та що мені зараз треба робити – я не знала!

Розділ 10. Як квітка посеред неба

Вистава була гарною, до кафе ми разом сходили, а тепер стояли поряд з моїм домом і ситуація здавалась більш ніж прогнозованою.

– Дякую за вечір, Богдане. Я вже піду. До завтра, – вимовила я тремтячим голосом.

– Невже так і підеш? – сумно спитав мій бос і в повітрі між нами відчувалась неймовірна електрика, а потім він лагідно додав: – Не відмовляй мені в щасті. В мене його так давно не було...

А мене наче громом ударило! Тобто я Йому зовсім не потрібна? Просто чоловік бажає «нових» відчуттів? І відмовляти не можна, бо він бос. Так?

На вулиці було доволі темно, але в моїх очах стемніло ще більше. Я вже не хотіла плакати, а просто вбити його, чи хоч покалічити. Може я й не була настільки «вільною людиною» як він, але теж цивілізованою й поважала своє виховання. Тому стрималась та прошепотіла:

– Вже пізно. Дорогу ти знаєш, тому дякую й до завтра!

– Ні! Не йди, – схопив він мене за руку, бо не міг втямити, що не отримає негайно бажаного. Я уважно подивилась на наші руки та попросила:

– Відпусти. Мені боляче.

– Вибач, я не стримався. Будь ласка, не йди сама, я хочу з тобою...

– Ні, я піду сама. А вистава була гарна, ще й знакова: багато жінок в

одного чоловіка. Ще хочу попросити: пообіцяй забути те, що зараз було. На добраніч!

Вільний та зрілий, самостійний та забезпечений бізнесмен Богдан Шеремет дивився зараз мені вслід і шепотів: «На добраніч! Нізачо не пообіцяю забути... Навпаки: обіцяю з тобою бути. І ти нікуди від мене не дінешся, повір...»

Я повернулась і пішла в наш старий двір. Мені відразу стало спокійніше й затишніше. От тільки бідне моє серце рвалось на шматочки та знемагало від пекучого болю. Чому світ наробив багато розумних чоловіків, що добре вміють накопичувати статки, але зовсім не відчують грань між владою та прекрасним, що присутнє у житті?

Наш будинок вже тихо спав, а я ридала так, що вдосвіта прибїгла Павлінка:

– Перепрошую, але сусіди переживають. Прислали мене спитати: у тебе горе? Ти вночі дуже гучно плакала. З батьками все в порядку?

Я знову виглядала зарюмсаною, але тепер посміхнулась та відповіла:

– Ніколи не знаєш, чого чекати від сусідів: турботи чи прослуховування? Дякую, Пашо, все добре. То я кіно страшне подивилась. Ось і плакала. Ви вже вибачайте, що я дурна й невихована.

Сусідка полегшено зітхнула й зникла, а я сіла перед своїм косметичним столиком і не знала: навіщо малюватись сьогодні? Бо йти в офіс, вперше за весь час роботи на «вершині світу», мені не хотілося. Але місяць лише розпочався, а Богдан видав мені всю зарплатню й мені, відповідальній, треба її відпрацювати. Я одягла строгий костюм, зробила гарну укладку і макіяж та гордо почесала в бік метро.

Шеремет був уже на місці й з його кабінету знову чулась гучна баталія. Цього разу кричав наш завскладу. Він намагався довести босу, що необхідно зняти ще одне приміщення. Адже продажі розширюються, постачання теж, а наша тендітна продукція зберігається іноді так, що миттю втрачає товарний вигляд і консультанти не бажають її брати.

Виходить проблеми виникають навіть тоді, коли фірма прямує до стрімкого злету. Але їх легко подолати!

Захар Абрамович був невблаганним і ярим захисником свого відповідального посту. Український єврей за національність, згідно з «коктейлем» родової крові – не терпів ні компромісів, ні страху. За свою справу він міг піти на будь-яку амбразуру. В цьому Шеремет був талановитим. Він умів знаходити відданих фірмі людей. Не хочу бути хвастункою, але ж мене він теж знайшов!

Я закінчила деякі незавершені справи з документами, бо від запрошення в театр, перебувала вчора у такому піднесеному стані, що наплутала з простими речами. Не знаю чому, але від того вечора я чекала справжнього дива. Через мою впертість та упередженість дива не сталося, тому потрібно було просто працювати далі. Захар Абрамович добився таки свого й вискочив до мене весь мокрий, але щасливий. Він протирав лисину хустинкою й просив:

– Златочко! Золота моя дитино, давай оголошення. Будемо шукати приміщення. Гроші бос дає.

– Не треба шукати, Захаре Абрамовичу. Є в мене декілька варіантів. Яюсь Гарнавська просила, але ж вона поїхала бізнесувати до Польщі, а напрацювання я залишила.

– Дай я тебе обійму! Ой, вибач. Ну що взяти зі складського крота? Ніякого виховання. Ти ж у нас, як квітка посеред неба...

Я відкрила йому кілька варіантів і чоловік, звичайно, вибрав найкращий та ще й близько до нинішнього. Зв'язок з орендодавцем, договір оренди й оплату я пообіцяла виконати самостійно і якнайшвидше, тому директор складу пішов такий щасливий, наче в нього вже з'явився перший онук, появи якого на світ їх сім'я очікувала з дня на день.

У приймальню від себе вийшов тихий Шеремет. Він навіть не привітався зі мною, і стабільної чарівної посмішки на його глянцевого обличчі, теж не було.

– Я їду, – вимовив він. – Справи ти ведеш дуже добре, а мені потрібно

підігнати роботу нью-йоркського офісу. Там немає такої «квітки на небі», як у Києві. Тому терміново потрібна моя присутність.

– Коли? – теж без будь-яких емоцій спитала я.

– Я замовив квиток на завтра...

Це, звісно, була моя робота. Але після вчорашнього «облому» в наших стосунках, він ще вночі прийняв рішення та замовив собі квиток.

– Доступ до всіх баз ти маєш. Фінансові питання залиш на Шкребу, для термінових проплат всі реквізити у тебе є. Ну, думаю, що все...

Оте «все» прозвучало зараз, наче смертний вирок. З самого початку наші ділові стосунки розвивалися стрімко і яскраво. А тепер я згадала народну мудрість: «Чим вище заберешся – тим болючіше падати» і вона на сто процентів відповідала моїй дійсності. Правда, фактично, я нікуди не падала. В мене була чудова робота серед досвідчених і навіть інколи прикольних людей. Велика зарплата та майже керівна посада, про яку місяць тому, я навіть мріяти не сміла. Але чому ж тоді на душі такий безпросвітний морок? Від того «все» моє бідне серденько стиснулось так, наче хотіло зупинитись. Але ж при навчанні на дипломата нас якісно тренували бути врівноваженими в будь-якій ситуації та тримати емоції при собі. Тим більше, що «емоції» ще вночі вийшли з мене аж через край!

– Добре. Я пообіцяла Абрамовичу ангар в Чабанах. Ти не проти? – не кидалась я з риданнями йому під ноги, хоч підпухлі очі сховати було важко.

– Ні, не проти. Я повторюю: ти ведеш справи на висоті. Дякую! У мене буде до тебе ще одне прохання. Відправ моїй орендодавиці оплату за житло й компенсацію за терміновий розрив домовленостей. Я вчора з'їхав зі свого житла. Побуду до завтра в готелі.

Він чекав мого питання зараз, мабуть, більше ніж будь-чого у житті і я здалася:

– Ти не потребуєш більше житла в Києві? Тобто їдеш надовго, чи

назавжди?

Яскравий жовто-зелений погляд хижака спалахнув, наче блискавка, і він навіть посміхнувся:

– Ні, не назавжди. Я ж не можу покинути напризволяще ту величну споруду, яку ти допомагаєш мені будувати. Просто хочу почати все з чистої сторінки й мені треба багато про що подумати.

Розділ 11. Не забирай у мене мрію

Перший тиждень, після відльоту, Шеремет не телефонував взагалі. Можливо, як «безвідмовна секретарка» я повинна була відразу набрати його й спитати про те, як долетів. Але я тільки вважалась помічницею, а насправді являлась наразі першою дійовою особою київського офісу й тому в мене було багато невідкладних справ по бізнесу. А про «пестощі ввічливості» від мене нехай забуде й навіть не мріє. Там, у нью-йоркському офісі в нього ж точно ціле стадо подружок, які зітхають за чарівним босом та моляться, щоб подивився в їхній бік. Златко, а це ти зараз про інших, чи про себе? Навіщо тобі знати: хто зітхає там, коли ти сама тільки й чекаєш, щоб зателефонував чи якнайшвидше приїхав? Але ж ніхто про таке не здогадується і це добре! Бо інакше згоріти мені з сорому та заникатись кудись якомога далі взагалі! Йшов час, а Шеремет набирав мене кілька разів, щоб спитати про справи й тут же відключав зв'язок. Хіба нормальні люди так спілкуються? НІ!

Зненацька мені зателефонувала Вероніка. З того часу, як вона фактично влаштувала мене працювати на «вершину світу» – ми ще жодного разу не розмовляли. За навчанням та акліматизацією в новій сфері діяльності мені було ніколи відриватися на дурні дівчачі розмови, та я відгукнулась.

– Привіт, бізнесвумен! Як воно справи на злеті? – радісно спитала Ніка про таке, чого в принципі знати не могла.

– Привіт, Нікусю! Дякую, добре. А звідки ти знаєш про мій «злет»? – завжди у всьому шукала чіткості та ясності я.

– Хм! Дивна ти, Златко, у своїй непомірній скромності. Та вже пів Києва

знає, що ти керуєш компанією замість Шеремета й доволі успішно. Може все-таки заїдеш проставитися? – веселилась дівчина.

Я почула Його прізвище й тяжко зітхнула. Згадала чомусь свої безтурботні дні ще місяців зо два тому, коли була вільна на повному роздоріжжі, без роботи й життєвого інтересу та на утриманні батьків. А потім Ніка познайомила мене з суперзіркою мережевого маркетингу і все кардинально змінилось: прийшов інтерес до справи, з'явилося багато нових знайомих та турбот, і сумувати стало ніколи, але ж чому тоді так гірко на душі?

– А звідки ти все це знаєш, Ніко? – поцікавилась я.

– Ну, ти даєш, відміннице! Та Київ – то ж велике село і тут нічогосінько не приховаєш. А вона собі залізла в піднебесся й думає, що не видно. А знаю я тому, що у нас кілька дівчат підробляють вашими дистриб'юторками, а ще більше клієток, що користуються вашою продукцією та часто заходять і розповідають. Ось так чутками земля повниться, подруго. Заїхала б до мене якось, я хоч твій новий імідж оціню. Ні, наливати мені за твоє просування кар'єрними східцями не треба. То я пожартувала. Я й сама за зустріч наллю, а ще хоч розповіси старій знайомій: який той розбещений іноземний франт у ліжку...

Вона розсміялась, а мені здавалось, що зараз я помру. Та не знала я: який він у ліжку. Страшенно хотіла, але не вийшло! І тепер всередині, наче якась болячка завелась і мучить кожну мить. Ні, не яєчники, а серце. Воно в мене ще дурніше, ніж жіночі органи. І чому я тоді йому відмовила? Хоча, якби все повторилось – я йому знову відмовила б! Господи, за що ти мене такою впертою народив?

Відносно зустрічі Ніка мене все-таки переконала й ми домовились зустрітись посередині міста: на Подолі. Зустрілись у плавучому ресторані, біля річкового вокзалу, де колись наш клас святкував випускний.

Вероніка з'явилась на своєму улюбленому червоному Ягуарі й тому пила безалкогольний коктейль. А я взагалі спиртного не люблю і спробувала її питво. Фруктовий напій мені навіть сподобався. Говорили

ми про різні дівчачі дурниці та весь час обходили тему про мене й Шеремета, але перед розставанням вона мені сумно сказала:

– Ти не дуже зтягуй ігри зі своєю традиційною гордістю. Пізнай його світ. А що, як він виявиться саме твоїм? Я так багато дівочого горя в нас бачу. Нещодавно одна прийшла вночі, я якраз танцювала. Вона напилася спочатку, а потім келих розбила – та себе ним по горлянці. Кровиці змивали море, а врятувати так і не встигли. Казали, що заміж за хлопця хотіла, а він іншій запропонував... Златко, я завжди говорю: наша гордість – то наша кара! Хапай, поки він ще твій.

– Але ж він не мій! – змучено скрикнула я та не знала: кого зараз більше хочу переконати – себе чи дівчину з великим життєвим досвідом.

– Твій-твій! Ти б очі свої бачила, коли про вашу розлуку розповідала. А я бачила і повір: він навіть більше, ніж просто твій. Ти по вуха в нього закохана!

Ось таким був висновок нашої з Веронікою розмови.

Я приїхала додому і, мабуть, якби курила – то робила б це до світанку. Але в мене зроду не було такої звички, тому починати було не на часі. Зараз же всі боролись за здоровий спосіб, тому я просто передивлялась на комп'ютері фінансові звіти фірми за минулий місяць. А коли глянула на годинник – навіть злякалась та почала збиратися спати. Я ж вранці буду виглядати в офісі, наче зомбі! А дозволяти таке собі я не маю ніякого права. Ні клієнти, ні колектив не зрозуміють темно синіх кіл навколо очей. Але раптом згадала пораду Ніки, плюнула на гордість і сама набрала боса. Я розрахувала, що коли в Києві четверта ранку, то додавши сім годин, у Нью-Йорку вже п'ють не першу каву. Та й Богдан Шеремет, скоріше за все, поринув у свій шалений бізнесовий світ.

Кілька хвилин його номер не відповідав, але потім я почула на диво ясне привітання.

– Столиці моєї Батьківщини, привіт! – радісно сказав він і я запідозрила, що за океаном в його житті стались якісь позитивні зміни.

– Вітаю, босе! А хіба ми ще й досі твоя Батьківщина? – уточнила я.

– На всі віки! Ну, розповідай: як справи у мого чарівного керівника? – продовжував радісно говорити він, а мені вже страшенно хотілося дізнатись причину його вранішнього щастя.

– Богдане, а ти нічого не наплутав? Це ти мій керівник. І що, дозволь спитати, такого радісного у вас там зранку відбувається? – залишалась сумною я.

– Та ні, не наплутав. Я бачив фінансові звіти й вони дивовижні, а все завдяки тобі. Чому радісний? Просто, що тебе чую. Думав: вже ніколи сама не зателефонуєш. А зараз щасливий, що помилився, – якось дуже щиро зізнавався він.

– Тільки й по всьому? Ну, припустімо, ніякої моєї заслуги у підйомі продаж немає. То все новий склад та твої підписники гарно працюють. А зателефонувала я з ввічливості, чому тут радіти? Скоріше ти там одружився знову й тому такий щасливий, – не втримала гірких ревнощів я у собі.

– Не дочекаєшся! А ще повідомляю, що скоро приїду. Трішки навів тут лад. І страшенно скучив за Києвом. Вже й не знаю: де саме тепер мій дім? – здавалось зараз він знаходився поряд, вірніше в моїй душі й від цього було спекотно та зворушливо. Спати я точно перехотіла й сиділа на ліжку з телефоном, міцно притискаючи його до голови, наче то був Він сам.

– І коли тебе чекати? – вирвалося з мене.

– А ти справді хочеш мене бачити? – настирливо допитувався бос.

– Всі хочуть. Особливо Абрамович. У нього народився внук. Він п'ятий три дні ходив. Переплутав два постачання, але ти його не жури. У чоловіка така неймовірна радість!

– Та навіщо він мені? Злато, в мене буде до тебе особисте прохання...

– Яке? – від того «особистого» в мені все аж затремтіло.

– Пам'ятаєш? Я ж бездомний. Знайди мені помешкання, щоб тобі сподобалось. Я довіряю твоєму смаку, – хитро попросив він.

– Богдане, так не вийде. Я у тебе в гостях не бувала, тому уточни, чого саме ти хочеш? – розгубилась я та почула відповідь:

– Саме цього й хочу: щоб вибрала, як для себе. А коли приїду – ми розв'яжемо питання наших відносин. Ну, навіщо ці перепони? Ми ж неймовірно подобаємось одне одному! Тоді після вистави ти проявила характер і сказала: «Пообіцяй забути». А в мене не виходить, бо ти вже кругом застрягла і дістати не сила. Тільки зараз не заперечуй, добре? Просто зроби, як я попросив...

Я сиділа наче під гіпнозом і відлуння його слів тануло в кожній моїй клітинці.

– Чого ти мовчиш? Я знову тебе образив? – вгадуючи мій стан навіть на такій відстані, солодко вимовив він.

– Але ж ти заборонив заперечувати, а я дурна лише це і вмю робити. Ні, не образив. Обіцяю: я все зроблю, – підсвідомо «помирала» від щастя я.

– Господи! Як приємно це чути! Я навіть не очікував від Києва таких змін у своєму житті. Думав: просто офіс відкрию, бізнес розкручу. А потім з'явилася ти. І я відчув, що стаю справжнім, новим, зовсім не таким, яким був раніше. Щось ти в мені переробила і це не пройде й не змінити. Та я й не хочу, бо так добре мені ще ніколи не було... Я зараз, мабуть, зайвого наговорив? Але чомусь відчуваю, що Ні. Завтра вилітаю. А тебе лише про одне прошу: не забирай у мене мрію. До зустрічі, Злато!

Мамо рідна, як же я хотіла почути «МОЯ», але він не посмів. Знаю, що дуже хотів, але не сказав... Зв'язок перервався і навколо зависла глуха тиша. Тільки моє заморожене серце калаталось посеред цієї дивної ночі й божевільно чекало невідворотних змін. Я намагалась якось зібратись та привести до ладу думки, а вони збуджено розповзались і не хотіли ставати звичайними, бо були шалено щасливими.

Розділ 12. Мій хижак

Після всього почутого від Богдана вночі, спати вже не вийшло б ні за що. Тому до ранку я перерила купу сайтів з нерухомості та ніяк не

могла визначитись: чого саме хочу. Я хотіла тільки ЙОГО, а де і коли – не мало ніякого значення. Але ж він бажав там, де гарно та міг собі це дозволити. Тому покрутила-повертіла та накинула оком на престижний житловий комплекс за палацом «Україна». Правда, третій корпус ще будували й це завжди виглядало дещо незатишно. Але то була новобудова мрій! А ще корпуси були чимось схожі на хмарочоси Нью-Йорка. Мені так хотілося Йому догодити! Ну, і трішки собі, якщо вже бос дозволить...

Шустра ріелторка відразу зрозуміла, що тут пахне грошима та викладалась на двісті процентів, як наші новачки-дистриб'ютори. Але все, що мені треба було я побачила ще на сторінці в Інтернеті, а зараз лише переконалась, що збігається. Тому, щоб не втрачати дорогоцінного часу – запропонувала підписати договір оренди та внесла щедрю передплату за три місяці. Це було не мало й небагато, а триста тисяч гривень. Помешкання цих грошей вартувало. Гарні меблі, сучасне обладнання, шикарний балкон та овальний скляний стіл у вітальні. А ще ліжка! Ні, наразі я не буду його характеризувати. Це треба не бачити, а відчувати... Словом, залишила у консьєржки ключі та й поїхала собі в офіс працювати.

Наш водій сам зустрів боса в Борисполі та повіз за адресою, яку я вказала. Інколи моє серце завмирало від чергового дзвінка, але то був не Він. А інколи просто калаталось так, наче йду на екзамен з фізики чи хімії, бо ці дисципліни я страшенно не любила. Я ж гуманітарій! Скоріше наразі я здавалась маленьким щасливим дівчиськом, що чекає свята й неймовірного подарунка. Якось так можна було схарактеризувати моє становище. А Він зателефонував саме тоді, коли я відвернулася.

– Як ти це робиш? – почувла його піднесений тон. – Я про таке навіть мріяти не міг. Наче й не було ніякого перельоту і втоми. Справді, тут дуже гарно. А скажи: коли тебе чекати?

– Коли вечерю приготуєш, тоді й чекай! Я ж все-таки на роботі, – жартувала я.

– Добре. Я буду готуватись, тільки не затримуйся допізна, – говорили

ми зараз так, наче давні чоловік та дружина. А насправді прикривали жартами шалене хвилювання перед чимось дуже важливим і прекрасним, та чекали його, згораючи від нетерпіння.

От тільки, коли знаходишся на грані можливостей, завжди вилазять якісь невідкладні справи! Ні, я звичайно пам'ятала, що сьогодні повинні прибути до Києва аж дві наші делегації з різних міст. Їх треба привітати, розпитати та розмістити по готелях. У мене ж не було секретарки і я навряд чи взяла б її, бо в нашій справі важко швидко комусь довіритись. Та я все зробила правильно і знову тремтіла від хвилювання, коли підіймалась в ліфті на Лумумби.

Відчувала як тремтять пальці, коли натискала кнопку дзвінка. Він відчинив. Здавалось: ми не бачились дуже давно! Взагалі-то, в такому вигляді свого боса я ще точно ніколи не бачила. Весь час він міняв свої ідеально строгі костюми та плащі, а зараз стояв переді мною до пояса без одягу і виглядав неймовірно привабливим. Підкачані м'язи, загорілий торс – все це викликало в мене просто бурю емоцій і бажань, але я ще трималась.

– Зігрітись пустите? – посміхнулась я йому рум'яними щічками, бо на вулиці закінчувався листопад і вже зривались перші сніжинки. Та Богдан відразу нічого мені не відповів, а просто розкинув свої щирі обійми, пригорнув до шовкових грудей так, наче все життя тільки цього й чекав.

– Пущу... Як же ти смачно пахнеш, – тихенько прошепотів він. – Чому так довго?

– Бо я застрягла десь серед інших світів. Пробач, але зараз я дуже поспішала... Ну, як я вгадала: що тобі подобається?

– О, так! Вгадала... Все те, чого я страшенно хотів: чарівна, розумна і така жадана, – продовжував обіймати всю мене він, а я ще не знала, що відповісти й тільки тихенько здригалась в його ніжних обіймах. Він відчував мою розгубленість і від цього шалів ще більше. Потім обійняв моє личко і прошепотів:

– Навіщо ти нас мучила? Більше ніколи не випущу зі своїх рук. Це

неймовірно солодко. Все як марив, все як хотів... – і доторкнувся теплом своїх божественних вуст до моїх спраглих губ. Боже, як Він блаженно цілував... Це вже був не той недосяжний чоловік з обкладинки глянцевого журналу, а саме Мій – коханий і щасливий, гарячий і неземний. Я віддалась Йому, наче покірنا тваринка, що відчуває лагідне тяжіння та тільки тихенько зітхала, а Він чомусь зупинився й прошепотів:

– Ось тепер знаю, що Моя. Нікому не віддам, навіть не мрій...

– Я нікуди від Тебе не хочу. Тільки так, чи як завгодно, але тільки не відпускай, – світ навколо крутився і спочатку був ясным, а потім стемнів. Я не чинила б опору навіть якби він мене зараз убив... Бо все життя на землі я чекала саме Його!

– Можна? – ввічливо спитав він і зняв з мене пальто та поставив сумочку на поличку, а потім обережно посадив на пуфик у передпокої й роззув з чобітків. Я спостерігала за всім, неначе в тумані, бо ще ніхто й ніколи зі мною так себе не вів.

– А далі можна роздягати? Питаю, бо тепер ти будеш головною в моєму житті та все, що накажеш – буде зроблено. Я тільки з тобою зрозумів, що саме цього й хотів! Отакого божественного створіння з очима, від яких неможливо відвести погляду. Ти хоч знаєш: яка неймовірна? – пестив він мої гарячі щічки й посміхався так розчулено, наче перед ним була маленька дитина.

– Ні, не знаю. І наказувати не можу, бо більше не хочу чинити опору. Роби що хочеш, ти Мій... – вирвалось з мене і від цих слів Шеремета накрила гаряча хвиля, а хижий погляд запалав нестримним вогнем. Богдан підхопив моє ослабле тіло у свої сильні обійми та поніс туди, де стояло величезне ліжко. Він вже явно знайшов його й оцінив! Я потопала в Його очах покірним питанням і не могла зупинити збудженого важкого дихання.

– Твій! Бо кохаю так шалено, як ніколи в житті не вмів. З першого дня, з першої хвилини ти зачарувала мене і я хочу бути завжди Твоїм... Скажи ж мені хоч щось у відповідь.

– Навіщо? Хіба ти й так не відчуваєш? Кохаю, як нікого у світі! – горнула я до його красивого тіла.

Від насолоди почутого він проковтнув повітря і вперше поклав мене на ту дизайнерську споруду для Коханья... А коли я залишилась без одягу, Богдан якось дивно зітхнув і опустився перед ліжком на коліна:

– О, Господи! Скажи: де ти така взялась?

– Від тата з мамою, – шаленіла я поглядом, боялась і хотіла всього, чого б він мені тільки не запропонував.

А хижак саяв на мені своїми жовто-зеленими очима і поглинав моє тіло то гарячими, то ніжними цілунками та збуджено здригався, коли вивчав щось нове в моєму юному організмі. Я не заважала, а тільки почувалась частинкою великого зоряного простору і згадувала той сон, що наснився мені після першого робочого дня, поряд з Ним. Зараз я відчувала все знову, тільки наяву – гостро і солодко та боялась розтанути серед світів...

Далі я з острахом чекала найголовнішого, бо зі мною цього ще ніколи не було. А він, мабуть, спеціально відтягував найпрекраснішу мить, хоч вже сам був на грані збудження. Та коли опинився на мені й легенько доторкнувся туди, де було волого й гаряче, затремтів і спробував увійти, але відразу не зміг...

– Господи! Дитинко моя, ти незаймана!?! – він застиг на місці й тепер ті вовкулацькі гарячі очі стали боязкими: – Що робити? Я не смію...

– Чому не смієш? Я ж кохаю й обрала саме тебе. Хіба не про це ви всі мрієте?

– Так! Але... Я не готовий, – він провів рукою по своєму розтривоженому лиці і це вже був зовсім не той впевнений у собі бізнесмен Богдан Шеремет, а зляканий хлопчисько перед своїм першим сексом.

– Ти забув чи не вмієш цього робити? – нетерпляче спитала я, бо була до болю готова та неймовірно хотіла відчути Його у собі.

– Я багато чого вмю, але зараз навіть не розумію, чи можу... Скажи, що я достоїн?

– Так! Я тебе дуже довго чекала. Але точно знаю, що саме ти Мій єдиний. Тепер і назавжди. Я хочу...

Він заплющив очі, мабуть, щоб було не так страшно. А насправді просто божеволів від неймовірної відповідальності й почуттів до коханої дівчинки та обережно заповнив мене собою. Я відчула легенький біль, але ж так сильно і давно хотіла його Коханого, що приліпилась ближче й прошепотіла:

– От і все. Наче комарик укусив...

– Ти неможливо прекрасна й божевільніша, ніж можна уявити. Я зараз наче друге народження пережив! Скажи, що все добре і я можу тебе кохати?

Я знаходилась в такому збудженому стані ейфорії та нових відчуттів, що тільки сильніше притулила Його до себе і впевнено відповіла:

– Все життя. Наскільки вистачить твоїх сил.

Розділ 13. Він найкращий на землі

Дивно, але Богдан не накидався на мене сто разів підряд, як пишуть в деяких книжках. Він чомусь взагалі був зараз серйознішим, ніж коли підписував видаткові накладні. Просто обережно тримав мене у своїх обіймах і тихенько пестив плечі. Я відчувала, який він збуджений та хоче продовження, але боїться і спитала:

– Я що тобі вже не потрібна?

– Навіщо ти провокуєш? Я ж можу розірватись. Але більше не можна. Нехай мій скарб заспокоїться...

– Чому? Я ще хочу! – знущалась з нього я.

– Невже ти будеш така нестримна? Хоча, якщо враховувати твою старанність в роботі, думаю, я зовсім пропащий, – радісно посміхався

він і важко дихав.

– Тоді покажи щось без цього, – зводила я його з розуму.

– Ні! – вперто відрізав Шерemet. – Ти ще маленька. Я навіть не уявляв: наскільки. Пішли краще поїмо. Я там привіз трішки гарного хамону і найкращу у світі каву.

– Ну, якщо борщу немає, то нехай буде хамон! – тяжко зітхнула я і він не витримав, гаряче стиснув й захотів насититись поцілунком.

Неймовірно п'янка хвиля накопилася на нас обох і залишитись у спокої не вийшло. А ще він в мене кінчив з такими радісними зойками й стогоном, що я навіть не уявляла його таким. Тепер з ранки в мене трішки пішла кров...

– Господи, що ти зі мною робиш? Я ж просив, – безсило опустився на ліжко він, а я спитала:

– То он як це буває? Ви теж плачете?

– Не завжди. Тільки з коханими та коли дуже чекаємо.

– А я тепер буду вагітна?

– Ні! – щасливо розсміявся він і пояснив: – Знаєш, сьогодні я вперше страшенно радий, що два роки тому це зробив. Один мій підписник-лікар запропонував у себе в клініці деяку процедуру. Ну, поки я «грішний і вільний». Такий він поставив мені діагноз. Це коли чоловікові тимчасово перекривають заплідну функцію. Все, як зазвичай відчуваєш, тільки без контрацептивів і страху за небажану відповідальність.

– Тобто зараз з нами все було «як зазвичай?» – діставала я бідолагу.

– Звичайно: чоловік, жінка, акт... Ти неймовірно вреднюча! Як ти можеш? Я хотів зараз померти від щастя, але не зміг, адже попереду ще стільки всього прекрасного. В тебе нічого не болить?

– А тепер ти неймовірний, бо нагадуєш мою маму. Мені так солодко і до

тебе я уявити не могла: наскільки воно прекрасне, те щастя...

– Воно не завжди таке. Тільки коли нескінченно та віддано кохаєш. Колись я розмовляв з одним психологом, так он він стверджував, що сама близькість, то робота з продовження роду людського. А от кохання – то самовіддача. Коли хочеш дати коханій людині набагато більше, ніж взяти собі. Зараз ми саме це й відчуваємо. І я дуже хочу, щоб так з нами було завжди...

– І я так хочу. Ну, якщо вже мені нічого не можна, то пішли до твого хамону, бо я зголодніла, – згодилась відірватись від «навчального процесу кохання» я.

Наступного дня, мій мудрий та далекоглядний вчитель кудись зник. Тільки ввечері зателефонував та знайшовся аж в Черкасах.

– Навіщо ти там? – обурилась я, бо дуже чекала ночі й наступних щирих лекцій про найсолодший предмет у житті.

– Проведу кілька презентацій. Я тут давно не був, – відчував мій настрій він.

– А як же я? Невже це все, чого ти від мене хотів? – не могла я стримати стервезності.

– Потерпи! Дома я від тебе не відкараскаюсь, а так не можна. Ти мені на все життя потрібна: жива і здорова. Навіщо ж все відразу?

– Але чому не сказав? – образилась я на його самостійне рішення.

– От саме через це. Ти ж наче вулкан. Тільки той, що довго спав. Тепер я розумію: чому у тебе в бізнесі все виходить. Ти азартна й настирлива. Гірша ніж я, – веселився він і голос у мого хижака-вчителя був страшенно щасливий.

– Тоді я піду додому!

– Правильно, йди. Збери поволі валізу з речами, а я повернусь і переїдеш до мене назавжди. Ну, не злись! Я тебе так шалено кохаю, що зараз зовсім не руками можу машину вести... – зізнався мій прекрасний

бос.

– Не треба «не руками». Коли повернешся, хочу того дива у собі багато-багато. І я тебе божевільно кохаю. Поїду додому збиратись і чекатиму... ти знаєш чого.

– Златочко, змилуйся! Я кожен рух наш пам'ятаю і хочу бути у тобі...

Коли я зайшла до нашого двору на Прорізній мені здавалося, що тут все змінилось. Деревя стали стрункішими, дитячий майданчик яскравішим, а зорі ще ніколи не сяяли так чарівно. Після просторів на Лумумби, в нашій сталінці було тісно і дихати якось важко. Я навіть не розуміла, що то моє шалене кохання рветься назовні, а стіни в нашому домі такі ж, як і були.

– Мамусю, привіт! – відразу набрала я маму. – Як у вас справи?

– Та добре, доню. А що трапилось? Чого ти вся гориш? – за тисячі кілометрів відчувала мене мама.

– Мамо, я Його кохаю! Яке ж це прекрасне і надзвичайне почуття! Воно так заворожує і поглинає, що навіть все всередині болить, але мені казково, – не змогла втриматись я перед рідненькою і вальсувала по кімнаті.

– Ого! Це щось занадто нове. А ну давай, розповідай, кому так швидко пощастило? – прискіпливо сказала мама і я пам'ятала: на кого схожа у житті.

– Нічого не швидко. Я Його страшенно довго чекала. Думала, що вже втратила, бо спочатку дурна прогнала, а він повернувся і тепер тільки МІЙ! Доля мене пожаліла й нагородила. Мамо, він неймовірний і найкращий на землі!

– Та хто, я тебе питаю! Розповідай, бо все кину й прилечу. Нащо воно мені треба, щоб дитину без розуму залишали? – обурювалась матуся.

– Ти ж сама хотіла, щоб він був моїм!

– Хто небіж тітки Мані? – чомусь розчаровано спитала мама.

Я розсміялась щасливим, навіть дурним сміхом та згадала, як колись в підлітковому віці один прищавий парубок дарував мені ромашки на дачі в Глевасі.

– Ні! Мамусю, ні! Мій найдорожчий у світі чоловік. Мій бос по роботі – Богдан Шеремет. Я Його безмежно кохаю, а він мене...

– Ах, он у чому справа! Ти ж казала, що він глянцевий привид, хижак і серцеїд. Що вже змінився?

– Та ні. Він завжди був хорошим. Просто в нашій роботі є таке поняття, як «лице напоказ». Ось він таким і був. Але на мене з першого дня запав і каже, що я його талісман.

– Ну, знаєш, талісман – то не дружина. І що він від тебе хоче? – тепер я вже жалкувала, що отак видала мамі всю радість відразу.

– Мене на все життя. Хіба цього мало? Мамо, не діставай! Я щаслива. А про вагітність не бійся, він безплідний, – ще гірше бовкнула я і почула, як матінка там у себе аж застогнала...

– Що? Як ти могла? Та ми ж з татом внуків бажаємо! Чи навіщо ти думаєш ми тут, як прокляті, кістки паримо? – зовсім впала духом вона.

– Я тебе хотіла розрадити, а ти... Це не назавжди. Процедура у них в Штатах розповсюджена така, щоб жінок марно проблемами не хвилювати.

– Та, страшно! Прямо, тільки у них в Штатах. Чула я про цю процедуру. То й нехай. Все ж, дійсно, спокійніше. Але я абсолютно не задоволена твоїм розбурханим станом. Ти його мені хоч покажи?

– Зараз відправлю фото, дивись, – зраділа я. – Гарний, правда?

– Так він же старий. І якийсь несправжній, – видала свій вердикт бачення чоловіків моя мама.

– Ну, не всім же, як тобі, ровесників кохати. А відносно «справжній»? Мамочко, він настільки справжній, що я не можу тобі цього розповідати. І про внуків не переживай. Я ніколи не думала про таке,

але від нього хочу купу дітей. Бо він неймовірно добрий і красивий та вміє вірно кохати. Скажи, а тато як завжди – на буровій? Я так хотіла його теж почути!

– Як завжди... – зітхнула мама.

– Ну, зате він твій єдиний. А тепер і в мене є такий! Зараз буду речі збирати. Ми хочемо жити разом.

– Де? В готельному номері? То бери його вже до нас чи що, – розгублено порадила мені мама.

– Ні, Богдан орендував квартиру на Лумумби.

– Так вони ж там, мабуть, страшенно дорогі, – навіть на такій відстані знала все про рідний дім матуся.

– Та не дуже. Всього сто тисяч в місяць, – ляпнула я, бо з деяких часів подібні суми мене зовсім не бентежили.

– Ну, нічого собі «не дорогі»! А скільки ж він в місяць заробляє, твій єдиний?

– Мамочко, а пам'ятаєш ти мене навчала, що цікавитись чужими доходами – моветон.

– Так то ж чужими! А тут майже зять, – чомусь пом'якшила своє відношення до мого боса мама. Ні, вона ніколи не була жадібною чи меркантильною, бо й сама заробляла інвалюту, але така сума вразила навіть її.

– Все буде добре, мамуню! Твоя маленька доця теж тепер не бідує. А ще в мене є коханий чоловік. До зв'язку, моя люба і не бійся більше за мене, бо твоя донька найщасливіша і найзахищеніша на землі!

Розділ 14. Від долі не втечеш

Коли наступного дня я прийшла в наш офіс – Богдан уже працював. Від нього вийшов наш фінансист, кивнув мені та й пішов. Він бував таким, коли бос вимагав зробити щось неможливе, а Шкреба завжди

викручувався та робив. Тепер я миттю кинулась до Богдана в кабінет і обійняла його прямо в кріслі:

– Привіт! Що ж ти робиш зі мною? Ми так не домовлялись. Чому ти мене кинув? – обурювалась я. А Шеремет, не встаючи з крісла, обвив мене руками й потонув лицем десь там, на животі:

– Господи, як я за тобою скучив! Прости, я не хотів. Але ж не можна було інакше. Ти шалена і невблаганна, тому я вирішив перечекати, а ось тепер у нас проблеми.

– Які? Пішли додому хоч на п'ять хвилиночок, я хочу розв'язати твої проблеми. Богданчику, ти обіцяв жити в мені, – шаліла я.

Та мій коханий бос зітхнув і подивився знизу так, наче милувався та просив вибачення одночасно.

– Златочко, мені треба летіти в Штати. Негайно. Телефонував тато. Моя квартира на Манхеттені згоріла вщент. Кажуть підпал. Вона, звичайно, застрахована була, але ж летіти все одно треба. Полетиш зі мною? – раптом спитав він.

– Боже, ну чому все так? Я тільки завоювала тебе і знову треба кудись летіти, – закрила я лице долоньками. – Ні, звичайно я не полечу. Тут треба комусь залишатись.

– Це наш офіс, моя маленька бізнесвумен. Зачинимо й полетимо. Я тебе з батьками познайомлю. Може, це доля так хоче? – утопав в моїх очах Шеремет.

– Ти хочеш в такий момент мене з батьками знайомити? – пестила я долоньками його чарівне лице.

– Та який там момент? Куплю іншу. У нас там взагалі ніхто нічого не купує, всі орендують. А я, здуру та без досвіду, взяв і купив. Тепер можемо просто знімати, яку захочемо. Прошу, летімо разом? – просив мій мрійник.

– А де ж тепер будуть жити твої бідні батьки? – уявляла я страшу картину, як старенькі «погорільці» залишились на вулиці посеред

їхнього Манхеттену.

– Та вдома вони, у себе в будинку, в передмісті живуть. І все у них в порядку. Господи, як же я тебе кохаю за твою щирю наївність і за все, що в тобі є. А головне: ти тільки МОЯ... Ну, вирішуй швидше: два квитки чи один? – у нього вже була відкрита сторінка замовлення онлайн, а я сіла йому на руки та обійняла за шию:

– Мені страшно залишатися тут однією у світі, але я не полечу. Пробач! У тебе там справ буде ціла купа. А тут: «Здрастуйте, я з України!» Ні, коханий, лети сам. Комусь же треба для управління офісом залишитись. Ти ж мене саме для цього, здається, наймав, – доторкалась я поцілунками до його звабливих вуст.

– Малесеньке моє диво! Я ж тоді ще не знав, що ти моєю навіки будеш. А може й знав? Бо коли побачив, відразу зрозумів, що нізащо не відчеплюсь, – натискав однією рукою на клавіші він і тут же «прилетів» квиток.

– Не хочу, не хочу, не хочу! – завередувала я. – Ти тільки став моїм і знову зникаєш. Навіщо земля така велика? Міг би десь на Подолі бізнес вести...

– Не дуже знаю де це, але й на Подолі заведемо. А ще у мене до тебе особисте питання: можна я зніму з себе «закляття безплідності»? Я дуже хочу, коли повернусь, щоб ми когось з тобою зробили. Можна? Ну, будь ласочка! – зводив з розуму мене своїми хижо-блаженними очима Богдан Шеремет.

– Знаєш, я боялась раніше спитати. А в тебе вже дітки є? – зважилася нарешті запитати його я.

– Немає й ніколи не було. Я ні з ким не хотів. А з тобою з першого разу хочу. Цілу футбольну команду. Я тебе мамою своїх діточок відразу відчув, але спитати не наважувався. А тепер, наче спеціально, злітаю і все вирішу. Добре? – він зазірав мені в очі і я була готова на все, чого він тільки побажає.

– Богданчику, я не знаю. Ти позавчора ще не був МОЇМ...

– Неправда! Ми народилися одне для одного, тільки спочатку цього не знали. Пішли додому. Мені треба зібратись, але перед тим я божевільно хочу відчувати те, що позавчора. Всю-всю, до останньої крапельки. Ти моє диво і завжди ним будеш...

Сьогодні Богдан уже не боявся мене кохати та не мав, ні бажання, ні сил зупиняти свої шалені почуття. Адже він знову покидав мене, невідомо на скільки. Саме в той час, коли зустрів свою мрію, від якої вперше в житті по-справжньому втрачав розум. Я не поїхала його проводити, наш водій повіз. Не могла я цього витримати. Стояти там, в терміналі біля величезного вікна й бачити, як злітає Боїнг і забирає у мене найдорожче. Просто залишилась на господарстві: офіс і дві квартири. І чому в моєму житті роботи додається, а кохані й рідні розлітаються у всі кінці світу і я знову сама-самісінька?

Дивно, але тепер в найгірші моменти життя мене стало тягнути до Вероніки. Я знову призначила їй побачення в плавучому кафе і старанова подруга примчала на своєму Ягуарі доволі пунктуально.

– Ну, розповідай: що знову не так? – наче особистий психолог запитала вона, без вступу. Можливо, це через її відверту професію, дівчина не мала схильності до слизьких реверансів. А взагалі-то вона такою простою була завжди.

– Нікусю, в мене так багато новин, що не знаю з чого й почати, – тягнула свою дурну паузу я.

– З Шеремета й починай. Кажуть, ти його таки захомутала. Це правда? – знаєте, від таких людей як Ніка, світ стає чистішим. Без усякого того сюсюкання, пліток та іншої гидоти. Мені було сумно, та я розсміялась і сказала:

– Дякую, лікарю! Все в порядку. Ми кохаємо одне одного і думаю, з часом, одружимося і заведемо дітей. Принаймні, він цього хоче.

– А ти? Чого хоче краща учениця 10-А? Бо саме це важливо. Мужикам тільки одного й подавай: кухня, діти? А ти – розумниця і красуня, Злата Шевчук, чого хочеш від життя?

– Нікусю, ти не повіриш, але саме ЙОГО й хочу. Більше нікого у світі, тільки Його. Він неймовірний і дуже хороший.

– Та ясно-ясно. Ти ще тоді на взводі була. Я лише трішечки підштовхнула, – попивала коктейль Ніка та очі її сяяли щастям за мене.

– Веронічко, вибач за відвертість, а навіщо це тобі? – чесно не розуміла я.

– Дивна ти, Златко. Ну повинен же хтось у цьому житті бути щасливим. Я не можу. Тоді чому не ти?

– Тобто? А що це ти на собі хрест ставиш: молода, гарна, багата, – полізла я людині в душу.

– Ну так. Це всі мої надбання. От тільки діточок у мене ніколи не буде. Профукала я по молодості своє жіноче щастя, а тепер буду роздягатись, аж поки не викинуть на смітник, – без емоцій відповіла мені бідолашна і я зрозуміла, що не мене життя випробовує, а саме її. Адже я кохана і кохаю, а ще зможу мати діточок, якщо забажаю. У мене є тато й мама, освіта і робота. А ось у цієї веселої молодої жінки цього нічого ніяк немає, а вона відвойовує мені щастя!

– Пробач, Ніко, і що нічого вже не можна зробити? – щиро спитала я в неї.

– Чому ж не можна? Дитбудинки просто кишать малятами. А чоловіки? Та вони мені вже всі однакові. Але твій – шикарний екземпляр. І треба ж було йому до нас забрести саме в той вечір! Хоча від долі ж не втечеш. Ну, давай ще по одному, а то мені до вечірньої програми треба на лівий встигнути, – спокійно сказала Вероніка і замовила ще коктейль.

Розділ 15. Чорна смерть

Дівчата часто люблять нескінченно чіплятися до свого судженого, як тільки відчують його таким:

– Ма-ась! Купи, я хочу... Ні, я вже не хочу...

Це я так жартую, передражняючи саме тих, про кого зараз сказала.

Богдану я не телефонувала взагалі. Страшенно хотіла й переживала, але не сміла діставати коханого тоді, коли в нього з'явилась купа турбот і серйозної роботи. Я терпіла, як могла та, слава Богу, дочекалась Його дзвінка:

– Привіт, моє маленьке диво! Ти чому мовчиш, я ж хвилююся? – почувла я голос свого мандрівника й, затамувавши подих, прикрила від щастя очі.

– Якби ж ти знав, як я хотіла зателефонувати! Але заважати не могла, – зізналась я і важко дихала в трубку.

– Господи, я точно тебе не достоїн! Ти ж чуттєва, як вранішня квітка, але сильна наче граніт. Кохана, все в порядку. Я вже майже розібрався та скоро повернусь. Нічого тут такого не сталося, ну залишилися від меблів чорні головешки, так я їх міняти все одно збирався. Тепер мінус одна проблема. Страхівку мені виплатять. Все добре. Ось тільки без тебе почувую себе, наче порізаним на шматки...

– Я теж! Навіщо ж ти показав мені світ такого солодкого щастя і відразу зник? Я дуже сумую за нашими уроками кохання... – натякала я на божественні хвилини.

– Златочко, не нагадуй! Я спати не можу, так хочу до твого тепла, – шепотів через простір закоханий до нестями чоловік. – Краще розкажи про офіс.

– Та порядок. Народ косить бабки, як дурний. Тарнавська перекинула свою нову базу. Підписала тобі купу поляків. І така імпортна взагалі! А є в тебе хвилинка? Хочу щось запитати.

– Звичайно, запитуй, – думав, мабуть, про дітородну функцію мій бос, але я спитала про інше.

– Коли в нашу першу презентацію ти виступав перед залом, а я милувалась тобою, бо вже дуже кохала, відьма-Тарнавська розпізнала й сказала дивну фразу, що ти підступний та безсердечний.

Богдан розсміявся й перепитав:

– Що так і сказала?

– Так. Тоді я не повірила, звичайно, але тепер мені цікаво, – качала свої жіночі права я.

– Це тому, що я їй відмовив, – миттю відповів Шеремет.

– В чому? – наївно добивалось відповіді дурне дівчисько.

– В «тому». Навіщо вона мені? Я тебе вже кохав...

– Так вона ж стара? – забула я вислів, що у кохання немає віку.

– Вона моя ровесниця. Але це неважливо. Працює вона добре, та до чого тут стосунки? І приводу я їй ніякого не давав, – виправдовувався мій коханий бос.

– Дякую за змістовну відповідь, сер! Все, я забула. Краще скажи: коли тебе чекати? – танула я в домашньому ліжку від бажань і пристрасті.

– Скоро. Ще трішечки потерпи. Я знаю: чого ти хочеш... – натякав на блаженство з ним мій бос.

– ТЕБЕ! Більше нікого й нічого, – щиро відповіла я.

– Золотко, прошу, мовчи! Я ж не залізний. І телефонуй мені частіше. Не важливо: день чи ніч, я хочу тебе чути. Цілую всю-всю. Бувай, маленька! – тепер настала німа тиша.

Я обіймала подушку й тяжко зітхала. Та плакати тепер вже не хотіла, бо в мене був Він. Яка різниця – на іншому континенті, чи на Марсі? Але ж я його страшенно кохаю і буду чекати, щоб відразу робити малюків... Я вже вирішила!

Коли я майже засинала, прийшла якась MMS. Я відкрила і не знала, що робити?

Кілька свіжих фото, вперто і вірогідно, демонстрували обійми й поцілунки мого коханого з якоюсь чорною двометровою кістлявою здоровулею, з шапкою кучерявого волосся на її афро-американській

голови???

– Що воно таке? Чиї це дурні витівки? – в трансі піднялась я з подушки та не могла зрозуміти, що відбувається. Дата і час свідчили про те, що все це відбулося за кілька годин до нашої недавньої щирої розмови з Богданом про кохання.

Серце моє забилося жваво та ображено. Навіть якщо то був монтаж: навіщо мені його присилати? Може Тарнавська дуркує? Але в Польщі зараз теж глибока ніч і, здається, вони з Шереметом уже все вирішили? Нічого не розумію! Ну, поспати тепер звичайно вже не вийде. А завтра я звернусь до знайомого айтівця, нехай перевірить на автентичність ці фото. І байдуже, що буду виглядати, наче зраджена дружина. За істину я піду на плаху! А вже у випадку з НАМИ – тим більше.

Я покрутилась на постелі, та не в моєму характері щось відкладати на потім. Звісно я знала, що Володька точно не спить і працює. Це був ще один мій однокласник. Він здружився з гігабайтами ще змалку і більше нічого цікавішого у своєму житті поки не знайшов. Взагалі з нашого класу, не дивлячись на те, що після випускного промчало вже кілька років, мало хто одружився. Всі були зайняті якимись справами: хто роботою, хто навчанням, хто поїхав світ за очі. Може це тому, що тепер не дуже модно було хапати першого зустрічного, прямо після школи, та волочити його до РАЦСу?

Володька, дійсно, не спав і після кількох загальноприйнятих фраз, я скинула йому ті страшні фото. Він відчував мій стан та пообіцяв зробити все якнайшвидше. Я зварила міцну каву, знову пожалкувала, що не палю й почула виклик. Це був мій шустрий айтівець.

– Вибач, Златко, але новини невітніші. Фото справжнісінькі й зроблені вони вчора. Я по базах перевірів. Ніде таке не проходило й схожого нічого немає. А ще я ідентифікував ту бабу. Вона модель і давно працює на подіумах світу, хоча сама народилась у Нью-Йорку, в Бронксі. Та злет у неї був запаморочливий... Вибач, я допоміг? – зараз я подумала, що Богдан любить саме таких: настирливих у злеті!

– Дякую, Володько! Допоміг...

– Ну ти тримайся, Златко! А хто тобі той чоловік? – виходить ще не весь Київ знав про нас з Шереметом. Хоча Володька – то людина з іншого світу. Його ж не цікавлять плітки, а лише нулі й одинички.

– Ніхто... Так попросили. Доброї ночі тобі, хакере! І вселенського блага на землі! – пожартувала я та вперше кинула айфон на підлогу. Але там був килим, тому зі гаджетом нічого не сталося. Сталося зі мною! Що тепер робити з тими автентичними фото з лаконічним надписом: «Бодя і наше кохання!»

Якби я була дурніша, то не витримала б і зробила зараз те саме, що дівчина в нічному клубі у Вероніки. Повірте: мені дуже хотілося зараз вкоротити собі віку, але я не могла дозволити тій «чорній тіні» заподіяти мені біль, а потім смерть. Адже саме на слабкість людини розраховують ті, хто шле такі гидкі фото. Закохане серце не витримає та зробить фатальну помилку. Ні, моє буде боротись! Може й не за Нього, але своє життя я так просто віддавати не збираюся. Ну, погрались трішки у Кохання, але ж це ще не все на світі. Я навіть вирішила продовжити працювати в офісі Шеремета і спеціально нікуди звідти не йти.

Просто житиму, як раніше, роботою. Можливо підпишу контракт з Inwey та стану справжньою бізнесвумен? Наберу собі підписників, досвід у мене вже є, правда чужий, але ж чомусь навчилась, тому й успіх повинен прийти. Не тільки ж чорнявим дівчатам у Бронксу «злітати». Я теж хочу!

А Богдан? Так, все що сталося дуже боляче, але ж він поки не мій чоловік і навіть не тато наших дітей... Господи, чому ж так неймовірно БОЛЯЧЕ! Як взагалі можна обійматися з однією вдень, а ввечері освідчуватися іншій? Правду казала Тарнавська «підступний і безсердечний». Саме такий. Нічого, Златко, ми ще повоюємо!

Розділ 16. Переломний момент

Поки в Києві я втрачала розум через «чудові» селфі мого коханого невідомо з ким на іншому континенті, Богдан Шеремет вже підписав у страховій компанії всі необхідні документи та поїхав перед відльотом

до батьків. Мама Орися наварила вареників з вишнями й частувала ними найрідніших чоловіків на терасі біля будинку. Не дивлячись на згоріле помешкання, Богдан почувався таким щасливим, що не зміг дочекатися зустрічі зі мною й вирішив, по Skype, познайомити все-таки з батьками.

Його тато був чомусь не в захваті від київської нареченої й прирікався з єдиним сином прямо за столом:

– Бодя, синку! Ну навіщо тобі та хрещатицька напасть? Ти ж знаєш, які вони там всі! Це місто грошей і розпусти. Вона тільки тебе дурного зі статками й чекала...

– Тату! Навіщо ти говориш таке, чого не знаєш? Вона зовсім інша. У неї все було й без мене. Батько працює нафтовим інженером у Катарі, мама там діток англійській мові навчає. Дівчинка закінчила на відмінно міжнародний факультет в Шевченка. Нащо б я їй здався? В Києві привабливих чоловіків більше ніж у нас в Голлівуді. Та вона, маленька розумниця, обрала саме мене! А ще... між нами: вона мені незайманою дісталася. Тільки мамі не кажи. То як ти думаєш, може це я її не вартий?

– Сину, ну це вже зовсім по-дитячому! Скільки в тебе перебувало жінок, а ти й досі не можеш відрізнити цноту від підробки... Та в житті не повірю такого про столичну! Це як отой твій «пояс вірності благородним цілям». Ти ще в ньому чи вже здихався? Орися! Я тобі зараз допоможу, – не дав синові гаряче заперечити батько та й почвалав до дружини в будинок.

В нетерплячці Богдан з'єднався з нашим офісом і побачив на екрані мене. Шеремет не був би класним бізнесменом, якби миттю не ловив інформацію в будь-якому її вигляді. Не знаю: що вже він там побачив на мені, але схвильовано запитав:

– Златочко, кохана моя! Що сталося? Чому ти така змарніла?..

Я зціпила зубенята й не могла повірити, що він аж настільки «підступний і безсердечний». Зараз характеристика Тарнавської виглядала, наче його аналіз крові. Я не привіталась і не засяяла, а

просто взяла айфона та відправила йому фото і сказала:

– Ось що сталося. Я тобі повірила, а ти звичайний слизький гад. Пообіцяй про НАС забути! – і закрила ноутбук, а потім ще й вимкнула телефони взагалі!

До мене намагався зайти хтось зі співробітників, але вилетів назад, бо я ридала на столі так, наче мене вже вбили, а потім неквапливо покадрово показували збоку, як це робилось... Зараз я не відчувала, ні рук, ні ніг. Всередині все клекотіло й змішалось. Не було ні серця, ні душі. Мене теж не було більше, бо він був більше не Моїм! А я, як щасливе і віддане створінням, абсолютно нікому не потрібна. Як бізнесвумен, як розумна помічниця, як безвідмовний працівник – безперечно! Але ж навіщо так жорстоко використовувати людей? Вони ж інколи ще живі!

Я плакала і не могла зупинитись. Звичайно, Богдан зараз «обривав» всі можливі й неможливі засоби зв'язку, але я повідключала все на світі та з єдиного телефону, що залишився, просто набрала Вероніку.

– Нікусь, а можна до тебе сьогодні заїхати? – спитала я тепер найліпшу подругу та мала на меті лише одне: напитися так, як ще ніколи цього не робила.

– Та запросто! А що сталося? – здавалося, всі навколо миттєво відчули моє раптове нещастя.

– Нічого. Напитися хочу й погуляти, – зізналася я їй.

– Ого! Це для тебе щось новеньке. Добре, я заїду, – запропонувала мені бувала дівчина.

– Не треба. Я на таксі. Ти ж уже в клубі? – уточнила я.

– Златко, а де ж мені бути? Я тут живу взагалі, – почувла я ще одну новину про свою нещасну подругу і розум мій посвітлів.

– Як? А чому?

– Тому, що батько квартиру нашу пропив. Поки я танцювала, договір з

липовим агентством підписав і згорів. Я його хоронила в таких боргах! Але потім «відтанцювала» з лишком. Та на квартиру ще не назбирала. Ось такі реалії, мала! Ну приїзди, у мене сьогодні виступів мало, нап'ємося разом. А заодно розкажеш: що з тобою той глянцевий привид уже зробив, – навіть не питаючи, констатувала мудра дівчина.

Як пишуть у книжках: а в цей час у Нью-Джерсі відбувалось наступне. Куштування смачних вареників з вишнями та знайомство батьків з нареченою якимось миттєво перетворилося на невеличке пекло. Богдан Шеремет намагався, але поки не міг зрозуміти: як його вчорашнє невинне селфі з колишньою дружиною потрапило до мого особистого гаджета? Та він був не з тих хлопців, що пожаліють і не допитають власних батьків!

До нестями щасливий своїм майбутнім, він дійсно вчора трішки вийшов за рамки здорового глузду, але ж Леслі була така співчутлива та на диво покірна, коли підписувала папери. Богдан сам прийняв рішення і, щоб здихатися відразу пам'яті про колишню і їх спільний дім, віддав їй право на всю страхову суму та, на її прохання, трохи посидів за чашкою кави. А потім вона, жартома, попросила зробити кілька фото, бо відлітала кудись на фільмування невідомо чого. Зараз Богдану було не до її вигадок про кар'єру. Адже після лікування в клініці від наркотичної залежності, Леслі більше не брала на роботу жодна велика агенція. Набагато пізніше він дізнається, що і підвал квартири був, фактично, ділом її рук.

Але звиклий до динамічного руху чоловік, уже встиг побувати в клініці та знову став повноцінним і марив лише про те, як буде пестити у своїх обіймах юну помічницю, дарувати їй своє гаряче кохання та планувати велику щасливу сім'ю...

От тільки у чорнявої Леслі щодо цього були зовсім інші плани. Поки він перебував у клініці, шустра наркозалежна завітала до колишніх свекрів. Вона розповіла сльозливу історію про своє палке кохання до їх сина та почула про мене. Не пройди вона навіть школи підлітків високих подумів – Леслі була такою по життю. Чуже щастя викликало у неї нервові зриви, а батько Богдана як добрий католик, просто повірив їй на

слово. Він знав номер київського офісу сина, а вже звідти хто завгодно, заради бізнесу, міг дати Леслі мій власний номер. Я його ні від кого не ховала, бо в нашому стрімкому житті – мені тепер телефонували звідусіль, в будь-який час доби. Та розуміння всього цього прийде до нас усіх через деякий час страждань і мук.

Я розрахувалась з перевізником та й пішла до уже знайомого лівобережного Голлівуду. Привіталась з охоронцями, зайшла всередину і побачила Вероніку на сцені. Вона мене помітила й радісно махнула рукою в блискітках. Мене провели за заброньований нею столик і подали для початку Дайкірі. Поки Ніка танцювала, я сиділа наче відморожена і думала про все відразу. Про свій неймовірний «злет» в Inwey. Про моє гаряче й коротке кохання, про цю дівчину, що кожен день майже голою ублажає погляди підпилих дядьків тільки, щоб вижити. А ще про НЬОГО... Навіщо я була Богдану? Для примхи? Для галочки про незайману? Чому вони всі такі гидкі? Адже Ніка мене попереджала. Хоча саме вона нас і познайомила.

– Привіт, Лялю! – почула я десь збоку і відсторонено подивилась нагору. Переді мною стояло ще одне «диво світу» чоловічої статі та, мабуть, бажало виконання якоїсь своєї примхи.

– Пішов геть! Дівчина відпочиває, – відіззався місцевий викидала, бо всевидяча Нікуся вже зробила йому знак зі сцени. Це вона мені потім сказала.

– Я заплачу... – не відставало мурло. Та Арсен тихенько взяв його за зап'ясток і доповнив:

– Йди сядь, де був. Я повторювати не буду.

– О'кей! Які ми всі недоступні, – підняло воно руки та поповзло у свій куток.

Скоро звільнилась моя подружка і нам подали «вечірній набір».

– Ну що, подруго, за вільних жінок у всьому світі? – підняла яскравий стакан Ніка. – Не захочеш їхати додому – в мене є запасний спальний мішок...

Розділ 17. Гордість – то наша кара

А в передмісті Нью-Йорку, в невеличкому будинку Шереметів, точились свої баталії:

– Де вона? – кричав Богдан. Він увірвався до батьківської господи та зараз був мало схожий на чоловіка з глянцевої обкладинки, раче на хижого звіра: – Ще раз вас питаю: де та чорнозада шльондра?

Мати навіть кришку з каструлі впустила:

– Бодю, синку, ти чого?

– Орисю, а це наш син так ділить своїх шльондр та переживає...

– Тату! Ще слово і я не подивлюсь, що ти мій батько. Ніколи в житті більше не називай мою кохану дівчинку таким словом. На фоні цих гадюк – воно святе!

– Мирославчику, а що взагалі діється? – підняла кришку мама й почала її настирливо мити.

– Тато у нас демократ. Я сам скажу. Мені скоро сорок років, а він досі за мене вирішує: з ким мені спати. Дав наркоманці номер моєї коханої й та тварюка скинула моїй дівчинці нашу вчорашню зустріч. А тепер я не знаю, що буде взагалі! Я жити без неї не хочу...

– Без котрої? – далі приколювався батько та, здається, не дуже боявся погроз сина.

– Тату, молю, скажи: де та дикунка? – вивергав злість, наче вулкан лаву, Богдан Шеремет.

– Бодю, ну вибач, я не знав. Мене наче біс попутав. Вона прийшла вчора така сумирна, попросила номер твого київського офісу. Звідки я знав: для чого? – виправдовувався батько.

– Але ж я тут, ось він! Чому у мене не спитати? – не вгавав Богдан.

– Тому, що ти не дав би, – спокійно сказала мама й додала: – Не шукай її синку. Вона знову повіялась до своїх друзків у Мексику. Лети краще

в Київ, ти там потрібніший.

Богдан нахилився й поцілував матері руки.

– Мамо, помолись за мене... Ні, за НАС. Я без Неї, справді, не знаю як жити! Я ж вас познайомити хотів. Обручку купив і безпліддя своє скасував. Сто років з нею хотів прожити, з дітьми й онуками. А ця погань все перекреслила одним натиском на телефоні... Моя маленька не пробачить, вона дивна. Одночасно свята й невблаганна, бо вірить у вселенську чистоту.

– А ось тут ти неправий, синку, – продовжувала мати. – У що там вона не вірить, але якщо кохає – простить. Тільки ж ти не кидайся на дівчинку, як звір. Пережди, нехай подумає, а потім м'якенько, як я вчила. Пам'ятаєш?

Богдан тяжко зітхнув:

– Тобі добре говорити «м'якенько». А я навіть летіти туди боюсь...

– Що така страшна? – знову жартував батько, дивлячись на вперше закоханого по самі вуха сина.

– Тату! Прошу не жартуй про нещастя.

– Все, ну буду. Орісю, всі твої вареники вже посиніли. Пішли, нехай наш звір відпочине й подумає. Адже йому скоро в дорогу дальню і по прильоту є чим зайнятись. Бодю, ти поспи.

– Та яке там поспи? – бігав по кімнаті Шеремет-молодший.

Боявся чи ні, але ж квиток на Київ вже був замовлений і через кілька днів Богдан Шеремет щасливо приземлився в Борисполі. Він приїхав у квартиру на Лумумби й знову втрачав розум, дивлячись на велетенське ліжко, та згадував кожну мить, яку провів там зі мною...

Спати в ньому він не зміг. Облаштувався у вітальні на дивані, бо йому здавалось, що в тому ліжку померло Кохання.

А я спокійно ходила в офіс в стані «залізної людини». Тепер я майже не

посміхалась та не жартувала і всі, хто встиг пізнати мій веселий і гарячий характер, пояснювали такі зміни довгою розлукою двох закоханих сердець та чекали приїзду боса.

І ось настав ранок нашої зустрічі, після розриву. Погода була похмура й холодна, як моя нещасна померла душа. Вже кілька разів зранку зривався сніг. Я приходила в офіс рано, адже тут повсюди метушились люди. У своїх чотирьох стінах на Прорізній мені здавалося, що я от-от помру і ніхто цього навіть не помітить. Це було навіть гірше, ніж коли помирав сусід Анатолій Гаврилович.

– Доброго ранку, Злато! – тихо привітався зі мною Шеремет і, не чекаючи відповіді, пішов до себе. Виглядав він так само як я. Живий, але явно нездоровий.

Я закрила лице руками й застогнала від болю. Найбільше за все мені хотілося кинутися йому на шию та більше ніколи й нікуди не випускати зі своїх обіймів. Серце стислося знову та знемагало від страждань. Але гордість, то наша кара, часто говорила мені подруга Вероніка. Це так. І боротись з тією карою, на жаль, такій як я – майже неможливо.

– Злато, я не бачу останніх звітів за місяць. Скинь, будь ласка, адресу або шлях, – почувла я з перемовника і миттю виконала наказ боса.

Знову прикрила очі й розуміла, що з кожним почутим від нього словом в мені наче обривається зв'язок з життям. Ще трішки і я просто розпадусь на непомітні часточки та зникну зі світу...

Якби в мене зараз запитали: хочу я прожити років сто здоровою і в радості, або один раз доторкнутись до Нього і померти – звісно я б миттю вибрала друге. Але в мене ніхто не питав і до вечора офіс пропрацював у звичайному робочому ритмі.

Богдан нікуди не їздив і не ходив. Здавалось, що йому теж нікуди йти, бо нас розділяла бетонна стіна й чужа дурна витівка, а ми не могли ні з'єднатись, ні розійтись. Та коли на вулиці зовсім смеркло і людей у приміщеннях стало набагато менше, він вийшов і тихо спитав:

– Може поговоримо?

– Навіщо? Слова не красномовніші за ті фото, – тяжко зітхнула я.

– Дай мені можливість пояснити. В моєму житті без тебе порожньо. І взагалі це не життя, – здавалось він зараз заплаче.

– Тоді наповни його ким захочеш, у тебе це добре виходить. А мене можеш звільнити, – тупо дивилась в стіну навпроти я.

– Твоя біда це неймовірна впертість і невміння вислухати, – гірко продовжував ображати мене він.

– А твоя біда – зрадливість. Можна мені додому? – більше не могла триматись я.

– Так, – однозначно сказав мій бос і пішов до себе.

Вдома я знову ридала. Тепер сусіди вже не прислали Павлінку дізнатись про моє горе. Бо горе це коли з якогось приводу плачеш одну ніч, а якщо цілий місяць, то вже не горе, а діагноз. Я не знала: скільки ще зможу так прожити? Коли все сталося, але в Києві його не було – я злилась. А тепер, коли я була змушена кожен день і час дивитись на своє божевільне кохання, якого я чекала усе своє життя і воно прийшло. Та раптом по велінню долі, а може чиєїсь безжальної руки я побачила коханого в мерзенних обіймах невідомого кого – кожен день став схожим на страшні торттури й не було ніякої можливості змінити цей стан.

Кілька разів мені телефонувала мама. Спочатку я мовчала про те, що відбувається, але ж вона в мене рентген через простір і час. Тому приховати не вийшло. Матуся, звичайно, переживала за мене, але чомусь зраділа й сказала, що це навіть добре та колись мені знайдеться ліпший. От чому найрідніші люди такі жорстокі? Як вона не розуміла, що мені не потрібен ні інший, ні ліпший? Та не буду я шукати більше нікого, бо мені потрібен тільки Він – один на землі. Раніше ми розмовляли весело й щиро, а тепер рідше та коротше. Ні не тому, що я затаїла на маму злість. Просто, мабуть, виросла!

Розділ 18. Примирення

Три місяці тому Богдан Шеремет радісно приймав мене на роботу, щоб не з'їхати з глузду від дзвінків та презентацій. Тепер виходило так, що він регулярно був на виїзді, щоб того ж самого не сталося від нашого спілкування. Та й спілкуванням це назвати було важко. А ще виявляється, в нашій справі, від настрою та поведінки керівництва напряду залежить фінансовий стан фірми. Дистриб'ютори, що весь час спостерігали понурі й мовчазні обличчя у приймальні, не вдавалися особливо в суть і думали, що є якийсь ризик. Тому працювали лише зі старими перевіреними клієнтами й продажі різко впали. А щоб не бачити мого «мертвого» вигляду та хоч якось підтримати філіали на плаву – Богдан весь час знаходився за межами міста. Він самостійно, без моєї допомоги, проводив презентації та мотався з лекціями по всіх містечках, куди тільки кликали його працівники.

Знаєте, тепер кожного дня я згадувала вислів, що людина може звикнути до всього. Ну, це коли потрапляє на безлюдний острів, або не дай Боже калічиться, чи ще щось. Спочатку втрачає розум та думає про самогубство, але ж потім починає звикати та й живе собі у новій якості. Так було і в наших відносинах. Ми з Богданом нікуди не рухались, а просто звикли, що інколи розмовляємо у справах. Це відчувалось і виглядало жахливо. Всередині, наче з'явилась смертельна хвороба, або застрягла величезна каменяка і давила та росла.

Якось Шеремет приїхав надвечір з Житомирщини та здавався дуже стомленим або, може, погано почувався. Він попросив мене зайти й допомогти розібратися у схемі продаж, бо новенькі дистриб'ютори наплутали у даних так, що просто жах! Я сіла спиною до нього за сусідній комп'ютер і почала «розмотувати той клубок». Справа пішла, але він був незадоволений та покликав до свого монітора.

– Та ні, ось тут у них «болячка»... – змучено вимовив він і показав ручкою на екрані помилки в числах, а потім кинув її на стіл, прикрив очі й схопив мене за руку та приклав до свого серця:

– А ще ось тут страшенний біль, бо ти не хочеш мене навіть вислухати. Я так більше не можу. Буду зачиняти офіс та поїду кудись геть...

Від його різкого дотику мої ноги підкосилися й затремтіли так, наче я зараз повинна була втратити свідомість. В очах стемніло, а серце забилося, як божевільне. Я тяжко зітхнула та злякано обхопила його всього, навіть не давши піднятися з крісла:

– Ні, не їдь! Мені байдуже, що і з ким у тебе було. Я без тебе не виживу. Ти ж бачиш я помираю...

На якусь мить мені здалося, що тиша завмерла по всьому місту, а не тільки в цій кімнаті. А потім він теж відчув слабкість та не довіряв ще своєму розуму, бо неквапливо підвівся й зі стогоном мученика стис мене в обіймах:

– Господи! Я ж думав не діждусь, щоб ти мене помилувала... Та не було в мене ніде й нічого з того дня, як зрозумів, що кохаю лише одну у світі. Ти ж бачила, що порозганяв усіх. Не потрібен мені ніхто, тільки одна, що запала в кожную клітинку як найсолодша хвороба і вже немає порятунку. Невже про це треба казати?

Він ще не цілував, а просто ніжно пестив губами мою дурну голову й весь тремтів, від радості та болю одночасно. А я забула про свої «високі принципи» й жадібно притискалась до рідних грудей, з яких рвалось до мене його радісне серце...

– Богданчику, прости! Так, я дурна й дуже ревнива. Може це тому, що покохала єдиного на землі, вперше й навіки. А хто та жінка і чому ви фотографувались, як дуже близькі? Бачити таке страшенно боляче. Адже того вечора ти тільки-но клявся, що МІЙ...

Зараз він чомусь послабив обійми, а потім тихо опустився переді мною на коліна:

– Дівчинко моя кохана, прости старого дурня... Я винен і все поясню. Одна ти у мене на землі й повторювати я це буду невтомно до самої смерті. Коли молодий був і нерозбірливий, дівчата чомусь весь час намагались мене звабити. Спочатку одружився зі стюардесою та ми жили кожен своїм життям й рідко перетинались. От і розійшлися. А потім з'явилась ось ця, прости мене Господи, модель. Я чесна людина й знову

одружився, купив нам житло та через кілька місяців зрозумів, що вона закореніла наркоманка. Розлучився, лікував.

А потім побачив тут тебе і забув про всі свої нещастя. З першого погляду фанатично вірив, що станеш моєю. А коли стали одним цілим, то щастя затьмарило весь світ і бажання були лише з тобою і в тобі. Ну, а те стерво, зі своїми хворими друзками спалило мою квартиру. Та й це мені було байдуже. Я залишив їй всю страховку й попросив забути про моє існування, вона погодилась. Тільки попросила наостанок посидіти в кафе та зробити на пам'ять кілька фото. Я навіть значення цьому не надавав, так хотів швидше до тебе повернутись. Розумієш, маленька, спілкування з тобою зробило з мене знову чисте створіння і я почав безоглядно довіряти людям. А вона, тварюка, віддячила мені за доброту.

Златочко моя, молю: більше ніколи не сумнівайся в моїй вірності. Я кохаю тебе так, що швидше помру чи розчинюся у повітрі, але зрадити тобі не зможу. Скажи, тепер повірила? Бо я блаженно хочу тебе поцілувати, можна? – дивився знизу він на мене своїми неймовірно дорогими хижацькими очима і я відчувала, що тану і готова для нього на все, чого захоче.

– Прошу тебе, коханий, встань! Я ж не ікона, щоб переді мною стояти на колінах, – щасливо шепотіла я і ніжно пестила його розпалене обличчя.

– Для мене ти ікона: чиста і свята. Я навіть в церкві не схиляюсь на коліна. Але перед тобою мене так і тягне прочитати молитву. Пам'ятаєш, коли я лаявся з Жанною, а ти спитала: чим ще можеш допомогти? Я ледве стримався, щоб не сказати: просто будь моєю...

– Так, я пам'ятаю той шалений погляд. Ну все, Богданчику, поїхали додому! – потягнула я його нагору.

– Ми все пробачили й забули, добре? Я неймовірно скучила за нашим затишком і за маленьким ліжечком, що дихає коханням...

– Господи, я ще не вірю! За весь цей час ні разу не лягав у наше ліжко. Не міг без тебе. Зажди хвилинку... – він якось зблід і я злякалась.

– Що трапилось, коханий? У тебе щось болить? – а Шеремет щасливо

посміхнувся і знав, що я іще тупенька в цьому. Він потримався десь внизу і таємниче посміхнувся:

– Так, трішки. Але ж у мене є такі солодкі ліки... Ходімо швидше!

Він миттю вимкнув всю апаратуру, окинув божевільним поглядом свій кабінет і трохи сковано пішов на вихід. Зараз Богдан лагідно притримував мене, наче боявся відірватись та втратити з поля зору. А мені було так гаряче й солодко, що я тихенько раділа його шкіряному салону в авто. Якщо чесно, то за час нашого освідчення – моя білизна змочла до нитки й всередині щось приємно шкреблось та настирливо просило втамувати жіночу спрагу... І хоч я ще зовсім недавно була дурним дівчиськом, та за час розлуки та всіх тих переживань просто згорала від очікування, коли мій казковий хижак розірве на шматочки свою жадану здобич.

Донизу ми з'їхали в обіймах і в авто продовжували поглинати одне одного грішними й нетерплячими поглядами та передчували божевільні дива кохання. Спочатку я з острахом думала: як ми подолаємо дві «довгі» зупинки до нашого дому? Але коли виїхали на Басейну, заспокоїлась. Адже там виявилась така кількість автомобілів, що при всьому бажанні ні один збурений шаленим щастям водій і рипнутись не міг в щільному строю години пік. Тому ми просто повзли разом з усіма, наче дві маленькі покірні черепашки, тихо й слухняно.

В проміжках між смиканням авто блаженний від хвилювання Шермет брав мене за руку та посміхався особливо загадково. А я розвернувшись на сидінні до нього всім тілом та не могла відірвати погляду від мого осяяного боса.

– Любий мій, навіщо нам дано таке страшне Кохання? Воно ж може піднести за простір, а може роздавити, – філософствувала я, щоб відвернутися від вогню, що бушував у мені.

– Хіба ти проти? А я готовий палати в тобі до останнього подиху й мені більше нічого не треба у житті, – шаленів він.

– Ні, не проти. Хочу лише в тобі, тільки з ТОБОЮ...

Від наших зізнань Богдан похитав гарячою головою та щиро вимовив:

– Я так більше не можу! Поставлю на аварійку і дійдемо пішки.

– Ти серйозно покинеш свого красеня посеред цієї каші? – хазяйновито стримувала потік емоцій його мазохістка.

– Я зараз душу заклав би дияволу, тільки б опинитись у тобі на всю ніч...

– Який же ти грішний, мій коханий католику! Не треба нікому закладати твою святу душу, бо вона належить лише мені і я її нікому не віддам. Тим більше, що ми вже майже доїхали, – радісно стримувала я свого Шеремета, а він палав і щиро зваблював якнайшвидше відчутти на собі всі його гріхи.

Розділ 19. Ти вийдеш за мене

З горем пополам, але безмежно щасливі, ми добрались до комплексу на Патріса Лумумби. Залишили Porsche на підземній стоянці й піднялись ліфтом додому. Я не приходила сюди з моменту його від'їзду до Штатів, але кажу «додому» тому, що дім – це там де б'ється Його гаряче серце. Навіть якби це була хижа в лісі – байдуже! Багато хто скаже, що я кривлю душею. Ні! Клянуся: мені просто треба дихати поряд з оцим змученим, шалено закоханим в мене дурну, створінням. Адже Його вина лише в тому, що через кохання до мене, він почав занадто легко довіряти людям.

– Сонечко, вибач за безлад, – миттю штовхнув Богдан двері стінної шафи, схопив зі столика порожній стакан та хотів кинути в посудомийку. Я розуміла, що це в нього просто шок і з добродушною посмішкою взяла за руки:

– Милый мій, не метушись. Безлад це в моїй дурній голові, а прибирати будемо потім. Добре? Як же страшенно я хочу їх відчутти...

Тепер сама потягнулась я до тих неймовірно жаданих губ і потонула в Його обіймах. Боже, навіщо ти даєш людям такі почуття? Мені ж тепер здавалося, що то не просто цілунки, а панацея, бальзам від усього болю,

який зібрався за цей час в наших бідолашних душах і тепер виходив, через шкіру, чи все тіло? Не знаю. Але нестерпне щастя поглинуло НАС обох і ми тільки тихенько стогнали від насолоди та шукали на спраглих тілах таких місць, які ще не обіймали...

На мить я відсахнулася й попросила:

– Я ручки помию?

– Тільки ручки, будь ласка. Я хочу випити весь твій аромат від якого збожеволів та не можу більше жити без нього. Як же я сумував за твоїми чарівними парфумами й тим, що під ними...

– Я погано пахну? – знову шаліли мої думки.

– Ти нестерпна і, мабуть, тому я тебе так неймовірно сильно кохаю. Пішли разом, я тебе і до ванної одну вже не відпущу.

Колись раніше я не розуміла: навіщо в одній ванній кімнаті дві раковини? А ось тепер стало ясно. Бо дві людини, які невинно розірвались на клаптики та згорали від болю, повинні були скоротити час для єднання і тому знадобились саме дві.

Потім ми попрямували до нашого «ліжечка» і не могли зрозуміти: навіщо виробники одягу придумали стільки застібок, блискавок та гудзиків? Це ж може скалічити мозок, поки все розстібнеш... Але і з цим ми справились й опинились там, де дуже довго мріяли бути та втрачали подумки можливо роки життя, припускаючи, що цього вже не станеться.

Від довгого очікування Богдан був гарячим і нестримним, а я блаженно корилась всьому чого він хоче й ще не дійшовши до «основної страви» він прошепотів:

– Як порядний чоловік, я повинен зізнатися, що вже не безплідний і страшенно хочу все того ж самого: нашої великої щасливої родини...

– Господи, Богданчику, ти все повернув до природного стану? Це ж боляче! А можна вже тебе мучити? – хотіла і боялась здійснення його

мрії я.

– Можна. Мій єдиний природний стан – це бути у тобі. Інакше вже не вийде. Навіть не мрій!

Він увійшов і я відразу заплакала. Я й не думала, що від такого божественного відчуття теж буду плакати. Я насолоджувалась моїм довгожданим коханим, а вони котилися тихенько і зовсім не заважали єднанню наших світів в один, тепер уже навіки. Наші серця билися разом і розмовляли про щось своє. Наші погляди з'єдналися і переливались думками та блаженством, не потребуючи слів. Зараз мені здавалося, що я знову літаю в невагомості серед тих світів, що наснилися, тільки тепер разом з Ним і тому так солодко й гаряче...

Його щасливий погляд розтанув у мені і я тільки тепер зрозуміла, що він наповнив мене густим гарячим дарунком долі й залишалось лише слухати, як ті маленькі часточки шукають в мені прихистку на наступні дев'ять місяців. Раніше, від незнання, я намагалась все запам'ятати, та сьогодні була в такому трансі від щастя, що не чула ні його переможного крику, ні навіть якби сама розпорошилась на клітинки, все одно просто нескінченно сяjala б і не бажала прокидатись...

– Господи! Як я хотів і боявся, що цього не станеться між нами ніколи, – обережно пестив він моє розпашіле личко, а я чула Його наче уві сні та посміхалась:

– Не могло не статись. Що накажеш буду робити тепер завжди, бо ти МІЙ...

Мій блаженний від щастя Шеремет наразі потягнувся до столика й дістав звідти золотаву коробочку.

– Златочко моя, я привіз тобі подарунок, – не відривав від мене погляду він.

– Знову? – згадала я його кулон з аметистом.

– Ні, такий буває тільки раз у житті. В нашому єдиний раз, до самої смерті.

Він відкрив і я побачила таку красу, яку навіть уявити не могла. Це була обручка, але виглядала вона не як кільце з каменем, а щось просто неймовірне. Два переплетених сердечка, посипані діамантами, з'єднувались посередині в чарівний чистий діамант, не дуже великий, але прекрасний.

– Кохана моя, єдина на землі: ти вийдеш за мене? – прошепотів він і здавалось, що у світі знову настала вселенська тиша, а він чекав та помирав від насолоди, бо бачив відповідь в моїх очах, відчував її всім тілом і слів було вже зовсім не потрібно. Але я проштовхнула повітря, що заважало дихати та, втрачаючи свідомість, відповіла:

– Так, коханий! Я народжена, щоб бути твоєю, такою й залишусь назавжди.

З блаженним стогоном насолоди Богдан одяг мені на пальчика те диво й пригорнувся до всієї відразу міцно-міцно, а потім прошепотів:

– Боже, продовж цю мить назавжди! Я не хочу більше нікуди, тільки з Тобою, лише в Тобі...

Щасливі й неймовірно грішні, ми б кохались до самого ранку, але дуже зголодніли та пішли в нічний супермаркет набрати їжі. Потім годували одне одного та пили колекційне біле вино, спеціально привезене Шереметом ще раніше, можливо для якоїсь урочистої події, а тепер воно було найдоречнішим і дуже смачним.

Я роздивлялась красу на своєму пальчику та віддзеркалювалась в очах коханого:

– Скажи: навіщо ти купив? Ми ж посварились?

– Я замовив відразу як прилетів, ще до сварки, а виконали вже після. Тільки я все одно молився, щоб ти опам'яталась і згодилась бути моєю. І Бог мене почув, – бавився моїми вустами він і зараз був наче сімнадцятирічний хлопчисько, щасливий і знову неймовірно збуджений.

– Пішли ще перевіримо наше кохання на міцність, а потім доїмо. Я просто не можу насититись тобою й милосердя навіть не проси, – чесно

зiзнавався мiй колишнiй стриманий бос, а тепер майбутнiй законний чоловiк.

– А я й не хочу милосердя. Навiщо ти розбудив мене таку?

– Щоб кохала довiку тiльки мене, – пiдняв на руки свою «жертву» мiй хижак, а я корилась його пристрастi й розумiла, що з першої зустрiчi знала: чим закiнчиться наша серйозна спiвбесiда на Хрещатику. Ще тодi в менi щось пiдказувало, що ми будемо у всьому одним цiлим i мiй коханий точно вiдчував те ж саме, ще коли вперше доторкнувся до моєї руки. Так буває, коли двоє призначенi одне одному Богом. I змiнити нiхто й нiчого не зможе, як би не намагався та як би не хотiв.

Роздiл 20. Приємнi турботи

Осяяний сонцем зимовий ранок, двоє найщасливиших створiнь зустрiли в блаженних обiймах одне одного.

– Я ще нiколи в життi не зустрiчав такого щасливого свiтанку, – солодко потягнувся Богдан i знову нiжно обвив мене руками. – Хiба в дитинствi, на Новий рiк, коли мама ховала менi пiд подушкою дарунки вiд Дiда Мороза. Знаєш, вона дуже сумує за мною, коли я ганяю свiтом. Але до тебе вiдправила майже силомiць та наказала повернути наше щастя. А ще вона за нас молиться. Я попросив. Хоча вона й так молилась би.

– Думаєш наші мами подружаться? – посмiхнулась я, наче школярка. Нiби нам не байдуже: подружаться наші батьки, чи нi? Головне, що ми бiльше нiколи не розлучимось i пообiцяли забути все погане, що з нами сталося.

– Златочко, тобi це так важливо? – почув мої думки Богдан.

– Та нi. Просто цiкаво. Вони такi рiзні, а ми з тобою однаковi, як двi краплиночки, правда? – цiлувала я його щiчки, а вiн танув вiд щастя i вже заперечував:

– А як же фiзика? Щось там про рiзнополюснiсть та тяжiння?

– Так то ж фiзика, а у нас страшенна хiмiя, з дуже потужною i таємною формулою кохання.

– Перевіримо формулу? – завівся він.

– Ні-і! Я більше не можу. Ти порозганяєш в мені всіх діточок. Дай їм там хоч трішки звикнути...

Тепер він став аж занадто серйозним та перепитав:

– Думаєш, ось так відразу й спрацює?

– Богданчику, вони в тебе там два роки томились, як у пастці. Чому ні? Та й за мною дуже скучили! Пішли краще рятувати бізнес. Дивись, куди наші непереливки продажі завели...

– Та пофіг мені ті продажі. Йди сюди! Закріпимо нашу формулу, – не давав мені вибратися з ліжка вже зовсім несерйозний бізнесмен Шеремет. – А ще мені треба зателефонувати до вашого центрального РАЦСу. Вночі я згадав, що його директор мій постійний клієнт.

– Навіщо, коханий? – не розуміла я.

– Тобто: навіщо? Ти забула, що вчора пообіцяла стати моєю дружиною?
– цілував він мої збуджені груди.

– Ну, після того, що ти робив зі мною вночі – можна забути навіть власне ім'я, але про обіцянку стати твоєю дружиною, я пам'ятаю, – пестила я його скрізь і відчувала: як йому це приємно.

– Тоді до чого питання? Розпишемось якомога скоріше, – ми знову були готові до злиття, але Богдан ще встиг спитати: – Чи хочеш пишного весілля?

– Ні, Боже борони! Оті сварки між родичами, «гірко» напоказ, а ще лялька на капоті, наче вже з дітьми бере. А потім на розлучення подають через місяць та гроші ділять. У моєї двоюрідної сестри так було. Ні, мій хороший, я тебе можу і без будь-якого штампика довіку кохати...

– Ну, без штампика не вийде. Ми на дві країни будемо жити. А ще маленькі Шереметики повинні мати законних тата й маму, – далі не пам'ятаю.

Прийшла до тямі вже коли мій неймовірний красень брив своє шовкове личко, а я взялась за вранішні канапки. На цю мить я бігала без нічого по кухні й мені було так добре, що важко було уявити себе більш щасливою! А Богдан поглинав ту звабливу картину і весь час просив:

– Тільки не одягай нічого. Хочу бачити тебе наскрізь. Ось там б'ється моє серденько, ось солодка мрія... а там маленькі дітки...

– Коханий, ти зовсім з глузду з'їхав. Які дітки? Вони ж ще не зібрались до купки, – сміялась я і мені здавалось, що такими темпами сьогодні до офісу ми не втрапимо.

Наш ідеальний ранок перервав дзвінок. То мені телефонувала мама. Останнім часом вона часто зранку намагалась підтримати мене та кожного разу проклинала Богдана Шеремета за те, що донька після безсонної ночі знову страшенно зарюмсана.

– Привіт, дитятко! Ну, як ти не пішла ще з офісу того гада? – стривожено спитала мама.

– Мамуню, ні з офісу, ні з життя. І взагалі у мене для вас з татом радісна новина: ваша донька неймовірно щаслива та виходить заміж!

– Господи! За кого? – ще більше розгубилась там, на іншому континенті, мама.

– Саме за нього, того що по-твоєму мені життя зламав. Мамо, він мені його подарував. Ну, окрім вас з татом, звичайно. Я така нескінченно щаслива, що словами не передати! Жаль що це не Skype, ви б нас з татом відразу й поблагословили.

– ...Батьку, а батьку! Доїздився ти зі своїми свердловинами! Дитина он без нас заміж виходить, а ти все в нафті купаєшся. Прикинь, доню, вчора приперлося брудне як ніч. У них, бачите, нафта забила! А мені ж її відіпрати треба. Фанатик якийсь, а не батько в тебе, – жалілась мама і не знала, що вже давно знаходиться на гучному зв'язку. Я тільки знизувала плечима, дивилась на свого судженого й посміхалась, наче сонце. Тепер в моєму житті все здавалось настільки стабільним і досконалим, що більшого й бажати не треба. Ми розсталися до нової

зустрічі, а Богдан обійняв мене і констатував:

– Оце в мене теща! Прийдеться серйозно підготуватись до знайомства, бо тесть фанатик, а теща справжній тайфун. Тепер я розумію: звідки ти така в мене взялася. Каву я зварив. Прошу до столу, моя маленька богине!

– Богданчику любий, я не можу це не сказати. Останнім часом в мене були найстрашніші ночі й ранки, та з учора життя змінилось назавжди. Мені так добре, що слізки знову поряд, але від щастя... Господи, що ж робиш? Це все-таки стіл! – задихалась я від блаженства, бо вже відчувала у собі його солодкий скарб і не могла від нього відмовитись... Коли окрилений щастям Шеремет знову заповнив мене своїм вогнем і ми продовжили сніданок він раптом сказав:

– Я тут подумав відносно весілля. А знаєш: воно у нас буде! Навіть гучніше, ніж у будь-кого. Ми організуємо в Києві так звану Екстраваганзу. Це зібрання всіх вищих та найуспішніших представників компанії, з виступом попзірок, презентаціями й конкурсами. Щорічний підсумок Inwey. От тільки він запланований уже в Манілі, але заради такого випадку, може перенесуть? Я вже був запрошений на кілька таких зібрань, коли ще йшов нагору, а минулого року – вперше з вищої сходинок бізнесу. А в запрошеннях оголосимо про наш шлюб. Упевнений, що відмовити просто не зможуть. Хіба що місце для проведення треба знайти, велике й відоме в Києві. Тоді точно буде сплеск продаж та підйом в роботі. Місця, де проводилась Екстраваганза завжди злітають в рейтингу.

Я дивилась на своє неймовірне щастя і не могла намілуватись. Скільки в одній людині може бути талантів? Адже мій майбутній чоловік розумний і вихований, добрий і уважний, талановитий бізнесмен, а ще солодкий коханець і він моя божевільна пристрасть...

Після душі на двох – ми свіженькі й щасливі сиділи в авто і продовжували вранішню нараду:

– Любий мій босе! А я про місце проведення подумала. Може, там де ми зустрілись? Клуб великий і для нас знаковий. Без Веронічиного

Голлівуду ми б зараз, мабуть, не їхали на роботу такі окрилені. Навіть страшно подумати: я ж їй тоді відмовити хотіла...

– А я тільки того дня там і був. Златочко-золотко, таки є Бог на світі! А, спробуймо. Я від цієї твоєї ідеї навіть знову додому в ліжечко захотів...

– Ти невинуватий і невтомний, але ж за це я тебе ще більше кохаю. Потерпимо до вечора? Ой-ой-ой! Прошу, мовчи! Ледве не зачепились, – заплющила очі я, бо мій божевільний Шеремет вправно відвернув зіткнення свого елітного авто з якимось бусиком. Ми обоє полегшено зітхнули, розсміялись і вийшли на стоянці під Гулівером.

Та здавалось, що Богдан зараз не думав ні про авто, ні про Екстраваганзу. Його очі обмацували моє тіло і я розуміла, що цей день, як і всі наступні, будуть заповнені нестримним щастям, що зашкалює всередині й нестримно рветься назовні.

Розділ 21. Щастя з Inwey

Зранку прибїг стурбований чимось завскладу Захар Абрамович. Він завжди так гучно висловлював свої емоції, що чуло два поверхи навколо, але людина була дійсно золота. Богдан йому сьогодні ні в чому не відмовив і, коли чоловік вибіг до мене в приймальню, підійшов і вже тихенько, на вушко, прошепотів:

– Не зупиняйся на досягнутому, квітко наша! Адже босу навіть піджак замалий – крила не вміщаються...

І побіг собі. Виходить він вміє розмовляти тихо, якщо про інтимне! Я збуджено посміхнулась та й почала невідкладно готувати дизайнерський проєкт нашого запрошення на щорічний захід фірми. Думати мені не треба було. Я вже мала наше з Богданом учорашнє неймовірно щасливе фото, до якого додала колаж з моєю запаморочливо прекрасною обручкою та красномовним написом: «Щастя з Inwey».

Бос вийшов подивитися на мене, бо вже скучив і побачив на екрані готове запрошення. Він навіть не роздумував, а просто схилився ззаду, обійняв за плечі й наказав:

– Розсилай! Більше доповнити нічого. Хіба тільки те, що я тебе божевільно кохаю й хочу додому... А ще ти в мене дивовижно талановита.

Я пригорнулась до його теплого стану і попросила:

– Додому потім. Коханий, з'їздьмо до Ніки, в клуб.

– Точно! Господи, ти ще й розумна! А я лише подивлюсь на тебе й забуваю про все на світі. Прошу: керуй мною, доки не звикну, який я неймовірно щасливий.

– Почекай, Богданчику! Я їй тільки зателефоную, – пошукала я очима телефон.

Вероніка була «вдома», тобто на місці, в клубі! Бідна дівчина, що завдяки своєму покійному п'яниці-батькові жила в темному закутку на роботі, зовсім не падала духом. Та ще й подарувала нам з коханим чарівне щастя і ми розуміли, що перед нею в неоплатному боргу!

Ми поїхали на лівий берег, в Голлівуд. Вероніка зустріла нас щирими обіймами і їй, як Абрамовичу, зовсім не треба було нічого пояснювати. Взагалі, я вже встигла зрозуміти, що не дивлячись на відсутність вищої освіти, ця нещасна дівчинка по життю мала відмінний диплом психолога. А ще майбутні Шеремети виглядали так красномовно, що навіть сліпий відчув би наш шалений стан.

– Привіт, красунечко! А хто це з тобою? Невже той серйозний чоловік з глянцю? Тільки він тепер якийсь, по-київськи, щасливий і квітучий.

– Вітаю, янголе! Бо саме ти янгол-рятівник нашого щастя, Нукусю! І ми приїхали, щоб сказати, що той «глянець» їде сюди до тебе. Якщо, звісно, дозволите?

– Та годі тобі, Златко, який я янгол? Скоріше Єва, бо майже завжди гола. Вибачайте, пане Шеремет.

Але Богдан зараз уже не чув і не бачив наших дівочих розмов. Він знову, наче хижак, вже впився бізнесовими кігтками в розміри сцени,

колір стін і по обличчю було видно, що включив внутрішнього калькулятора та прикидав: скільки народу тут поміститься.

– Нукусю, не будемо пану заважати. Він уже весь в роботі. А що це ти імідж змінила? – спитала я, бо фіолетовий колір та дике начісування волосся кудись зникло, а моя чарівна спасителька виглядала зараз, наче Клеопатра. В неї було гладеньке золотаве волосся і довга стрижка «паж».

– Помітно, так? Та хотіла стати трішечки Златою. Може й мене хто побачить, коли стану «золотою»? А ви взагалі просто з ввічливості заїхали, чи що ти там про «глянцевих привидів» казала? Тільки хіба нам з вами зрівняти? Ви он які величні! – вголос розмірковувала «золота» Клеопатра-Ніка.

– Нікусю, а ми спробуємо зрівняти шанси. Це ж ти мені казала, що все в наших руках. А ще – ось!

Я підняла долоньку та продемонструвала дівчині обручку. Вероніка схопилась обома руками за щічки й очі в неї запалали зовсім не заздрощами, а просто щастям за мене:

– Вітаю, Златко! Боже, яка краса! Я такого в житті ніде не бачила. Ну, ясно, замовне. А коли урочистість?

– А це вже коли ви дозволите. Ми збираємось тут у вас його провести. Ти не проти? Бо це ти нас тут заручила і від дурних вибриків мене рятувала. Нікусю, я тобі тепер все життя молитися буду. Він неймовірний і я дихаю ним, наче уві сні!

– Та бачу я, не сліпа. Тільки навіщо вам наш хлів? Він же гидотою, з підлоги до стелі, обмазаний!

– А ми його відмиємо і наповнимо щастям. А тебе заміж віддамо за красивого та багатого, – мріяла я, щоб підтримати Вероніку. – Сонечко, а де зараз твій бос? Бо ми йому привезли пропозицію, від якої він не зможе відмовитись. Богданчику, ну як, підійде?

Шеремет підійшов ближче і вже було видно, що він прийняв своє єдине рішення. Бос обійняв мене за стан й щиро посміхнувся:

– Підійде! Не гоже відмовлятися від того, хто тебе породив. Трішки внесемо зміни, але я заплачу стільки, що думаю власник не відмовиться. Вероніко, а як зв'язатися з вашим керівником? – більш ввічливо і спокійно спитав тепер Богдан.

– Та він взагалі ввечері з'являється, але ж можете зателефонувати та домовитись про зустріч, – знизала худенькими плечиками танцівниця-Ніка.

Богдан відійшов і доволі довго розмовляв з власником нічного клубу, аж поки той зрозумів, що до його закладу планують приїхати грошовиті мішки з усього світу. Можливо, після бурхливої ночі проведеної серед дівчат клубу, він ще не міг усвідомити розміри щастя, яке накоїлося так зненацька. Але згоду дав і, звичайно, вимагав авансу. Та мій Шеремет, що звик до різних варіантів «передплат» і їх неоднозначних наслідків пообіцяв всю суму, але ж лише після повного узгодження з вищим керівництвом компанії.

Нікуся запрошувала нас на коктейль, але ми ввічливо відмовились, зробили з нею декілька селфі та й поїхали додому. По-перше, вже наближався обід та від стрімких справ дуже розігрався апетит, але той інший – гарячий і грішний, був куди важливішим! Ми мчали через Південний міст і я чомусь згадала про нещасну Вероніку.

– Уявляєш, Богданчику! Ніка вже кілька років живе у підсобці того клубу...

– Чому? Ти ж казала, що ви з нею ходили до однієї школи. Значить вона з Центру? – здивувався уважний бос.

– Так, ми закінчували сімдесят шосту, на Гончара, і жила вона з батьком нижче по вулиці, в комуналці. А потім він підписав з якимись пройдисвітами папери на кімнату і скоро помер від горілки. Так Нікуся потрапила в підсобку Голлівуду. Добре, що хоч там їй прихисток дали.

– А ще ти розповідала, що в неї Ягуар? – знову не розумів дівчачої логіки поміркований бізнесмен.

– Так є, старенький. Але ж він з відкритим верхом і там жити

незатишно. Та вона, по-моєму, й не жаліється.

– Ось проведемо в них успішну Екстраваганзу, піднімемо продажі й купимо їй нормальне житло, – випалив Шеремет.

– Коханий, я люблю Нікусю всім серцем і навіки залишусь її боржницею через тебе, але я не мала на увазі нічого такого, – щиро відповіла йому я.

– А я маю, навіть дуже. Я ж не знав. Все нормально, Златочко, ми справимось. Я ж у тебе ходячий калькулятор. От нападуть, знову затор...

– Та копають же, бачиш? Господи, коли вони вже накопаються? От скільки себе пам'ятаю: весь Київ перекопаний! – обурювалась я й не розуміла, що ті чоловіки в оранжевих жилетках теж просто заробляють собі на хліб, а ще роблять життя киян затишнішим та безпечнішим.

Скоро ми з Богданом, щасливі та піднесені, вже стояли в ліфті й не могли дочекатися, коли відчиняться двері, щоб опинитись в нашому раю розпусти й бажань. Наразі ми виглядали, неначе два стурбовані кролики, що весь час жадали бути єдиним-цілим... А пояснити й зрозуміти наш стан можуть тільки люди, що вірять і знають сутність величного КОХАННЯ.

Розділ 22. Дві смужечки

Пройшло кілька тижнів з того часу, як ми з Богданом задумали відібрати у Маніли пальму першості та запросити працівників і гостей Inwey на Естраваганзу до Києва. Кожного дня керівники підрозділів надсилали нам офіційні підтвердження, що їх команди готові прибути на форум саме до Української столиці. Ті діячі нашої сфери, що жили та працювали в Європі, з радістю, згодились поміняти далеку мандрівку до Філіппін на відвідини квітучого Києва. По-перше, наше місто багато людей дуже любили, а по-друге, не треба було пертися на інший кінець світу. І головне, чого ніхто й ніколи раніше не робив під час цього заходу – це привітати з одруженням молодого й чарівного представника вищого світу Inwey і його молоду дружину.

Якось з Варшави мені зателефонувала Тарнавська. Вона була збуджена

й скривджена тим, що чоловік її серця – Богдан Шеремет все-таки став МОЇМ, а вона так і залишилась нічийною успішною бізнесвумен з Білої Церкви, десь там посеред Польщі.

– Що хитрожопа? Вхопила таки долю за хвіст? Та він же покрутить тобою як захоче та й полетить одружуватись вчетверте, – почувла я відгук про мого коханого від тридцятишестирічної матері-одиначки й тільки посміхнулася:

– І тобі доброго ранку, Ларисо!

– Цвітеш, значить? Ну, і як же той скарб у ліжку? Мабуть, запаморочливий? – чого їм всім не йметься дізнатись: який Богдан у ліжку? Може жінки на природному рівні відчують, що дійсно неймовірний.

– Як там погода у Варшаві, Ларо? Приїдеш до нас на Екстраваганзу? – відповіла я.

– Ого! Які ти слова вже вивчила з Шереметом, дитинко! Мабуть, не одну ніч навчав? Ну, добре, якщо вже ти спитала, то я категорично проти Києва! Що там можна нового побачити? Я підтримую, виключно, Манілу і тільки її та буду відмовляти від цієї дурної ідеї всіх інших. Так і знай та жеребцю своєму перекажи.

Тарнавська кинула трубку, а я сиділа й не розуміла: ну звідки у жінок збирається аж стільки негативних гормонів? Хоча, якби мені було тридцять шість і на мене зовсім не звертав уваги найчарівніший у світі чоловік – Богдан Шеремет, я на таке життя теж була б страшенно ображена.

Ой, як же зараз захотілося таранки! Аж слинки потекли. Коли до нас тоді приїздили одесити – вони привезли кілограмів п'ять неймовірно смачнющих бичків. Я залишила спочатку в офісі, всім для частування, але скоро тими ароматами пропахла вся приймальня й Адамович подарував мені зі складу якогось ароматизатора та звабливий запах риби скоро вивітрився. Я ж щедро поділилась з нашим завскладу тим добром й довго смакувала дома, наче цукерками. Наразі я навіть очі заплющила від насолоди, згадуючи смак бичків. Взагалі, я з дитинства

не любила ні тістечок, ні кремів, а от гарнюща рибка та добре закопчена!.. Ой, краще не думати про це.

Від спогадів про таранку в горлі зовсім пересохло і я швиденько підхопилась, щоб попити води, але відчула як голова пішла обертом, тому я знову сіла. На вулиці був гарний яскравий ранок, ми з Богданчиком добре виспалися й відпочили, а зі мною діється щось зовсім незрозуміле? Трішки посиділа з заплющеними очима і стало краще... Саме в цей час до приймальні влетів осяяний чимось Шеремет. Він взагалі ганяв тепер наче вітер і більше нагадував закоханого школяра, а не серйозного представника закордонної корпорації, яким я його побачила вперше.

– Золотко моє, радій. Бути в Києві Екстраваганзі! Тільки-но президент мені особисто це підтвердив. Я навіть не повірив, коли номер його побачив... Ти чого така сидиш? – помітив коханий мій стан і доповнив: – Тобі недобре? Ти якась незвично бліда. Що вже тут встигло трапитись?

– Богданчику, та нічого тут не трапилось, все добре. Хіба що тобі привіт від Тарнавської. Казала, що не приїде до Києва на Екстраваганзу і взагалі наш задум – фуфло...

– Та сама вона фуфло. Базарна баба з-під Білої Церкви. І ти від цього так засмутилася? Плюнь на неї й забудь! У нас роботи море. Готуватися треба. Люди приїдуть серйозні, нізащо не можна осоромити столицю Батьківщини. Поїхали десь поїмо, бо дома я розслабляюсь так, що працювати потім вже не можу, – зізнався коханий.

Я взялась за сумочку та знову сіла в крісло з закритими очима.

– Златочко, що? Ти не лякай мене, будь ласка. Хочеш, нікуди не поїдемо? Пішли додому.

– Зараз, мій вогнику. Крутиться чогось усе...

Тепер Шеремета наче осяяло! Він дивно посміхнувся й запитав:

– А ти нічого не пропустила? Яюсь довго вже не проганяла мене від себе на два дні?

Це він звичайно про місячні. Але я й так пам'ятала, що в мене затримка цілих три тижні. Думала, що це через наші неймовірні заняття коханням гормони скачуть. А бажання погризти таранку взагалі зі станом здоров'я ніяк не пов'язувала. І до чого тут запаморочення? Працюємо ми багато. Наразі від цих думок та хвилювання в горлі наче застрягло щось і роті зробилось якось гидко... З останніх сил я посміхнулась коханому і впала йому на руки.

Прокинулась, коли в нашій приймальні був лікар та медсестра зі «швидкої». Богдан тихенько стояв біля вікна і вигляд у нього був такий, наче він найвся гіркого меду. Жінка-лікар вже змірила мені тиск та з посмішкою сказала:

– Ну, можете ще попсіяти на тест, але це нічого не змінить. Вагітність перша, адже дівчина нічого не тямить. Та не хвилюйтесь: за дев'ять місяців всьому навчитеся. Не проводжайте, вихід ми знайдемо.

Тепер мій бос підійшов, сів близьенько в крісло і ніжно пестив мої щічки:

– Я ж говорив, що ти неймовірна. Сказала-зробила! Господи, який же я щасливий. Тільки за мою крихітку дуже боюсь. Кажуть, в жінці стільки всього болить і змінюється...

– Милий мій, про що ти говориш? Що зі мною? – поки ще зовсім не ладнала я з власними думками.

– Допалався твій вогник! Ні, я зараз найщасливіший чоловік на землі, але все одно страшно. Ще й ту Екстравагантну придумали. Може скасувати? – знітився мій коханий бос.

– Навіщо? Я трішки полежу та все пройде, – посміхнулась я йому.

– Ага! Через дев'ять місяців відразу й пройде, – надув свої красиві губенята Шеремет, а очі просто сяяли блаженством.

– Ти серйозно? Я вагітна? Богданчику, не може бути... Хоча, якщо подумати, що в мене вже три тижні затримка? – вголос розмірковувала я про свій новий стан.

– Господи! А чому ж ти мовчала? Може не треба було так налягати на наше солодке спілкування? Хочеш зробити підтвердження? – простягнув він мені куплений у медиків тест.

– Зараз зроблю! – підвелась я й почувалась набагато краще. – Тільки не ходи зі мною і не хвилюйся. Пісяю я поки що самостійно!

Я зупинила очманілого від новини коханого, бо він серйозно ринувся супроводжувати мене до нашої кімнати відпочинку. Там я дістала з пакетика довгеньку штучку, пішла в туалет і зробила справу, а по ходу прочитала інструкцію на пакетіку. Слухняно почекала кілька хвилин та ясніше ясно побачила у віконці дві яскраві смужечки... Спочатку в мене знову почало темніти перед очима, але тепер вже від радості. Потім я попротирила все серветкою, привела себе до ладу й причесалась. Якийсь час постояла перед нашим великим дзеркалом і не могла відірватись від свого відображення, адже погляд сявав дурнуватим щастям.

– Як швидко, Господи! – сказала я дзеркалу. – Але ж ми так сильно цього хотіли та мені зовсім не страшно, бо я виконую Його доленосне бажання.

Не випадково вчора ми побували в РАЦСі, на проспекті Перемоги, й разом з Нікусею та тим директором, поставили чотири підписи в Книзі державної реєстрації актів цивільного стану. Це точно доля, бо напередодні я офіційно й радісно прийняла прізвище Шеремет, а сьогодні дізналась, що в мені вже росте маленький Шереметик.

Коли я вийшла до Богдана, то він чекав мене більше ніж тоді, коли ми мирились.

– Ну що? Покажуй! Я ж тут посивіти можу, – в нетерплячці тупцював він.

– На тобі іграшку. Вчора я сказала «так» в РАЦСі, а сьогодні воно маленьке теж сказало «так» цими двома смужечками. Ти кого хочеш спочатку: дівчинку чи хлопчика? – захлиналась щастям я.

Він підхопив мене не руки й прошепотів:

– Всіх-всіх! Ну, по черзі, звичайно. Златочко, я не знав, що вмію таке відчувати. Дякую! Ти все моє життя на землі... Поїхали я відвезу тебе відпочивати.

Розділ 23. Я їду додому

Скоро до запаморочень додався ще й дикий токсикоз. Я весь час відчувала себе наче в літаку, під час найжахливішої турбулентності. Хоча в літаку мене зроду не нудило! Літати я любила і завжди, дивилась за вікно на хмари та вигадувала якісь історії про фантастичних створінь, що супроводжують політ.

Та зараз молодій сім'ї Шереметів було не до фантастики. Адже у Богдана горіли строки підготовки до міжнародного заходу, який ми самі зажадали провести в Києві й нам пішли назустріч. Деякі делегації вже вимагали конкретної кількості місць, а в лівобережному Голлівуді робочі ще навіть не закінчили перемальовувати стіни. Мій коханий бос, тобто чоловік, змарнів і з усім намагався справитися сам, а я валялась вдома на подушках та інколи ледве встигала добігти до ванної кімнати.

Лікарка, що як кажуть, «буде вести мою вагітність» нічого особливого в моєму стані не бачила та просто прописала якісь вітамінки й запросила через тиждень на УЗД, щоб дізнатись: хто там і як себе почуває? Я дуже хотіла на повітря, але сама виходити боялась. Богдан вирвався на пів години й ми заїхали на Бесарабку, щоб скупитись. Я випадково забрела в ряди, де бабуні торгують травами.

– Що, дитино, мучить вагітність? – почула я й зупинилась, бо ніякого живота в мене не було видно.

– Ви до мене? – здивовано спитала я.

– Ну, не до нього ж! – кивнула старенька на Богдана. – Їм аби діло зробити, а мучимось ми. Ось візьми цієї травички й завари на ніч. Та попей зранку кілька разів по столовій ложці. Я там даю рецепт, свою візитку й домашню адресу, про всяк випадок. Мені проблеми не потрібні, я людям допомагати звикла. Через тиждень будеш як новенька, ні нудоти, ні запаморочення не буде. Якщо сподобається

травичка – прийдете ще. Я тут завжди середами та п'ятницями буваю.

– Златочко, може ну його? – прикрив мене собою Богдан. Але якби ж він відчував ті муки, що я! Тоді хапаєшся за будь-яку соломинку.

– Богданчику, я тільки спробую. Може й допоможе? Давайте! Скільки з нас?

– Е, ні! На пробу даю безплатно. Всіх грошей не забереш. А що, як справді не допоможе? – сказала дивна бабуся й загорнула травичку в папір.

Ввечері мій сміливий бізнесмен сам заварив та напився, але до ранку не завагітнів і навіть не народив нікого. Тому вранці я теж спробувала трішки гіркого пійла й чекала, що помру? Та, на диво, пройшла годинка і мене майже відпустило. А до обіду я забула про всі свої симптоми та під ранкове шоу зварила смачний курячий супчик та ще й запустила прання. Ні аромати кухні, ні прального порошку мене більше до божевілля не доводили! За день я випила майже весь «пробний» напій і заварила ще. Поговорила з мамою, з Веронікою та пішла на балкон очікувати Богдана.

Воно бідолашне примчало зморене та змарніле, але миттю кинулось на кухню готувати вечерю. Яким же було здивування мого коханого, коли він побачив на плиті каструлю супу і забув про втому. Його прекрасні очі засяяли, але не від радості, що є їжа; а від щастя, що я оживаю.

– Звідки це у нас? – весело спитав він.

– Була тут кухонна фея та й подарувала. Богданчику, ну я ж у тебе не зовсім каліка, приготувала звичайно. Насипай, зараз поїмо.

– Тобто ти хочеш сказати, що трава діє? – аж затанцював біля плити він.

– Виходить, що так. Коханий, розкажи мені краще: що у світі діється. А то я тут наче злочинець перед стратою застрягла...

– Наша маленька мамуня жартує! Це добре, – ніжно погладив Богдан мій живіт та насипав нам ароматного супчику. Вперше за місяць я поїла з хорошим апетитом і, змучений своєю чоловічою виною Шеремет, не

міг нарадуватись подібним змінам. – Зранку поїду розцілюю бабцю та візьму зілля ще на вісім місяців вперед. Завтра ж у нас середа?

– Бідолашний мій бос зовсім зашивається без мене! Богданчику, але ж ми самі вирішили робити все й відразу. Тепер не жалійся! – була нудною я.

– Господи! Хіба я жаліюсь? Я кохаю вас до нестями та буду страшенно радий мучити сусідів криками маленького Шереметика й бігати містом з памперсами... – шалів він.

Зілля Богдан купив і скоро я вийшла в офіс на роботу. Хто його знає, що то була за трава, але вона точно чудодійна. Я забула про всі страхіття початку вагітності й скоро ми з радістю дізнались, що чекаємо на маленького хлопчика. Шеремет схуд, але носився з потроєною енергією та вже майже підготував нічний клуб до великого шоу. Зрозумівши, що зможу взяти участь в тому довгоочікуваному заході, я навіть купила одну привабливу сукню та приготувалась виглядати нареченою. Прилетіли тато з мамою. Дивно, але Богдан їм дуже сподобався. Правда, його батьки вирішили чекати нас у себе вдома та це не зменшувало щастя мого коханого.

І ось настав день відкриття Київської Екстраваганзи. Народу приїхала тьма-тьмуца. Жінки в красивих дорогих шубах, чоловіки з глянцевих обкладинок ходили по залу й схвально кивали, поглядаючи на два величезні жовто-блакитні стяги, які Шеремет спеціально замовив для цього заходу. Прапорці всіх країн-учасниць майоріли над входом в Голлівуд і прикрашали столики гостей та були розвішані над сценою. Веронічин пілон довелося зняти, бо він зараз був недоречним, а ще заважав би працювати музичним групам, які ми запросили на захід. Сама Вероніка сьогодні була зовсім не схожа на ту, яку я побачила тут в день нашого знайомства з Богданом. Вона гуляла поміж гостей в довгій червоній сукні, з бокалом шампанського в руках і дійсно здавалась Клеопатрою. Тато з мамою сиділи за столиком для гостей, а працівників фірми розмістили ближче до сцени так, щоб вони легко могли піднятися на неї та розповісти про свої досягнення за рік.

Але коли до зали зайшов невисокий сивий чоловік в смокінгу, народ як

по команді встав і заплодував. Запрошені Богданом з 1+1 ведучі урочисто оголосили, що в залі присутній президент компанії Inwey. Легкою ходою чоловік піднявся на сцену, взяв мікрофона і покликав до себе Богдана. Він обійняв його за плече й сказав:

– Панове! Я добре пам’ятаю, як років десять тому цей хлопчина вперше прийшов на наш рядовий захід і з того часу стрімко та впевнено видряпувався нагору по сходинках нашого бізнесу. Сьогодні він на вершині, ну хіба що скине мене. А ще він підкорив більш важливу вершину: став коханим чоловіком і скоро буде щасливим татом свого спадкоємця. Де твоя чарівна доля? А, ось вона! – Я вийшла і стала поряд. – У нас тут усі зрячі?

– Т-а-а-к! – засміявся зал.

– Тоді не треба Вам пояснювати, що нікого прекраснішого містер Шеремет не міг зустріти в цілому світі. Його наречена... Перепрошую! Його неперевершена дружина допомогла підняти бізнес в Україні на неочікувану висоту. Дякую Вам, місіс Шеремет і вітаю в компанії Inwey!

– Дякуємо, сер! – взяв Богдан у нього мікрофона й провів до сходинок. Він окинув поглядом оновлений зал нічного клубу, де зустрів мене і його очі засяяли ще яскравіше. – Вітаю, колеги! Вітаю, гості! Вітаю, тату з мамою! Пів року тому саме в цьому залі я вперше побачив Вашу доньку і більше не зміг жити без неї. З нашим бізнесом я побував вже, мабуть, в половині країн світу, але ніде не побачив такої краси. Вибачте, але для українця немає у світі нічого дорожчого за Батьківщину і синьооку кохану. Я радий вітати Вас всіх у столиці моєї квітучої неньки-України та сподіваюсь, що цей вечір принесе Вам натхнення для співпраці саме з нами. Дякую, гарного вечора!

Напівпрозора завіса з підсвіткою кольорів Inwey піднялася і я побачила... групу «Океан Ельзи» зі Славком Вакарчуком на чолі. У нього в руках був мікрофон і, традиційно, жовто-блакитний прапор. У мене навіть дух перехопило. Ні, я вже напилась сьогодні чудодійної травички та токсикозу в мене й близько не було. Просто я поняття не мала, що Богдан запросив їх до нас на вечір. Залунала неповторна: Я їду

додому...»

А ми спустились у підсобку, де чекала нас Вероніка.

– Люди! Ви чого мене покликали? Я дуже хочу побачити так зблизька Вакарчука...

– Не спіши, Вероніко. Він нікуди не дінеться. У групи по програмі завершальна пісня. Тримай, це тобі, – простягнув Богдан їй ключі.

– Що це? – здивувалась Ніка.

– Ти дала мені найдорожче в житті – її. А це всього лише маленька подяка, – ніжно обіймав мене за плече Богдан і щиро посміхався. Знаєте: робити добро страшенно приємно, особливо хорошим людям!

– Бери, Нікусю. А то де ти будеш, за нашої відсутності, приглядати за своїм похресником, – додала я.

– Що? Ви даруєте мені квартиру та ще й зробите хрещеною свого маленького Шереметика? Цього не може бути! – вона кинулась зі сльозами обіймати нас обох відразу, а ми щасливі, дивились одне на одного й читали в очах улюблену фразу: «Погане пообіцяй забути, тільки хороше обіцяє бути...»

Розділ 24. Лети нехайно

Київське зібрання компанії Inwey пройшло на неймовірно натхненній хвилі. Давно Богдан не пам'ятав такого стрімкого зростання продаж, адже навіть наш молодняк, що тільки починав вивчати інструкції товарів, від успіху просто захмелів. Новенькі дистриб'ютори бігали з шаленими чортиками в очах та не встигали складала нові Угоди з підписниками. Звичайно, бізнесмен Шеремет знав, що після високо підйому запросто може прийти деяке падіння і тому цілеспрямовано продовжував наставляти новачків: не вестись на миттєві злети, та йти до вершин сміливо й настирливо.

Та до легкодоступного й щирого боса у них весь час з'являлось стільки запитань, що інструктажі він проводив, без оголошень прямо в нашому

офісі, інколи по кілька разів на день. Це мене трішки бентежило. Вірніше, нас з маленьким Шереметиком у животі. Раніше, коли я бачила як щасливі матусі прямо на вулиці, не соромлячись, ніжно пестять обома руками власний живіт – думала, що ці блаженні трохи не сповна розуму. Та зараз сама часто не могла відірватись від нашого маленького хлопчика й відчувала бентежливий ком у горлі. І мені було байдуже, що подумують малі дурепи, які ще не можуть зрозуміти цього неймовірного щастя, аж поки не відчують його у собі! А ще я обіцяла колись бути завжди стрункою, та природі важко перечити, й тому тепер ходила пухкенька, а мій живіт все більше округлявся з кожним днем.

Наша орендована на Лумумби квартира була велика й гарна, але домашні турботи для мене стали заважкі. Тому Богдан наполіг, щоб офісна технічна працівниця, раз на тиждень, приходила до нас попрацювати. Я згодилась, бо страшенно боялась хоч чимось нашкочити чарівній малечі, що почала активно тупцяти в мені.

Виклик відеодомофона був приємним.

– Заходь, Веронічко! Богдан навчився, наче привид, зникати вранці і я трішки проспала, – відчинила я тепер своїй найкращій подрузі, що після тієї Екстраваганзи теж кардинально змінилась. Ніка більше не фарбувала волосся в дикі неприродні кольори, а на виступи просто одягала яскраві перуки. Вона стала серйозною і весь час перепитувала: як живеться її «синочку»? Пам'ятаючи, що дівчина сказала про власних дітей – я ніколи не сміла жартувати на цю тему та давала їй потримати живіт стільки, скільки вона захоче.

– Златко, віриш: ніколи не думала, що тямлю щось в дизайні! – весело крутила педалі велотренажера Ніка, хоч її кісточкам форму підтримувати не треба було. Мабуть, щоб зрівняти шанси – вона поставила на підставку блюдце з тістечками та вминала їх за обидві щічки.

– А чого ти так вирішила? – зацікавилась я й уже блаженно розтягнулась посеред вітальні на килимі.

– Це не я, а будівельник сказав, що моє покликання – то переобладнання

квартир. А я дурна ще й досі пілон собою протираю.

– Ось бачиш, Нукусю, і тобі професія знайшлась, – зраділа я за подругу.

– Але ж я нічогосінько не тямлю ні в комп'ютері, ні в архітектурі, – комплексувала дівчина тому, що ніхто й ніколи не підтримував її в цьому житті.

– Господи! Та для цього є тисячі курсів. Закінчиш – і вперед. Будеш заробляти зовсім інакше, не чекаючи вечорами подачок від багатих засранців. Адже це так приємно: нести людям те, чого вони бажають, а самі зробити не можуть... Ой, вибач, це вже мене здається занесло в нашу презентацію для новачків, – розсміялась я й відчувала, як моє маленьке диво радіє разом зі мною.

Ніка принесла в наш дім веселощів та пообіцяла прийти зовсім скоро. Вона зникла у своїх невідкладних справах, залишивши мене в прекрасному настрої. І нічого дивного не було в тому, що ця дівчина, яка й створила мій щасливий світ, тепер стала вже частинкою нашої родини. Адже батьки трішки пораділи за мене та й знову помчали відкривати нові нафтові горизонти на іншому континенті. Виходить, якби я тоді відмовила Вероніці у поході до її нічного клубу, то й досі плакала б ночами у подушку через страшний сум та самотність.

Сьогодні мій коханий прийшов навіть пізніше, ніж коли та виглядав не тільки втомленим, а ще й чимось дуже занепокоєним. Після ванної, як зазвичай, він кинувся ніжитись біля свого спадкоємця та обцілював майбутню матусю дбайливо й обережно, але я відчувала біду.

– Богданчику, ти знову боїшся мене? – намагалась я міцніше притискати його до себе. – Пам'ятаєш: я не хвора, а тільки трішечки вагітна...

При цих моїх словах він застиг на хвильку, наче від болю, а потім тяжко зітхнув та мовчки продовжив пестити нас з маленьким. Але ж я вміла відчувати його через океан, а зараз він був настільки близько, що я не стрималась:

– Що не так? Я чую, сонечко, говори! Молодняк десь налажав, чи щось гірше?

– Та ні, в бізнесі все ОК. Але є й гірше... Тільки прошу тебе: не хвилюйся, воно утрясється! – оцих його передумов я страшенно не любила.

– Тобто? Про що ти говориш, коханий мій? – як кліщ в собачку, вже вчепилась в невідому інформацію я. Бо таємниць між нами не було з дня знайомства; ну хіба що тоді, коли його друга дружина за океаном вдалася до гидких і непотрібних вибриків.

– ...Телефонувала мама. Татові зі своїми старими проблемами треба негайно лягати до лікарні. Та вони видряпаються, як завжди. Тільки ти не переживай, будь ласка, – наче скинувши тягар своєї біди, полегшено зітхнув мій чоловік.

– Богданчику, ти думай, що говориш! Як то «видряпаються»? Негайно замовляй квиток та лети на допомогу, – не роздумуючи, наказала йому я.

– Але ж ти не полетиш зі мною, а я так не можу, – заглядав мені в душу він і його очі були відданими й сумними.

– Звичайно не полечу. Я б з радістю, але ж треба трішки почекати й поберегтись. А ти мчи, я навіть слухати нічого не хочу. На, замовляй негайно! – вклала до його рук телефон я.

– Ні, я не можу залишити тебе тут зовсім одну. Нехай буде, що буде, – розривався на часточки від болю мій єдиний і на це було неможливо дивитись.

– Богдане, пам'ятаєш: нас з маленьким не можна турбувати спротивом? Ось тому ти полетиш! Зі мною буде Вероніка. Кращої помічниці не знайти. Дівчина вижила одна, в підсобці нічного клубу, а тепер вона наче сестра. Сьогодні теж заходила послухати, як товчеться в мені Шереметик. Просто я побачила твої очі й зовсім забула розповісти. Дзвони я тобі кажу! – наполягала я.

– Точно? Можна? – наче дитя зрадів він, і я лагідно обійняла його за плачі. – Розумієш, гроші тут ні до чого. Потрібна моя присутність. Я вмію натиснути де треба, бо вже до цього звик. Там інакше не виходить,

– виправдовувався коханий.

– Милий мій! Та воно хоч там хоч тут, ніде без натиску не виходить. Тому лети та рятуй батька, а ми тут будемо чекати та рости, – заспокоювала я й відчувала його на грані отієї своєї відданої боротьби.

«Господи! Де ж ти взяв для мене на світі таке надприродно чисте й щире створіння?» думала я і в душі молилась за людину, що дала Богдану життя і тим самим подарувала його мені.

З навичками особи, що облетіла вже пів світу, мій Шеремет швидко зібрав маленьку валізку та замовив на завтра доволі дорогий, але ж такий потрібний квиток.

– Маленькі мої! Пообіцяйте, що у вас тут все буде добре, – наче молився мій чарівний коханий, а я страшенно хотіла заспокоїти його. Якщо бути чесною, то не менше ніж тоді, коли він повернувся і ми мирились. Але з того миру у нас і з'явилося наше маленьке диво. А зараз я повинна бути обачною й терпіти свої гормональні бажання заради високої мети, щоб і самій не потрапити до гидкої лікарні.

– Обіцяю, коханий! Я буду тихше водички та нижче травички. У мене ж тепер така неймовірна відповідальність і висока ціль: робити нас найщасливішими раз, два, три... Скільки вийде! Не бійся, я сильна. Мені взагалі здається, що заради нас я можу все на світі...

– Златочко, а я зараз так шалено хочу відчути вас зовсім близьенько, що в очах темніє, – звабливо шепотів мій коханий, напередодні розставання і я не встояла.

– Зовсім тихенько, добре любий? Богданчику, ти навіть не уявляєш: як це маленьке створіння доводить мене до божевілля! Зізнаюсь: я зараз хочу всього набагато більше ніж тоді, коли ти приїхав оглядати цю квартиру. Пам'ятаєш? – зводила з розуму я бідолашного.

– Так. О, Господи! Як я тебе кохаю... Як мені добре у тобі... – стримано й обережно заходив він і це викликало ще більш дикі бажання. Я розгорілась так, що навіть відчула в голові старе запаморочення. Трішки перелякалась та розуміла, що то від гостроти насолоди та хвилювання

про розлуку.

– Єдиний мій, ось так ти будеш у мені аж доки не повернешся. Я обіцяю... – шаліла я від неймовірного злиття і відчувала себе найщасливішою у всесвіті. Лише хвороба його тата не давала спокою моїй блаженній душі.

Розділ 25. Вже пізно

Боїнг в аеропорту Джона Кеннеді приземлився вчасно і Богдан, миттю схопивши таксі вже телефонував мамі, але вона чомусь не відповідала. Тоді Шеремет набрав номер медичного закладу, де завжди лікував своє хворе серце Мирослав Шеремет й те, що він почув – вже не забуде ніколи у житті...

Чергова медсестра на телефоні сказала найстрашнішу річ, яку може почути кожна людина про батька й матір, та не хоче цьому вірити:

– Сорі, містере Шеремет, але я повинна сповістити Вам сумну звістку. Сьогодні о третій ночі серце Вашого батька зупинилося назавжди. Ми зробили все, що могли. Співчуваю Вашій втраті. Місіс Шеремет теж у нас. Після втрати чоловіка їй довелось надати деяку медичну допомогу, але зараз її стан стабільний і вона вже може піти. А відносно тіла зверніться за номером...

Зараз Богдан погано пам'ятав, чи сказав він тій жінці: дякую. За що він повинен дякувати? За те, що його веселого татка більше ніколи не буде на цій землі? За те, що він не здійме маленького Богданчика над головою до неба? За те, що вже ніколи не пожартує про перші вуса, що пробилась у сина під носом? За те, що мама зараз лежить там і не може прийти до тями, бо з нею більше ніколи не буде чоловіка, який пройшов поряд по всьому життю? Господи! Як же боляче... Навіщо ти даєш людям такі муки?

У Богдана по щоках котились сльози й водій таксі уважно запитав:

– Містере, Вам допомога не потрібна?

– Дякую, вже ні. До Пресвітеріанської лікарні, будь ласка.

– О'кей – кивнув водій і без слів зрозумів, що у пасажира сталося горе.

Богдан Шеремет був людиною самотійною й цілеспрямованою, але тепер відчував себе рослиною, яку вирвали з землі, де вона росла та кинули в простір і він летить, наче у страшному сні й не знає: куди йому притулитись. На ватяних від горя ногах він пройшов, куди сказали та вирішив спочатку побачити маму.

– Прошу сюди, – сказав лікар і Богдан не очікував побачити того, кого побачив:

– Мішель? – приголомшено спитав він, бо поряд з ліжком його мами сиділа перша дружина та тримала свекруху за руку. Мама повела оченятами й залилась сльозами:

– Богданчику, ми його втратили...

Шеремет кинувся перед ліжком на коліна й почав пестити сиву голівку:

– Мамо, не треба. Себе пожалій, та й мене заодно. Я ж не можу вас обох відразу втратити... Тримайся, бо ти в мене одна залишилась і дуже мені потрібна!

Вони поплакали разом, а потім Богдан підвівся і тихо спитав:

– Мішель, що ти тут робиш?

– Пані Орися зателефонувала мені. І ось я тут, – без будь-яких зайвих емоцій відповіла білява красуня, що відійшла в куток і стояла, наче статуя.

Це була його перша закордонна любов. Ще коли Богдан почав працювати на Inwey, та ганяв літаками по всьому світу, якось двічі підряд він зустрів у нью-йоркському Боїнгу її – красуню-стюардесу Мішель та закохався в її чарівну посмішку. Вони почали зустрічатись і Богдан, як дуже порядний католик і чоловік, запропонував дівчині з Марселя руку та серце. Вона відповіла: так! Дівчина була хороша, але гарної дружини з неї не вийшло, бо жила стюардеса за графіком міжнародних перельотів, а сімейного щастя це не додавало. Але ж і

молодий та настирливий чоловік теж ганявся за контрактами свого мережевого бізнесу, тому скоро вони почали гучно з'ясовувати відносини та розлучились. Нічого спільного, окрім короткої пам'яті, у них не було і пара залишилася друзями. Правда, потім Богдан Шеремет переметнувся на стосунки з чорнявою моделлю Леслі й жінка не сперечалась з вибором колишнього. З Богданом вони не бачились Бог знає скільки років, але французенка Мішель з того часу майже не змінилася та зараз підсвідомо Шеремет подумав, що вона чимось нагадує йому свою нинішню кохану дружину, тобто мене. Жінку, з якою він вирішив продовжити свій рід на землі.

Виходить, нічого не буває у всесвіті просто так. Коли на небі загоряється нова зірка, інша повинна згаснути? Але ж хлопчик у мені ще не народився, та Богдан уже точно знав його ім'я, ми звичайно назвемо його на честь тата – Мирославом. І тоді на землі збережеться рівновага й гармонія.

– Мамо, мені сказали, що тобі можна звідси йти. Ходімо, матусю, додому, – допоміг підвестися він убитій горем матері.

– А знаєш, синочку, коли ми їхали сюди у «швидкій» я просила його зателефонувати тобі, але батько посміхнувся так дивно, наче все вже знав, попестив мою руку і сказав: «Не турбуй нашого синочка, Орисю! Вже пізно...» Потім пообіцяв, що ми з ним ще обов'язково зустрінємось і відключився та до тями кажуть більше не приходив, хоча на їхніх трубочках ще пів доби прожив...

– Тихо, тихо, тихо, матусю! Ти в мене сильна і зателефонувала правильно. Дякую, Мішель! Якщо ми тебе затримуємо своїми проблемами, можеш іти, я вже далі сам справлюсь. За участь, правда, я щиро вдячний тобі, – став невблаганним її колишній і жінка зрозуміла, що знову зайва в його житті. Вона знизала плечима й сказала:

– Буде потрібна допомога, мама знає, як мене знайти. Якщо це зараз доречно: я була рада тебе побачити.

Потім вона гордо здійняла свою біляву голову та зникла серед відвідувачів. А Богдан відвіз маму до своїх місцевих друзів з Inwey та

поїхав оформляти тіло. Вони з ненькою вже вирішили, що зроблять так, як завжди просив батько. Ну, не хотів він цих зелених Нью-Йоркських галявин і пишних проповідей перед знайомими. Дуже просив, коли прийде час, повернути його до Львова, на Батьківщину, де під величезним дубом вони з матір'ю давно обрали собі останній прихисток. Так і буде. Вони полетять додому та зберуть тих, хто пам'ятав сім'ю Шереметів. Може їх залишилось не так багато зі старих часів, але то будуть найрідніші, свої – українці!

Богдан завжди хотів зробити для батьків якнайкраще і коли зміг це собі дозволити, привіз сюди, та вони так і не прижились на чужій землі й страшенно сумували за кривими вуличками рідного міста. Ось тепер тато назавжди повертається додому, а разом з ним назавжди покидає чужі краї й мама. Вона відразу сказала:

– Богданчику, ти щасливий молодий чоловік. У вас з дружиною попереду ціле життя, а я повинна бути там, де він. Більше мені нічого не треба, – так і полетіли вони всі разом до України, щоб виконати останню волю тата. У мами по області були ще аж три сестри й вона поклялася синові, що постарается не сумувати. Тим більше, що він поки поряд, в Києві, а ще дуже потрібен молодій дружині. Пані Орісю окриляло те, що вона скоро стане бабусею, оце й тримало її у житті.

До нас Богдан телефонував кожного вечора й настирливо дізнавався про все, що відбувається в мені. Він навіть просив прикладати трубку до живота і тихо слухав. А сам, наче той партизан, грав роль та не хотів турбувати нас сумною звісткою. Потім суворо наказував дати телефон Нікусі й перепитував у неї про все, що я не доповіла. Наша вірна подруга всі ці дні жила зі мною й навіть не потикалась до свого нічного закладу. Вона якось домовилась зі своїм керівництвом та й вони вже зрозуміли, що на роль «солістки» треба шукати нову дівчину, адже ця виходить з-під їх контролю назавжди.

І я не змушувала Богдана розповідати мені страшні речі, через які він наразі проходив, бо наймовірний зв'язок між нами, що весело пхається ніжками у мені, передавав його біль і так. А ще розуміла й відчувала: чого коштує моєму коханому так стійко володіти собою. Нехай закінчує сумні справи без телефонної сльозливості, а потім ми з маленьким

Шереметиком постараємось розрадити та зцілити його у своїх обіймах.

Розділ 26. Бо ти моє життя

Був день, коли я стояла перед Ним на порозі цієї квартири. Тоді Богдан вперше розкинув переді мною свої щирі обійми й ми стали сім'єю. Хорошою й міцною – одного разу і назавжди. Інакше вже ніколи не буде!

Тепер Він стояв на порозі гарного, хоч і чужого помешкання, та виглядав таким змарнілим і нещасним, що я не знайшла слів, а просто розкинула йому назустріч свої обійми та відчувала, що це допоможе. Мій неперевершений бізнесмен, гарне лице з глянцевої обкладинки, винахідливий вчитель новачків і жартівливий кокетливий чоловік – зараз був змученим та слабким від горя, яке спіткало. Він більше не терпів і не крився, а здригався у моїх обіймах від ридань і не міг зупинитись. Я не зупиняла його. Не треба! Нехай все горе вийде назовні, а потім я постараюсь викоринити його з наших стін та заповнити як зможу добром і щастям, бо мій коханий на це точно заслуговує.

Я тихенько прикрила вхідні двері й повела його у крісло. Посадила, сіла на м'який поручень, обійняла й прошепотіла:

– Бідолашне моє. Мені страшенно шкода, але ти поплач. Не залишай усередині. Я хочу тобі допомогти, та не знаю як?

– Просто кохай мене, як він маму кохав. Більшого мені не треба... Як добре, що ти в мене є. Як добре, що у нас є Мірчик... Я його так побачити хочу...

– Любий мій, потерпи трішки. Я й сама хочу. І так! Він обов'язково буде Мирославом, клянуся...

Тепер вже і я плакала, а Богдан Шеремет, не будь він Шереметом, миттю відчув мій стан та попросив:

– Ні-ні! Тільки не це. Не плач, не треба. Я вже не буду, – а потім подивився на мене тим своїм неймовірним жовто-зеленим поглядом і я

не витримала:

– Бідний мій коханий! Саме такі очі я хочу побачити у нашого синочка. Вони найгарніші й найщиріші на землі. Я кожної ночі чую його перший крик та бачу ці прекрасні оченята, а потім просинаюсь, а він ще там – у мені. Пішли, мій любий, потихеньку. Треба тебе зігріти, нагодувати та вкласти, щоб поспав.

Він мовчки підкорився й виглядав зараз так, наче мале дитя, яке не розуміє, що саме йому треба робити. Тому слухається того, кому довіряє і від цього йому стає набагато легше. Богдан полежав у ванній і знову плакав та я не заважала. Звичайно він надриває цим своє серце, але ж залишати камінь у душі теж не можна. Від їжі бідолашний відмовився, а тільки побрів до ліжка на слабких ногах і просто попросив:

– Побудьте зі мною поряд, мої найрідніші...

– Господи! Звичайно так, – я закутала його, як мале дитятко, в ковдру і це було неймовірно приємно, а потім прилаштувалась поряд та тихо пестила плече, аж доки не заснув. Спав мій чоловік спочатку тривожно і його гарні брівки здригались від болю, а потім притих та засопів, солодко посміхаючись. На тепер це була мені найбільша нагорода, бо людина яка тільки-но втратила батька, заспокоїлась в Моїх обіймах. Хто не знає, про що я кажу – нехай так і живе. Але ж то найбільше щастя і відповідальність: давати коханій людині розраду у найстрашніші моменти життя. Бо саме тобі вона довіряє свою відкриту наболілу душу...

Через пережиті тяжкі випробування та кілька безсонних ночей, Богдан спав довго й міцно. Я вже трішки зморилася так сидіти, але це було байдуже. Головне, щоб наш маленький Мірчик не страждав в моєму животі. Та, здавалось навіть він розумів, що татові дуже погано й треба потерпіти, бо перестав пхатись ніжками й тихенько чекав, коли вже можна буде розгулятись.

Богдан здригнувся й прокинувся, а потім побачив мене товстеньку та навіть посміхнувся:

– Кохана моя, я вдома. Бо дім це там, де ви.

– Так! І наш дім там, де ти. Інакше уже ніколи не буде, – ніжно обійняла його змучену голівку я, а він притулився ще ближче і зітхнув: – Я голодний!

– Краще й не сказати! Пішли, мій хороший. Я теж голодна. Я тепер весь час голодна! А ще я товста... – намагалась відвернути мого єдиного від пережитої біди я, а він знову обійняв мене всю і навіть затремтів від насолоди:

– Ти найкрасивіша й найдорожча жінка на землі, бо ти моє життя... Що тут є смачненького? Будемо годувати Шереметиків. Вони такі ненажерливі!

Господи, Він знову посміхається! Дякую тобі! Що? Це мені треба дякувати? Та, за що? Я просто кохаю його кожен день до нестями й ніколи не перестану! Інших ліків я не знаю і для себе інших не хочу.

Коли Богдан перед виїздом на Київ все ж видавив з себе правду про смерть батька та переїзд мами, ми з Нікусею почали добросовісно готуватись. Наварили справжнього червоного, на реберцях, українського борщу. Наліпили котлеток та зробили фруктовий пудинг. А потім Вероніка поїхала до себе, щоб не дай Боже не завадити нам, а ще не згадувати власного горя. Як сама поховала батька того, що на згадку про себе залишив її без житла. І бідолашна перебивалась по чужих кутках, хоча народилася киянкою.

Здається зараз, з кожною ложкою борщу, Богдану ставало легше. Він поглядав на мене з-під лоба і вже трішки починав посміхатися тією чарівно-звабливою посмішкою, від якої я танула, як сніг на сонці. А ще після важкого очікування й розуміння, що сталося непоправне, але воно вже позаду – я крутилась навколо мого «господаря» й не могла стримати шаленого щастя від того, що він знову поруч. І він, розуміючи своє міцне місце у житті, раптом спитав:

– Золотко моє, от скажи: за що мені стільки щастя? Коли ти поряд – вже нічого не страшно. Горе відступає і біда тьмяніє, а залишається лише

твоє сьайво і я тягнусь на нього як метелик та готовий палати у твоїх променях все життя.

– Богданчику, але все це завдяки тобі! Я раніше жила, наче суха квітка серед поля. А з'явився ти й мені хочеться перетворитись на квітучий сад, але й цього буде замало, – обіймала я його позаду за плечі й пригорталась животиком до теплої спини.

І наша малеча відчула таткове тепло та знову почала товктися в мені ніжками.

– Ти дивись: яке воно у нас компанійське! – повеселів ще більше Богдан. – Як же я страшенно сумував за вами, там вдалині. А може ну його той Нью-Йорк? Поселимося вдома назавжди, а туди будемо ганяти по бізнесу? Тепер мене там зовсім нічого не тримає, а тут все моє життя!

– Богданчику, як хочеш. Ти ж знаєш: моє життя там, де ти. Якщо скажеш поїхати з тобою в Антарктиду – куплю валянки та й полечу слідом...

При цих моїх словах нагодований та зігрітий Богдан Шеремет підбадьорився, підхопив нас з маленьким на руки та поніс до ліжка.

– Таточку! Але ж ми не прибрали на столі, – вчепилась йому за шию я, адже це був просто захисний рефлекс. Я підсвідомо тряслася за дитинку.

– Нічого не знаю. За час, що я був без тебе – став страшенним нечупарою. І мене знову треба перевиховувати. Будеш перевиховувати?

Господи! Як я раділа, що він знову жартує.

– Буду! З радістю, коханий мій. Яка ж я щаслива, що ти до нас повернувся, – обіймала я свій скарб, бо страшенно скучила за його тілом і пестощами.

– Покажеш, яка ти щаслива? Точно? Господи, як мені тебе не вистачало, – обціловував все, що потрапляло його ніжним вустам мій чарівний чоловік. – Хочу всю відразу. Я знаю, що не можна як раніше, але ж

трішки можна...

– Чому ж трішки? ... Богданчику, живіт! Мати рідна, як я вже хочу, щоб маленький народився, – божеволіла я від бажань і своєї неповороткості. А до народження малого залишався ще цілий місяць.

Розділ 27. Все тільки розпочинається

Час летить дуже швидко. А коли чекаєш на появу маленького сонечка – час взагалі не має значення. Є тільки його дихання десь там, у тобі, та блаженне бажання вже побачити його крихітне личко й зрозуміти: на що ти у цьому житті здатна.

Кілька останніх днів ми з Богданом жили, неначе на порохівій діжці. У передпокої, на окремому почесному місці стояли всі речі, які нам наказали зібрати суворі лікарі, а ще мама телефоном та моя подруга, яка вже проходила через це. Словом, виглядало все так, ніби Богдан вигнав мене з дому і я ніяк не наважувалась виконати команду «з речами на вихід!»

Сам мій коханий Шеремет став смиканим і при кожному моєму подиху вночі, підіймався над подушкою та слухав тишу, а я вдавала, що сплю. Хоча, як для даної ситуації, спала я зовсім непогано! Мені ж сказали: відпочивати перед найважливішим моментом у житті – я й відпочивала.

Та якось рано-вранці я пішла попісяти та не зрозуміла, чого не можу зупинитись. Взагалі все, що з людиною відбувається вперше – не завжди приємно. Звідки мені знати, як відходять ті води? А вони взяли й відійшли... Тепер я точно зрозуміла, що не треба чекати, поки манюне почне свій невпинний шлях на білий світ та краще потихеньку збиратись. І хоч в нашому ліжечку було приємно й затишно, а там у лікарні – страшно та незрозуміло, я вирішила їхати.

– Вставай, Богданчику! Здається, почалося, – зітхнула я, а він зірвався на ноги й прошепотів:

– Дуже болить? Я зараз! – тут же вдарився боком об стіл і я не витримала:

– Пане Шеремет, якщо Ви зараз же не перестанете панікувати, я викличу таксі й поїду на ньому. Ну, чого ти вештаєшся? Все нормально. Буде. Мабуть. Давай мене одягати...

Богдан почув мій суворий голосок та спробував заспокоїтись. Адже він умів це робити. Навіть коли зникали гроші на рахунках, або його звинувачували в якихось уявних махінаціях. Міжнародний бізнес – то страшна штука. Інколи він безжальний і підлий, але ж мій Шеремет дійшов до своєї вершини. От і я сьогодні постараюсь взяти свою вершину – вперше стану мамою. Бо я цього неймовірно хочу!

– Ой-ой-ой! – тепер я відчула такий дикий біль, що відразу забула про філософію й про цілий світ взагалі. Схопилась за живіт та розуміла, що наше маленьке диво, не стало анонсувати своє рішення та просто почало свій шлях назовні. Але раптом все пройшло...

Думаєте, що ми зовсім не підготовлені? Та ходили ми разом на всі ті курси й лекції й знаємо теоретично все про перейми й дихання та проміжки часу, але ж насправді це страшенно боляче. Тому розгублений чоловік знову кинувся до мене й чекав, що прямо зараз у нього народиться спадкоємець.

– Може приляжеш, – наївно спитав тридцятисемирічний «хлопчик», а я тільки закивала головою й попросила:

– Богданчику, давай мені он ту легеньку сукню. Її краще натягати та мокасини, бо відчуваю, що через кілька хвилин воно знову мене добиватиме...

Він виконав наказ і тихенько повів до дверей, але тепер у мене в очах знову заграли яскраві зайчики, адже наш чарівний хлопчик теж «попрямував до свого виходу».

З горем пополам ми з'їхали в ліфті на підземну стоянку і Шеремет миттю відчинив для мене дверцята.

– Лягай! Я опустил крісло, як зміг, – намагався обережно запхати дружину-гору у своє чудове авто він, але цього разу мені здалося, що я

точно помираю і вже нікуди їхали не треба. Я скрикнула так, що якийсь інший водій вискочив зі своєї машини на стоянці та, мабуть, хотів мене рятувати, а потім зрозумів ситуацію, підняв обидві руки великими пальцями вгору та з посмішкою спитав:

– Хочете, буду прокладати шлях? Я недавно пережив те ж саме. Все буде добре!

– Дякую, брате! Ні, не треба, ми справимось, – гордо відповів мій Шеремет і зараз між чоловіками відчувалась дивна спорідненість. Наче то вони приймають у цьому процесі такі страшні муки!

Не встигла я вмотитись на сидінні, як те страхіття повторилось й накрило мене довше й безжальніше.

– Богдане, вирушай прошу тебе, бо це точно станеться тут, де нічим перерізати пуповину...

– Що? – здригнувся він і я пожалкувала про сказане. Але ж нас чекав ще дуже довгий шлях. З усіх інших, ми обрали гарний пологовий на Куренівці. Кажуть, найкращий у місті. От тільки добиратись до нього з Хрещатика, в кращому разі, з пів години. Добре, що ще не настав «час пік» й на вузькій дорозі по ходу слідування вісімнадцятого тролейбуса транспорту було зовсім мало.

Днями в пологовому мене запрошували лягти раніше і чекати там. Але ж я терпіти не можу ті палати, халати та виглядання з вікна, наче арештант перед стратою. Тому ось тепер і відчувала неймовірний екстрим руху та дикий біль у животі.

– Коханий, ти їдь правильно і не звертай на мене ніякої уваги. Я може трішки постогну чи покричу, щоб було легше. А ти дивись не на мене, а краще на дорогу, – бурчала я і здавалось, що від цього стає не так боляче. От тільки Богдан зціпив зубки й тяжко зітхнув:

– Тобі добре говорити, а я на грані. Ніколи не думав, що все це так жахливо виглядає.

– Але ж це ти хотів футбольну команду в домі! А я так – лише

виконавиця твоїх мрій. І мені дуже добре, тільки воно трішки вбиває. Просто їдь...

Від сильного болю мене почало злегка тіпати, але я трималась. А коли ми врешті добрались до Мостицької – я була вже майже непритомна й лікарі відразу поклали мене на носі та повезли готувати до таїнства.

Не пам'ятаю: як переодягли і я опинилась у яскраво освітленій великій кімнаті на спеціальному кріслі. Біля мене крутились кілька медиків, але коли до кімнати зайшов «космонавт», незалежно від болю – мені стало смішно. Мого Богдана одягли так, наче він точно скоро полетить у космос, адже в полі зору залишились лише прекрасні жовто-зелені очі. Хоча, окрім них мені більше нічого й не треба.

Акушерка, що буде вести пологи спитала у нас обох:

– Народжувати будете під анестезією? Тоді треба підписати...

– Ні в якому разі! Я витерплю. Мабуть, все життя я готувалась почути крик свого першого синочка і ні за що не пропущу цього моменту. Я сильна. Ви тільки, будь ласка, за ним слідкуйте. Ой-ой!!!... Бо він може знепритомніти, – впевнено попросила я, а жінка-професіонал посміхнулась і відповіла:

– Та я Вас прошу! Вони всі однакові. Це там, на вулиці їх кличуть сильною статтю, а тут, де дружина приймає муки відразу за трьох – падають як мухи, ще й крові не побачивши. Думайте зараз про себе і слухайте все, що я буду говорити. Добре?

– Та-а-а-к! О, Господи!.. – тепер мені здавалось, що я вже не така сильна, але медики зайняли свої місця і «процес нашого сімейного щастя був запущений»...

В якийсь момент я думала, що вже здохла, але потім знову поверталась очима до яскравого світла на стелі й слухала та виконувала все, що наказувала ота розумна й неймовірно жорстока пані. В якусь мить я почувала:

– Бачу голівку... Тримаю... Йде, добре...

Я знову хотіла відключитись, та інша медикиня легенько торкалась моїх щічок і я поринала в страшний біль та божевільну агонію десь там у собі. Мені було вже байдуже до того: як я виглядаю і чи виглядаю взагалі, але тут я почувла Його!

ОТОЙ ЗВУК, ЯКИЙ НЕ СПЛУТАЄ НІ З ЧИМ НА СВІТІ ЖОДНА ЖІНКА НА ЗЕМЛІ !!!

Перше привітання зі світом, з мамою й татом, з життям і долею. Воно заволоало так, що мені більше не потрібна була допомога медиків. Я забула про себе й про біль, а тільки підняла голову й потягнулась на звук та побачила своє творіння. Воно було мокре і трішки зморщене та заплутане у власну зачіску на крихтній голівці, але нічого прекраснішого я не бачила у житті. Адже то був мій СІНОЧОК! Воно схлипувало й розповідало людям, що його оточували, свою першу казку чи пісню, чи все відразу... Тепер розум зовсім залишив мене, коли його загорнутого в стерильну тканину, поклали мені на груди й воно миттю притихло. Пригорнулось і стало сопіти, засинаючи...

– О, почув маму. Ну що, шановні, вітаю! У вас народився хлопчик. Хоча це ви вже, здається, зрозуміли. Перерізати пуповину чоловікові ми не пропонували, бо йому в кутку з нашатирем й так було добре. Таточку! Може вже наважитесь підійти й поздоровити дружину? Вона трималась доволі стійко. А ще познайомтесь: ось Ваш син, – жартувала акушерка, стомлено скинула свою шапочку та сказала: – Дівчата! Я вийду на повітря...

Тепер я побачила свого старшого Шеремета, бо маленький і так похрюкував уві сні біля мого обличчя. А той стояв з очима, повними сліз і не знав, що сказати. Стільки всього вмів наговорити зі сцени про свою компанію в різних країнах світу, а зараз застиг, наче німий і тільки вуста чомусь тремтіли.

– Богданчику! Ну, чого ти? Все вже позаду, повертайся до нас. Ось той, кого ти так хотів. Він на тебе дуже схожий і неймовірно красивий, – щасливо посміхалась я і не відчувала, що там зі мною робили жінки за завіскою. Тільки одна подивилась на нас і таємниче сказала:

– Яке там позаду? У вас все тільки розпочинається...

Розділ 28. Священна корова

Коли мене перевезли до палати, там уже з нетерпінням, міряв кроками простір щасливий таточко. Він майже прийшов до тями й залишався у звичайній медичній накидці, бо костюм «космонавта» з нього зняли.

– Господи, як ти? – кинувся до мене Богдан і візуально намагався зрозуміти: чи не порушили ті клятві лікарі чогось в його найдорожчій «власності».

– Привіт, коханий! Ще не знаю, не розібралась, – чесно відповіла я і дуже зраділа, що він поряд.

Далі настала сама бентежлива мить, бо в палату принесли нашого Мірчика. Він вже був вимитий і професійно сповитий та схожий на гарнюній маленький кокон. Зараз наше диво тихенько спало й уві сні весь час смішно причмокувало та наче шукало чогось ротиком. Богдан стояв на дозволений відстані перед ліжечком і його гарні очі були наповнені сльозами.

– Ти чого, Богданчику? З ним же все в порядку, – намагалась відірвати його спантеличений погляд від сина я, а мій колишній врівноважений та гордий бос тепер був більше схожий на зомбі та здавалось нічого не розумів.

– Вибач, що? – подивився на мене він і сором'язливо скинув слізки з обличчя.

– Та нічого. Просто ти ж так не дурій, а то знову прийдеться аміак діставати, – розпирала мене неймовірна гордість і щастя за нас усіх.

– Я ще не зовсім зрозумів, що це наш маленький синочок так близько, поруч. Я страшенно хочу його обійняти, але не смію...

– Ну, ти й мене колись боявся та не смів... Пам'ятаєш? Але ж все вийшло! Дивись, який красунчик з мене вибрався, а це ти його таким запроєктував... Ой! – похвасталась я та відчула легенький біль десь внизу. Тепер Богдан забув про високі матерії й знову присів біля ліжка

навпочіпки та обережно доторкнувся обома руками до моїх рук:

– Що? Покликати когось?

– Богданчику, заспокойся. Ну болітиме ще трохи, але після того, що я вже відчувала – можна мене й навпіл зламати та я лише посміхатимусь...

– Не дозволю! А можна тебе хоч обійняти?

– ...Рано ще обійматись! – зайшла до палати та лікарка, що приймала в мене пологи. Вона вже помітно відпочила та, мабуть, була готова допомагати поповнитись іншій щасливій родині. Без зайвих слів перевірила мій лоб, потім потрималась за пульс і сказала:

– Гарна дівчинка, містере Шеремет. Здорова й цілеспрямована. Та й спадкоємець у Вас нівроку! Я боялась, що при вазі в п'ять двісті він наробить більше проблем тілу Вашої дружини. Але все в нормі. Ми трішки підправили красу, де треба, та вона скоро відновиться. Ну, що матусю, погодуєш синочка?

Вона обережно, як показують в рекламних відеороликах, взяла нашу крихітку й поклала мені під пишні, майже вдвічі роздобрілі, груди. Богдан спостерігав за цим дійством, наче заворожений, але потім до нього дійшло оте «містере» і він поцікавився у жінки:

– А чому Ви мене так назвали?

– Та була якось на вашій Екстраваганзі на лівому березі. Там вперше й побачила прекрасну пару, а ось тепер рада була допомогти поповнитися родині.

– Тобто Ви учасниця програми Inwey? – загорілись звичними хижими вогниками очі Богдана.

– Поки ще ні. Я тоді була просто серед запрошених. Моя подруга працює на Вашу корпорацію, а я лише придивляюся. І часу в мене на цю справу поки немає. Ще трохи допоможу діточкам з'являтися на світ, а там пенсія не за горами. От тоді вже можна буде серйозніше подумати про Ваші програми. Дещо з товарів я вже спробувала і, знаєте, сподобалось.

– До компанії, ласкаво прошу, звертайтеся! – автоматично вручив Богдан їй візитку. – Але ж за сьогоднішнє неймовірне диво в нашому житті, скажіть: як я можу Вам віддячити?

– О, це дуже просто. По-перше, всі послуги Ви повністю проплатили, а якщо ще хочете зробити внесок у розквіт нашого центру - зайдіть до завідувачки та візьміть реквізити. Але це зовсім не обов'язково. Ну, як виходить? – повернулась вона до мене. – Ось так, притискаєш легенько поки що. Пройде зовсім мало часу і воно звикне та буде саме хапатись рученятами й брати стільки, скільки захоче. Так добре. Більше питань до мене немає?

– Тільки вічна подяка за маленьке диво! – відповів мій Шеремет і жінка посміхнулась та пішла працювати.

Тепер мені знову здавалося, що я літаю за хмарами у тому сні, котрий вперше побачила вночі, після зустрічі зі своїм майбутнім коханим чоловіком. Тільки на сьогодні найрідніших Шереметів у мене вже двоє! Один тихенько сидить та не може відірвати очей від годування синочка, а я відчуваю таке піднесення й насолоду, наче наковталась наркотиків, хоч ніколи їх не пробувала. Від рідного тепла та крихітних настирливих губенят я знаходилась наразі в стані глибокої ейфорії й тому лише мовчки посміхатись та вдивлялась в нове – Наше прекрасне творіння на землі. А йому маленькому мамина страва подобалась, бо тягнулось і причмокувала воно задоволено й ніжно.

Якось нещодавно, коли в мене тільки почали з'являтися перші викиди молока - Богдан додумався теж спробувати, але йому чомусь не сподобалось! Сказав, що зовсім несмачно. Ну не вистачало, щоб йому у тридцять сім смакувало молоко для грудного вигодовування! Але ж мій колишній бос завжди такий настирливий у своїх бажаннях та дослідах, що відмовляти йому байдуже. Тепер він розумів, що для нього то кака! А Мірчик, здається, просто в захваті. На якусь мить чарівне дитя відірвалося від грудей, уважно подивилося на мене своїми прекрасними татовими оченятами, хоч ще не дуже добре бачило, а потім знову потягнулося ротиком до маминої сисі й продовжило свій щасливий перший обід.

Від усього, що діялось перед очима Богдана я відчувала, як накопичується в ньому щастя та очі сяють тисячами поки нездійснених бажань. Щоб хоч якось викинути назовні збурені емоції, він поцілував мене в маківку і запитав:

– Можна я привезу під лікарню феєрверків?

– Ні, не можна! Богданчику, ти з глузду з'їхав? Це ж лікарня, а не Хрещатик в день Незалежності! Зрозумій: у нас неймовірна радість і все добре. А хтось з жінок ще тільки приймає страшні муки, або не дай Боже, щось гірше. Перекинь краще клініці «копієчку», ото й буде для них свято. Ну, поїдь купи їм квітів, чи що?

– Та це я миттю зроблю, але ж у мене всередині зараз палає таке неймовірне вогнище, що я не знаю: куди мені його спрямувати, – чесно, наче школяр, зізнався мій колишній серйозний бос. – Скажи, кохана, а я довго був там у відключці?

– А ти не пам'ятаєш, як дівчата кинули мене напризволяще та ледве встигли посадити тебе у кутку? Навіщо ви претесь роздивлятися ці страхіття? Все одно ж нічого не встигаєте побачити, хіба що сни... – стібалась сильна жінка над слабкою чоловічою статтю, бо зараз мала на таке повне право!

– Ні, я тільки побачив, як ти зблідла, а ще кров... Все - далі безодня, – жалівся мій Шеремет та щасливо посміхався. – Я від'їду ненадовго, лише розрахуюсь й миттю повернусь. І ще знайте: я вас обох божевільно кохаю...

– І ми тебе теж! До речі, коли будеш дарувати дівчатам квіти, запитай, коли мені можна звідси зліняти додому? Адже зі мною все в порядку, то навіщо місце займати? Нехай інші долучаться до демографічного сплеску в країні. Ой, що це я наче на лекції? Мабуть, заспокійливе діє.

– Звісно, спитаю. Бо я ж без вас вдома спати не зможу, – поглинав родину хижацьким поглядом Богдан.

– Але ж тут, коханий, вони тобі точно заночувати не дозволять. Тому

готуйся спати без нас, – добивала я бідолаху.

– Не хочу і не буду! Я теж впертий, – послав він мені повітряний поцілунок.

– Ось саме так нашій лікарці й скажеш, – розсміялась я й миттю обхопила низ живота руками.

– Я її зараз покличу, – перелякався Богдан.

– Ні! Йди, зі мною все в порядку, – запевнила я цього блаженного, що ніяк не хотів відірвати погляду від нас з маленьким.

Він пішов, а до мене прийшла медсестра й обережно перенесла крихітного Шереметика у його перше ліжечко. Дивно, та наше дитя було неймовірно спокійним і здавалось теж блаженствовало від щастя, що народилося.

Скоро приперлася Вероніка. Вона нанесла багато кольорових кульок, а ще квітів, торт працівникам та здавалась не менше щасливою, ніж батько малечі. Сім'я сходилась до купи й це було надзвичайно приємно. Я вже й не пам'ятала, як спочатку вважала її нерозбірливою та нерозумною за те, що танцює у нічному клубі. Так вже вийшло, що саме Нікуся благословила нашу з Богданом зустріч. Та й пізніше, коли я проявляла свій дурний характер і не бажала зрозуміти, що саме Богдан Шеремет – моя невідворотна доля, вона ставала рятівницею й наставницею наших непростих стосунків. І поволі ми стали найкращими подругами, а тепер вона радісно готувалась до священної місії – бути хрещеною мамою нашого маленького Мірчика.

Вероніка ніжно обцілувала мене в щічки, а потім зачаровано зупинила погляд на ліжечку:

– Господи! Златко, не уявляю наскільки це страшно, але ж прекрасно.

– Нікусю, повір мені: біль просто дикий. Але тепер я найщасливіша у світі. Дивлюсь на нього і ще не вірю, що все вже здійснилось і там тихенько сопе моє перше продовження на землі. Мені тут дали його погодувати, так думала що зовсім з глузду з'їду. Це такий неймовірний

кайф. От тільки груди в мене тепер наче у корови вирости. Як їх повернути в попередній стан, втямити не можу? – зітхала я, роздивляючись своє добро.

– Навіщо повертати? Ти й так красуня, Златко. А ще будеш тепер у нас, наче та священна корова, – приколювалася моя подруга, а мені це зараз смішним зовсім не здавалося.

– Ось встану, я тобі дам корова! Як тільки на ноги зіпнусь – відразу почну худнути, – знову й знову журилась я за своїми забутими тендітними формами.

– Та не переживай про це! Тим більше я так зрозуміла: тобі сподобалось і ви не збираєтесь зупинятись на досягнутому? – піймала мене на слові уважна Ніка. – А ще повинна тебе заспокоїти відносно форм. Знаєш, Златко, у нас одна народила, так через три місяці на пілон полізла. Казала, що дитя так вимотує – ніяких тренажерів не потрібно.

Наразі в мене забринів телефон і я побачила, що там мама. А коли сказала, що все вже сталося, то з трубки полився такий потік емоцій, що треба було берегти вуха. Так я й сиділа зараз посеред ліжка – з мамою біля вуха, Нікусею поряд на стільці, а ще прекрасним синочком у ліжечку. Чекала, що скоро знову примчить мій ненормальний від щастя Шеремет та навіть не уявляла: чи можна бути щасливішою?

Розділ 29. Гріхи не пускають

Прилетіла мама. Вона навіть не завітала спочатку додому на Прирізну, а ще забула попередити нас про свою появу. Ні, вона звичайно вихована жінка й педагог, але в нинішній ситуації – неймовірної радості, з неї геть вивітрились будь-які правила елементарної культури та етикету.

Ми з хлопчиками пробули вдома лише кілька днів і ще навіть самі не адаптувались до кардинальних змін життєвого графіка. Від співу нашого синочка ночами не спали кілька поверхів у будинку, а ще ми активно вивчали в Інтернеті все, що тільки можна вивчити про новонароджену дитинку. Купати страшенно боялись, але ж очі бояться, а руки роблять! І от, як сніг на голову, нам впала Бабуся! Це та людина, що вже має життєву мудрість про новонародженого, хоча проходила

практику вона лише зі мною, один раз та й зовсім давно...

Зараз вона стояла на порозі нашої орендованої квартири, зі своєю улюбленою валізою така щаслива, що вранішнього сонця в ясній кімнаті стало набагато більше.

– Привіт, а ось і я! Бабуся приїхала! Тільки не здумайте називати мене так на вулиці, а вдома, будь ласка, – з самого привітання почала качати права моя ненька.

– ... Мама! – сіла я на той пуфик у передпокої, на якому колись вперше роззував мене до нестями закоханий Шеремет. – Чого ти не сповістила, що прилетиш?

– А хіба ви не раді мене бачити? Де він, показуйте! – Богдан поглядав то на мене, то на тещу і я читала його думки. Зараз він з усмішкою наче знову повторював: «То ось звідки ти в мене така...»

– Чого ж? Раді! Але ж Богдан міг тебе зустріти в аеропорту, – намагалась вирівняти ситуацію та наше здивування я.

– Ще чого? Наші бориспільські перевізники – це як жива мапа Києва. Поки довезуть, то навіть народженій в столиці обов'язково відкриють щось новеньке. Я чудово провела час. То де ж мій онук?

– Мамо, він зараз спить. Тому, будь ласка, розмовляй трішки тихіше, – попросила я, бо сама вона б навряд чи зупинилась.

– А ви чого такі сонні? Все кохання спати не дає, – чудила матуся.

Ми з Богданом тихенько зітхали та розуміли, що за двадцять п'ять років вона дещо призабула про життя біля маленької дитинки, а заодно й про правила суворої гігієни в приміщенні, де живе манюній громадянин світу і нам прийдеться їй про це скромно нагадати.

– Мамо, а ти не хочеш прийняти душ з дороги? Шлях був довгий і гарячий. Як там пустеля поживає? – натякала я та вже підсвідомо перегородила рідній ненці дорогу до свого синочка. Бо на тваринному рівні захищала зараз сон малюка, що давався нам дорогою ціною.

– Сохне пустеля, що їй зробиться? А, це ти так підказуєш мені непорушні правила спілкування з маленьким створінням? Я зрозуміла! Вже йду. Зятьочку, візьми в мене оцю потвору, бо страшне яка важка, – веселилась моя мама більше ніж тоді, коли я подарувала їй свій відмінний диплом з університету. Щаслива «бабуся» зникла в ванній кімнаті та увімкнула воду, а ми з Богданом розсміялись і весело обійняли одне одного.

– Ось так, коханий, я й жила до тебе. Тримайся, бо моя мама набагато дивніше створіння, ніж я сама. А найліпше – нічому не дивуйся, та не сприймай серйозно, – прошепотіла я йому на вушко й поцілувала мочку. Тим самим викликала у стурбованого чеканнями чоловіка гарячі бажання і не встигла зреагувати, як він розтанув звабливим поцілунком на моїх губах. Я завжди буду втрачати розум від його вуст та віддаватись їм блаженно і щиро. Богдан тяжко зітхнув та навіть затремтів, а потім сказав:

– Але ж я ще навіть не натішився поцілунками з тобою. І тут такий тайфун!

– Сонечко, нічого. По-перше, у нас є гостьова кімната. А по-друге, у моєї матусі бажання перетікають з неймовірною швидкістю. Ось не поспить з нами дві-три ночі та й поїде додому, на Прирізну. Побачиш! Я свою матінку добре знаю, – запевнила я коханого.

Мама вийшла страшенно загоріла й худенька, як дівчисько. На ній був мій махровий халат та свіжий рушник на голові:

– Знезараження я пройшла успішно! Тепер вже можна побачити: заради кого я жила на землі?

– Мамо! А я? Хіба не заради мене? – вже відверто сміялась я, бо бачила як щаслива бабуся зовсім відпустила гальма. На сьогодні я навіть раділа, що деякі риси свого характеру взяла від нашого спокійного та врівноваженого тата.

– Ой! Ну звичайно й заради тебе теж, – не дивлячись у мій бік, махнула вона рукою. – Але ж це ОНУК! Остання забава старої жінки, – хвасталась вона знаючи, що виглядає доволі моложаво.

– Це ти стара? Мамо, якби я не знала, що у вас з татом все о'кей, то подумала б, що ти закохана. Т-с-с-с!.. Ну, ось той, заради кого ми всі тепер живемо, – пригорнулась я ніжно до Богданових грудей, а він тільки змучено зітхнув та обійняв мене всю разом.

– Боже, яке диво! І так тихенько спить... – здивовано шепотіла зараз мама й не могла відірвати очей від нашого прекрасного синочка. У неї на очі навіть навернулись слізки.

– Мамо, а в нього перевернутий графік. Вночі – гуляє, а вдень – спить. Ну, і ми спимо по кілька годин, теж за графіком, щоб зовсім «дах не поїхав».

– Ага, то ось як живуть щасливі батьки з новонародженим? – вже з ноткою сарказму пожартувала вона. – Але повинна тобі сказати, що за чверть століття маленькі дітки зовсім не змінились. Ти співала своїм дзвінким голосочком так, що сусіди одягали, хто вушні затички, хто навушники. Та нічого, он яка красуня виросла. Так, Богданчику?

– Так, мамо! Ніколи не перестану дякувати Вам за мій скарб. Ніде у світі більше такого не бачив, а Ваш схопив відразу і вже ніколи не відпущу, навіть якщо проситися буде, – засяяли хижацькі зорі в очах мого чоловіка.

– Пішли, мамо. Нехай поспить. А то мені скоро його годувати. Тому спочатку погодуємо тебе, згодна? – здавалась більш розважливою тепер я.

– Ой, Господи, побачила внука й забула про все на світі. Я ж там пустельних смаколиків для вас привезла. Від митників приховала, та вони не дуже й шукали. Такі, як я їх не цікавлять. Їм же приємніше постібатися над новачками, що перетинають кордон вперше. Пішли мої дітки, – обійняла вона нас обох за боки й ми вийшли до кухні.

До речі, відносно гостювання у нас, я була абсолютно права! Мама не поспала з нами лише одну ніч, спробувала допомогти з купанням, а потім взяла свою валізку та й кинулась додому, на Прорізну. Вона мотивувала це тим, що заважає нам милуватися одне одним, а ще їй конче потрібно поспілкуватися з подружками та проінспектувати власну

квартиру. Не важко здогадатись, що спротиву їй ми не чинили!

З цією щасливою напастю ми, здається, справились. Та вже кілька днів не могли знайти майбутню хрещену маму Мірчика. З часів неймовірного зближення, Вероніка телефонувала по кілька разів на день і заливалась соловейком. Вона весь час дізнавалась: як наші справи й розповідала про себе щось новеньке. А на тепер зв'язок наче завмер. Оскільки ми були невідкладно зайняті малесеньким синочком, то якийсь час ще чекали, але ця незвична ситуація починала напружувати. Я знайшла в мережі контакт нічного клубу і зателефонувала:

– Це Голлівуд?

– Ні, це лівобережний Київ! – розсміялись на тому кінці. – Так, перепрошую! Ви дійсно зателефонували в найкращий нічний клуб міста – Голлівуд. Слухаю Вас уважно, – продовжувала невиховано жартувати дівчина в трубці.

– Розумієте, у вас працює моя подруга Матвієнко Вероніка і я маю її особистий контакт та він вже кілька днів не відповідає. Можете, щось сказати з цього приводу?

Те, що я почула здивувало ще більше, бо дівчина відповіла так:

– А, Ви про цю хвойду! Та втекти від нас хотіла, але ж старі гріхи не пускають...

Потім я почула шурхіт в трубці й зв'язок обірвався. Дівчині там натякнули, що вона бовкнула зайвого, а на цивілізоване прощання з такого закладу розраховувати, скоріше за все, не варто.

– Богданчику, здається з Веронікою біда, – сіла я на стілець і загіпнозувати тримала телефон у руці.

– Маленька моя, от тільки цього зовсім не треба, добре? – наче коршун глянув на мене Богдан і розправив свої широкі крила. – Ти ж нашу крихітку повинна годувати. Тому не хвилюйся, я все зроблю. Є в мене вже деякі київські напрацювання в подібній сфері. Не сумуй ні про що та поїж. Скоро, наче вихор, примчить моя теща. Тоді я від'їду в офіс та

спробую все з'ясувати. А що саме вони тобі сказали?

– Що Ніка хотіла від них піти, та її старі гріхи не пускають...

– Златочко, абсолютно прогнозована ситуація, як для такого бізнесу. Не бійся, розберемось. Я ж теж не в пісочниці ці роки провів. Давай трішки поїмо і ти поспиш, – як професор на лекції розкладав все по поличках мій коханий.

– А ти? Чому ти зі мною не хочеш спати вдень? – надула я свої губенята.

– Тому, що я хочу з тобою всього, що робив і не робив... Чуєш, всього! Але ж ще ніяк не можна. Та це нічого. Згадай, що я сказав тобі, коли вперше мені відмовила: «Я вмю чекати».

Тепер я дивилась зачарованими очима на бізнесмена Шеремета, свого прекрасного боса, неймовірно коханого чоловіка, дбайливого тата мого синопка і пригадувала, як інколи в запалі кричала: «Пообіцяй забути все, що було з нами!» А він тільки терпляче посміхався та завжди відповідав: «Ні за що у світі. Обіцяю завжди з тобою бути...»

Богдан накривав на стіл, а я сиділа, підпираючи лице обома руками й розуміла, що віддам йому все своє життя, до останньої краплинки.

Розділ 30. Доленосна Вероніка

Богдан Шеремет доволі довго жив у Нью-Йорку й там навчився знаходити вихід з найрізноманітніших життєвих ситуацій, в основному, коли треба було відстоювати інтереси фірми. В Сполучених Штатах на будь-який бізнес, як і на все інше, розповсюджувались непорушні закони, а тих хто їх намагався порушити – невідкладно чекали доволі серйозні наслідки.

Та коли він приїхав до Києва й почав розслідувати обставини, підпорядковані йому місцеві дистриб'ютори відразу порадили босу:

– Тут нічого не робиться без узгодження з однією дуже важливою людиною.

– Але навіщо? Я голова своєї ланки в Inwey і можу робити що завгодно. Винайму офіс, склад, замовлю продукцію та й будемо плідно працювати на клієнта, – здивовано відповів тоді він.

– Без наслідків це не обійдеться. Краще перестраховатися, – прохали люди й дали йому контакт. Богдан зателефонував. Його змусили почекати, а потім сказали, що Маркіян Дем'янович може вислухати пропозицію в нічному клубі Голлівуд. Шеремет заніс дані в навігатор та й помчав містом на зустріч. Богдан був уважним водієм, але краєчком ока він милувався широким Дніпром і перетнув його та опинився під тим клубом. Час був вечірній і навколо пілона вже крутились дівчата. Його спрямували до сивого поважного чоловіка. Не дивлячись на високу підготовку Богдана переводити будь-яку розмову у приязне ричище – цей діалог вийшов доволі неприємним. Все виглядало доволі дивно, але «зелене світло» бізнесу Шеремета в Києві таки дали.

Богдан вже хотів піти, але дівчина-танцівниця спустилась зі сцени й підійшла до столика, де сиділа пара: афроамериканець з неймовірною красунею. Шеремет зітхнув і пішов на вихід, але танцівниця обійняла чорнявого хлопця й поцілувала в щоку. А потім покликала офіціанта й замовила всім коктейлі. З побаченого Богдан зробив висновок, що прекрасна незнайомка прийшла без пари, а то просто її друзі.

Йому страшенно захотілося відразу підійти й познайомитись, але це виглядало б сумбурно й невиховано, тому Шеремет вирішив вчинити інакше. Вночі Богдану снились великі сині очі й чарівна посмішка тієї красуні, тому вранці він відклав все на потім та повернувся до клубу. На щастя дівчинка-танцівниця була всередині і її покликали до нього. Бізнесмен Шеремет готувався працювати в Києві довго та плідно й тому дізнавшись про мою освіту, миттю вирішив запропонувати місце своєї помічниці. А оскільки я виявилась ще й незаміжньою, сподівався на щасливий шанс – сподобатися мені. Він залишив для претендентки номер телефона й саме так Вероніка мимоволі стала посередницею в нашій доленосній зустрічі. Звідки Шеремету було знати, що з першої миті знайомства він глибоко запав мені в душу і саме тому я погодилась працювати на корпорацію Inwey. Так, ми відразу закохались одне в одного, але я була норавлива й дурна, а Богдан вже двічі обпікся тим

коханням. Ось і мучились деякий час, відтягуючи неминуче. Але ж суперечити долі не вдається нікому. І дякувати Богу – нам теж не вдалося. Ми стали найщасливішими у світі, а тепер вже навіки нас поріднив гарнюній малесенький хлопчик.

А у бідолашної Вероніки весь час з'являлись нові проблеми. Не дивлячись на те, що Богдан виконав свою обіцянку та, з подяки за нашу щасливу зустріч подарував Нікусі невеличку, але власну квартиру, щоб не жила в підвалі клубу – непереливки ліпились до неї все одно. Звичайно при такій роботі воно й не дивно. І коли дівчина захотіла скинути ярмо – прийшла справжня біда.

Наразі Богдан піднявся до свого офісу в Гулівері та зателефонував людині, що напевно була обізнана зі справами нічного клубу, а крім того мала репутацію всемогутнього у цьому місті. Мова йде про все того ж Маркіяна Дем'яновича, який свого часу «дозволив» Шеремету працювати в Києві... З одного боку таке виглядало смішним, але місцеві чомусь думали інакше. Та в нинішній ситуації це було якраз логічно і Богдан попросив допомоги. На його прохання відгукнулись, а щоб не сидіти без діла – Шеремет уважно передивлявся електронні звіти по бізнесу з інших міст. Звітами він лишився задоволений і тут почув очікуваний дзвінок.

– Коротше так, Богдане Мирославовичу, дівчина жива і майже здорова. Ті тварини її трохи зім'яли, але на тепер відпустили та обіцяли більше не чіпати. Можете не хвилюватися, все обіцяне мені – виконується беззаперечно. У Вас до мене ще є якісь питання?

– Ні-ні. Я щиро вдячний Вам, Маркіяне Дем'яновичу, за допомогу й неймовірну оперативність. Дівчина вона хороша, добра, от тільки потрапила по молодості не в те середовище. Це вона познайомила мене з дружиною і я буду їй завжди вдячний.

– Розумію, містере Шеремет. До речі, вітаю Вас з поповненням сім'ї.

– Дуже дякую! Ви теж чули? – розцвів щасливий таточко.

– Звичайно. Наш Київ – такий маленький і в ньому нічогосінько не

приховаєш, – розсміявся «всемогутній». – Ну, якщо питань більше немає, буду змушений розпрощатись. Справ, знаєте, дуже багато.

– Не смію більше затримувати. Гарного дня! – поклав Богдан слухавку та невдоволено зморщив своє гарне личко, але змовчав.

Тепер містер Шеремет глянув на свій Rolex і зрозумів, що я вже погодувала Мірчика та поклала спати. Мій телефон завібрував, коли ми з мамою пили каву на кухні.

– Так, коханий! Вдалося щось дізнатись про Вероніку? – схвильовано запитала я.

– Все добре, Златочко. Жива й здорова. Скоро я привезу її до нас, можна?

– Яке ж ти в мене диво! Звичайно можна. А де вона була? – невідкладно хотіла все знати я.

– Вона тобі сама розповість. До зустрічі й цілую! – прошепотів мій сором'язливий коханий, бо відчував що теща поряд.

– Які ж ви змовники! – відреагувала моя матуся. А Богдан уже мчав на квартиру до Веронічки.

Вона дійсно вже була вдома. Під оком у бідної дівчини сяяв гарний синець, а на зап'ястках залишились сліди від зв'язування та вона весело запросила Богдана зайти й навіть не знітилась свого вигляду.

– Заходь, Богдане. Я тут трішки заслабла... Як почувается твоє прекрасне сімейство?

– Хто вони й чого від тебе хотіли? – роздратовано, питанням на питання відповів Богдан, бо призвичаюватися до таких столичних реалій бізнесмену Шеремету було неприйнятним.

– Облиш, Богдане. Все нормально. Хіба я вперше бита, чи що? – прибирала зайві речі з дивану дівчина. – Сідай, будь ласка.

– А не вперше? – знову допитувався цивілізований чоловік, що не міг

зрозуміти: як це можна бити жінку.

– О, містере! Як Ви відстали там у своїх Америках від звичайного життя. Мене й рідний таточко не гребував тицьнути кулаком, коли бував зовсім п'яний. А потім у клубі. Та нічого, жінка створіння живуче. Каву будеш? – ховала синці на спині під халатиком Вероніка.

– Ні, дякую. Поїхали до нас. Там моя теща з Катару зненацька прилетіла і в нас весело! Та й Мірчик скоро прокинеться, він за тобою сумує. Але з синцями щось зроби, бо ти ж знаєш Златку. Вона в нас така жаліслива, що затаїться у своїй журбі, а потім маленький без молока залишиться.

– Зараз-зараз, я це добре вмію, ніхто й не помітить. Піду пошукаю одягти щось закрите. А спати треба більше, пане Шеремет. Синці навколо очей гірші, ніж у мене! – жартувала дівчина та переодягалась за дверцятами шафи.

– Та яке там! Ми зі Златочкою всю ніч, наче вартові на посту. Але за це щастя, я тобі вік буду вдячний! – знову яскравіше засяяли очі Богдана, бо саме Вероніка була рукою нашої Долі.

– Ой, до чого тут я? Ти ж розумієш, що ви зі Златкою повинні були зустрітись. А в моєму клубі, чи де інде – байдуже. Головне, що результат правильний! А ну дивіться, містере, як я? – показала личко дівчина й Богдан тільки повів головою:

– Ну ти ас в мейкапі! Гарно замалювала. Але ж Златка все одно побачить. Вона неймовірна...

– Це так. Шевчук у нас з першого класу була такою. Якби ти знав: скільки хлопців за нею впадало, а вона дочекалась саме тебе...

Богдан солодко зітхнув і подумав про щось своє, але прониклива дівчина, що донедавна жила у підвалі нічного клубу посміхнулась і весело додала:

– Та потерпи ще трішки. Вона скоро одужає, тоді й розв'яжете всі свої проблеми.

– Про що ти? Я ж нічого не сказав! – зашарівся Богдан.

– А навіщо? Ти б себе бачив зі сторони. Вигляд, наче у kota в березні. Я на такі очі надивилась, згадувати не хочу.

– А знаєш, Вероніко, тобі треба підписати з компанією контракт. Бо твій талант психолога просто вражає. У тебе будуть гарні продажі. Ти ж людей наскрізь бачиш. Ну, пішли, бо Златка ще нас Бог знає в чому запідозрить. Вона страшенно ревнива.

– Це ти зараз про свою чорняву згадав? Але ж воно й не дивно. Ти ті фото бачив? – примружила свій погляд солідарна жінка.

– Бачив. Просто я знав, чого від Леслі чекати, а Златочка – ні. Але ситуація була страшна, я ж мою крихітку ледве не втратив, – відчайдушно жалівся майбутній кумі Шеремет. Вони вже сіли до авто та помчали в бік нашого дому.

– Та ні фіга б ти її не втратив! По-перше, вона тебе вже тоді божевільно кохала; а по-друге, ваша доля бути разом, хоч би яка Леслі не влізла між вами. А скільки дозвольте поцікавитись, пане, у Вас було дружин? – забула про свої нещастя весела дівчина.

– Одна-єдина, на все життя. А то так, доля потренувалась на мені трохи, – замріяно сказав Богдан та вже заїхав на підземну стоянку в житловому комплексі на Лумумби.

Розділ 31. Солодка дяка

Вероніка була дійсно хорошою візажисткою, але ми пройшли одну й ту ж дівочу школу і тому я миттю побачила замальовані синці. Коли ми накривали на стіл, я доторкнулась до її щічки й бідне дівча відсахнулось:

– Ай! Златко, що ти робиш? Не чіпай!

– Вибач, але в тебе «вус відклеївся», – це був жарт з «Діамантової руки», по класиці.

– От же ж всевидяча! А я так старалася й Богдан прийняв за чисту роботу, – посміхалась Нікуся.

– То ви з Богданом удвох малювались? – підкорилась на її «подачу» я.
– Ну, все! Він так і казав, що Златка буде ревнувати, – зізналась дівчина.
– Та не чіпала я твого красеня. То ж святе!

– Вероніко, я жартую! Ти саме дороге створіння у нашому з Богданом житті. Ну, після Мірчика звичайно, – обійняла я подругу, а вона як почувала про майбутнього похресника – відразу надихнулась та пошукала очима:

– А де мій хрещений синочок?

– З мамою в спальні бавиться. Прокинувся і вже весь горить, наче той вогник. Богданова копія! – відповіла я.

– До речі про «вогник», подруго. Не доводь чоловіка до гріха, він уже ніякісінький і ледь тримається. Повір: саме в таких ситуаціях вони й починають ходити наліво. Не від підлості, а від болю. Займись вже його лікуванням, скільки можна себе плекати? Тьотю Майю, дайте його мені потримати! – скрикнула Веноніка й простягла до малого обидві ручки, бо мама прийшла з ним на кухню. А воно теж побачило знайому тьотю, позіхнуло та з веселим сміхом потягнулось до неї. Цю сцену треба було знімати на відео, або просто плакати від щастя. Та в моїй голові вже засіла думка про те, що сказала «психологиня» з нічного клубу про нас з Богданом. І вона була безсумнівно права!

Після застілля мама знову хотіла гратися з Мірчиком, але Ніка взяла її під руку та впевнено сказала:

– Тьотю Майю, ходімо по домах. Нехай Шеремети від нас трохи відпочинуть.

Потім вона заглянула мені в очі, таємниче підморгнула і, подарувавши всім повітряний поцілунок, вивела маму з нашої квартири.

Сьогодні ми вклали Мірчика поспати раніше, а ще були поганими господарями, бо залишили брудний посуд на столі. Дуже вже запали мені в душу слова Вероніки про страждання мого коханого і я без будь-яких попередніх промов сказала:

– А чи не хоче мій бос роздягти свою кохану? Питаю, бо тепер він назавжди головний...

Так, ми обоє пам'ятали слова Богдана в ту мить, коли я увійшла до нього сюди ще помічницею, а стала майбутньою дружиною. Тоді мій чарівний керівник ще не знав, що я була незаймана і чекала все своє життя саме на нього. А тепер він теж боявся бути настирливим, але вже після важких пологів. Ну, може вони були й не такими важкими, бо я боролась за своє материнство як могла. Але ж все-таки медикам довелось мене трішки заштопати. Та органічні шви вже майже зникли і я страшенно скучила за божевільями свого коханого й марила потрапити в його гарячі обійми.

– Можна? Ні, правда, можна? – він радісно заглядав мені в очі. – Як же багато мені треба тобі сказати... Я страшенно скучив за всім у тобі! – дурів від щастя Шеремет і, традиційно, поніс в ліжко. А я танула від його хижацького погляду і передчувала щось неможливе. Змучений довгим очікуванням чоловік не зміг довго й тихенько торкатись мого тіла та відразу став поглинати вустами все, що траплялось на їх шляху. Може тому я й називала його «вогником». Розкутий моєю згодою й покірністю – він стогнав від насолоди, та був нестримним і жаданим, а ще тендітним та владним одночасно. Боже, як давно я не відчувала себе покірною полонянкою в його міцних й досвідчених руках!..

Наразі я звивалась наче юна гадюка і збуджувалась сама та зводила з розуму свого коханого. Пам'ятаю, колись дуже давно, я розмовляла зі своєю мудрою бабунею. Ні, не про секс! Тоді розмова була про лікування недугів. Так от вона стверджувала, що лікарські засоби то на крайній випадок, коли вже інакше не можна. А по життю людина повинна кожного дня слухати мову свого тіла й воно завжди підкаже: чого хоче. Тоді болячок стане менше. Часто я намагалась слідувати її мудрості та, вірите, це допомагало.

Ось і зараз я точно слухала мову свого тіла та чула мову Його... Це було неймовірно солодко й неповторно. Мій неперевершений щасливий коханець вже царював наді мною, а я віддавала йому все, чого він хоче, зовсім без слів. Такими ми були з самого початку. Навіть тоді, коли він сказав: «Господи! Ти ж незаймана... Я не смію.» А я відповіла, щоб не

боявся, бо обрала саме Його і це була свята правда. Ніколи, ні одного разу за весь час нашого шаленого кохання – я й на мить не пожалкувала, що обрала саме його не тільки в законні чоловіки, а й у нестримні божевільні коханці. Так, він був саме МОЇМ, у всьому. І наші тіла продовжували говорити своєю, зрозумілою лише їм мовою, а нам залишалось просто підкорятись наказам та відчувати божевільну насолоду.

– Богданчику, опам'ятайся! Тільки не туди. Такі часті вагітності я не витримаю... – прошепотіла я, коли побачила палкі жовто-зелені очі свого чарівного хижака, і знала, що саме зараз він вибухне прямо в мені, а я щиро прийму його дарунок і знову миттю завагітнію. Але ж маленький Мірчик ще деякий час потребуватиме постійної уваги, і тому я не можу дозволити собі безперервно котитись по життю в формі щасливого колобка.

– Прости, я зараз зовсім з глузду з'їхав від щастя та ледве не накоїв дурниць, – скрикнув він і наповнив своїм гарячим сім'ям кулачок. А я звела брівки до купи та попросила:

– Коханий! Не ображайся. Я люблю твій вогник у собі. Але ж дай трішки перепочити...

– Давай я знову поставлю «бар'єр», – дурів Богдан і знесилено опустився поряд.

– Ні! Ще зіпсуєш щось у собі, а нам цього зовсім не треба. Скажи краще: чи сподобалася тобі стара дружина? – взяла я його за чисту руку й додала: – Там Мірчик в мені, мабуть, все розтягнув?

Тепер він повернув до мене своє розпашіле личко і його задоволені очі сказали все самі:

– Ти неймовірна. Ти прекрасна. Ти краща, ніж була... Чесно!

– Тобто раніше я була так собі, а зараз сподобалась? – ще важко дихала від кількох задоволень підряд я, а він не переставав захоплено огортати моє лице ніжним поглядом та додав:

– А ще ти страшенно вреднюча, як завжди. І я до нестями кохаю тебе, саме за це. Та за те, що колись просто помру від насолоди, бо розум з тобою я вже навіки втратив...

– Значить, зашили мене дівчата правильно, – радісно зітхнула я й почула як запхикав наш спадкоємець. Тому зірвалась з місця й помчала до ліжечка Мірчика, як була, в одязі Єви. А Богдан проводжав моє тіло захопленим поглядом та попросив:

– Тільки до ванної не ходи, будь ласка. Ти своїм божественним ароматом робиш мене первісною людиною і я просто втрачаю свідомість.

Але ж сам пішов привести суперкрасунчика до ладу.

Наше маленьке диво, наче розуміло, що тато з мамою дуже зайняті й тому недовго вередувало та знову засопіло тихеньким сном. Коли я повернулась, Богдан уже був у ліжку й простягнув до мене обидві руки:

– Йди до мене, моя царівно! Пам'ятаєш, коли я зробив тебе жінкою та боявся продовжувати кохатись – ти просила чогось іще, а я відмовив. Зараз будемо вивчати «щось іще»...

Він поклав мене рівненько на нашому «крихітному» ліжечку і почав з поцілунків.

– Не чіпай їх, Богданчику, бо піде молоко! – попрохала я про груди. Та він вже встиг порушити їх спокій й звідти потекли перші краплі. Але це не спинило мого чарівного коханця. Він обережно протер їх серветочкою і я не витримала:

– Знаєш, чудо моє, а з тебе вийшов би дуже гарний лікар. Ти такий лагідний та уважний.

– А я й так майже лікар. Хіба ти не знала? Ми всі проходимо в корпорації деякий початковий курс медицини. Адже не всі люди абсолютно здорові й консультант повинен уважно вислухати та підібрати для клієнта саме ту програму, яка б не нашкодила, а навпаки допомогла й захистила. Ну, а Вам прекрасна незнайомко, я готовий

викласти все, чого навчився, – кокетливо опускався до мого живота Богдан і я вже відчувала, як там стає гаряче.

– Розумієш, кохана, я повинен подякувати декому за щасливу появу синочка, – ще раз звабливо подивився мені в очі Богдан, а далі я вже не могла думати нормально. Те, що він робив зі мною не викладалось ні в яких раніше прочитаних книжках, бо неможливо передати усього божевілля, яке отримує жінка від умілого й гаряче закоханого чоловіка. Зараз Шеремет доводив мене до апогею й муки ставали такими солодкими й нестерпними, що я стогнала, наче знову народжую, тільки тепер це була магія кохання. А ще я розуміла, що ніколи не забуду отриманих відчуттів і, ймовірно, подібні «уроки» нас переслідуватимуть знову й знову. Та ми готові приречено і невтомно приймати катування нашого неймовірно блаженного щастя...

Зголодніла за його пестошами – я намагалась стримуватись, але в мене нічого не виходило і я кінчала що п'ять хвилин, а мій неймовірний Казанова, задоволений такою реакцією спорідненої душі, продовжував мучити та раптом відірвався і пожалівся:

– Ось тепер я остаточно отруєний твоїми чарами та не можу передати: наскільки ти солодка й жадана...

– Любий, змилуйся над бідолашною. Ще трішки і я вже не зможу керувати своїм розумом. Навіщо тобі божевільна?

– Щоб кохала тільки мене. Саме цього я й домагаюсь...

– Але ж так було з першої нашої зустрічі, а тепер ти підступно й остаточно скорив мене, навіть не спитавши дозволу, – жартували ми про доволі серйозні речі та розуміли, що вже не можемо бажати більшого.

– Златочко моя, я б хотів познімати для тебе найяскравіші зорі з неба, але нехай собі сяють, краще залишитись такими божевільними, як зараз, на все життя. Більше бажати нічого. А ще в мене є до тебе маленьке прохання, – загадково зітхнув він. Я оцінила та весело відповіла:

– Ну, прохання в тебе точно не маленьке, але я згодна його розглянути й задовольнити...

Розділ 32. Вразливі точки

Навкруги палала київська золота осінь. Не знаю: кому як, а мені ця пора року здавалась найкрасивішою. Все місто перетворювалось на жовто-оранжево-червоні островки. Кожне дерево виглядало якось по-своєму й намагалось продемонструвати світу, що не дарма квітнуло навесні та все літо набиралось сонця. В повітрі з'являвся неповторний аромат підсушеної трави, осінніх квітів та терпкуватого смаку, який не сплутаєш ні з чим іншим. Так пахне осінь лише в моєму рідному Києві!

Тепер я часто прогулювалась з Мірчиком у сквері, то в супроводі Вероніки, а то й Богдана. Після народження синочка мій колишній бос став таким щасливим таточком, що майже забув: з якими амбітними планами приїхав до столиці та наймав мене в помічниці. З його запалом Шеремет мав би тут гори звернути, але закохався у звичайну столичну дівчину й тепер ми були найщасливішими. Та висоти, про які говорилося на київській Екстраваганзі, він брати не хотів, бо головну вершину вже й так підкорив! Ця чарівна «вершина» прилаштувалась у красивому вбранні та дивилась з візочка на світ цікавими зеленими оченятами й від неї прогресивний бізнесмен Богдан Шеремет танув і п'янів, забувши про все інше на землі.

– А скажіть, мій чарівний босе, що це у Вас так багато пропущених дзвінків? – інколи жартувала я, а він підіймав мене в руках та зізнавався:

– Кохана, працювати це так нудно! А з вами я наче рибка, що плаває у воді!

– А як же престиж, прибутки, продажі? Деякі індивідууми тебе точно не зрозуміють, – якраз і натякала я на те, що він сам намагався від мене приховати. А саме: розтлумачення спорів та відсутність лекцій та форумів для дистриб'юторів нижчих ланок. Прибутки від цього дійсно падали, а деякі загребущі дистриб'ютори були вкрай незадоволені такою поведінкою свого боса.

Якось Богдана навіть «викликав на килим» отой дідок, що давав йому добро на роботу в столиці.

– Містере Шеремет, мені доповідають, що Ви стали приділяти менше

уваги нашому бізнесу.

– Нашому? Маркіяне Дем'яновичу, я щось не пам'ятаю, щоб Ви підписували з корпорацією контракт? Чи це Ви маєте на увазі нашу особисту домовленість? – вільно натякнув Шеремет на відкрите здирництво, не підкріплене нічим, окрім нахабства.

– Саме на це я й натякаю. Адже не бачу від Вас ніякої користі з того часу, як поповнилась Ваша сім'я. Великі витрати – я розумію. Але ж і слова треба дотримуватись, – не відставала жадібна падлюка.

– Добре, я надішлю Вам поповнення рахунку. Якщо це все – мене чекають.

Ось такий неприємний діалог відбувся напередодні подій, про які ми ще довго будемо шкодувати. Але ні про цю розмову, ні про майбутні події я тоді не здогадувалась.

– Златочко, я хочу з тобою порадитись відносно Вероніки, – сказав за вечерею Богдан.

– Господи, вона знову у щось вляпалась? – сіла я.

– Та ні! Просто думаю взяти її на твоє місце. Що скажеш? – нарізав салат мій хазяйновитий чоловік, а я розсміялась:

– Це такий жарт, коханий? Ні, я не страждаю на манію величі, але ж вона не знає ні мов, ні комп'ютера, а тим більше азів керівництва офісом.

– Зате вона віддана нам й доволі чутлива на випадок зрад та підстав. Цьому її в клубі навчили краще, ніж у будь-якому коледжі світу.

– Тут ти абсолютно правий. Нікому з нас і не снилось так шкірою відчувати людей: гарних і поганих. А Нікуся якимось безпомилково вгадує усіх.

– Тобто ти не проти? – наполягав Богдан і я згадала, як саме Вероніка дала мені роботу в корпорації, а потім кохання всього життя і щасливу сім'ю.

– Звичайно ні, котику. Нехай собі працює. Навчається вона швидко, виглядає гарно. Думаю, твій офіс від Ніки точно не постраждає.

– Наш! Златочко «наш». У нас все з тобою спільне: і повітря, і життя та оце малесеньке диво, – Богдан підхопив у руках Мірчика, а воно почало щось белькотіти так, наче намагалось відповісти на татову безмежну любов до нього.

Так і вирішили ввести Вероніку в адміністративну діяльність Inwey. Ой, якби ж то знати: де впадеш – то й підстелив би! Але життя потекло далі.

Дивно, але Нікуся дуже швидко призвичаїлась до «вершини світу» та допомагала Богдану доволі добре. Ну, звичайно, з документацією йому доводилось морочитись самому, але з людьми вона справлялась не гірше за мене. Ось, наприклад, та ж сама бізнеследі з околиць Білої Церкви, що колись «підбивала клинці» під мого Шеремета, а коли він їй відмовив – образилась так, що навіть не привезла свою команду на щорічне зібрання Inwey в столиці – знову мутила щось проти Богдана.

– Містере Шеремет, прошу тебе: відмов цій бабі в доступі до офісу, бо я її колись натовчу! – просила Ніка Богдана після однієї неприємної бесіди між жінками.

– Та поплюй ти на неї, як на відьму – вона й згине, – жартував у відповідь бос.

– Я б і в пику їй плюнула, але ж у вас тут так не заведено, а вона точно проти тебе щось задумала... – не відступала від своєї думки Вероніка.

Вся ця нависла тривожність давалася взнаки. Не дивлячись на те, що наш маленький хлопчик навчився спати вночі та дозволяв нам з коханим приємні нічні наради, в повітрі відчувалось наближення якоїсь грози.

– Богданчику, а чому ти мені більше не розповідаєш офісних новин? Як тримається наша маленька бізнеследі? Допомагає чи ні?

А мій розумник тяжко зітхнув, бо знав, що викручуватись переді мною не вийде та відповів:

– Є деякі серйозні структури, тут у столиці, котрі невдоволені тим, що я не допускаю їх до бізнесу, що сам створив. Якийсь час я ще дивився на це крізь пальці та задовольняв їх апетити. Але ж апетити ростуть, а прибутки не дуже. Ось саме над цим я й працюю, маленька. Та ти ні про що не хвилюйся. Я не перший рік «граюсь у цій пісочниці» й постараюсь бути зваженим та послідовним. Хоч це трішки ризиковано. Ні, якби я вів справи сам по собі, то байдуже. Але ж у мене є ви з Мірчиком, тому розрахувати все треба правильно.

– Сонечко, а ти не можеш сказати те ж саме, по-людськи. Бо все те, що я почула зараз, зазвичай пишуть у газетних статтях, а мені хочеться бути, як раніше всередині твоїх думок.

Тоді Богдан міцно стиснув мої плечі та поцілував в голову:

– Не можу, Златочко. То страшні речі й вони тобі зовсім ні до чого.

– Але ж молоко в мене й так зникло, а суміш для Богданчика від твоєї розповіді якості не втратить. Коліться, пане Шеремет, бо я дізнаюсь все від Вероніки.

З молоком дійсно була біда! Спочатку воно текло аж занадто і я регулярно зціджувала його. А потім, з якогось дива, стало зовсім мало й через кілька днів наше дитятко почало б голодувати. Та, на щастя, зараз є такий вибір «страв» для малюків, що тривожитись немає за що і скоро Мірчик чудового молотив, одну з таких, за обидві щічки. Я поступово почала худнути й працювала над цим так натхненно, як колись обіцяла Вероніці. Та оці останні «новини», так розтривожили душу, що худнула я вже й без тренажерів, адже страшенно боялась за моїх чоловіків. Раніше я лила сльози з будь-якого приводу: через відсутність роботи чи тата з мамою поряд. Але зараз від таємничості Богдана мене охоплював такий жах, що талія ставала все тоншою.

А ще ми здружились зі свекрухою. Якщо хтось думає, що наша щаслива сімейка забула про маму Богдана, то нехай сходить до церкви та поставить свічку за здоров'я свого розуму, бо та людина його не має. Так, поки Мірчик був зовсім маленьким – ми не вибирались до Львова. А приїздити до нас в Київ пані Шеремет теж вагалась, та й почувалась

після смерті чоловіка не найкращим чином. Але поряд з нею були сестри та ще сучасні технології. Так-так, ми познайомились зі свекрухою через Skype та тепер годинами розмовляли кожного дня. Вона бачила, як росте її онук, а ми весь час спостерігали за її станом. У мене з пані Орисею були прекрасні стосунки й вона щиро раділа, що наразі син мав міцну та щасливу сім'ю.

До чого я зводжу усі ці ниточки? Саме до того, що у талановитого й забезпеченого бізнесмена Богдана Шеремета з'явилися грізні суперники, а крім цього він мав кілька дуже вразливих «точок», натиснувши на які – у чоловіка можна вимагати чого завгодно.

На вулиці вже давно стемніло, а Богдана все ще не було. Пару годин тому я телефонувала йому і все було добре. Ми з маленьким Шереметиком самостійно закінчували вечерю й збирались до купання. Та ось наш таточко влетів у квартиру, замкнув двері та навіть залишив ключі в замку.

– Златочко, нічого не питай і не бери. Просто одягнись з Мірчиком тепленько й миттю спускаємось пожежними сходами, – наказав він та забрався до сейфа. Дивно, але карток він не взяв, а лише готівку й деякі прикраси. Потім зиркнув на нас та стримано додав: – Пустушку дай Мірчику до ротика, щоб ні звуку не чути було.

– Котику, що діється? – поцікавилась я, виконуючи те, що він сказав.

– Все потім, кохана. Зараз треба вижити... Такого зі мною ще ніде не було. Ось вам і столичний бізнес, – буркотів собі під ніс він та зламав домашній комп'ютер.

– Богдане, це те про що ми говорили? – обхопила я маленького Шереметика обома руками й притулила до себе. – А де Вероніка?

– Потім! Все потім. Тихо спускаємось, – Богдан був не переляканий, а зосереджений. І тільки, коли я згадала про Ніку, його наче током вдарило.

– Що? Говори... – прошепотіла я.

– Ти була, як завжди, права. Не треба було вплутувати у це бідну дівчину. Немає більше Вероніки. Вони її вбили. Думаю, дівча просто не давало їм доступу до комп'ютерів.

Раніше від такої інформації я втратила б свідомість, але в моїх руках був сенс життя. Очі застелили сльози, та я міцніше притулила до себе сина і ми вийшли через пожежний вихід. Звідкись Богдан знав код замка.

На холодній вулиці було майже порожньо. Шермет побачив якогось хлопця й миттю підійшов до нього:

– Малий, нумо мінятись. Хочеш останнього айфона? Бери! Тільки дай мені свою Моторолу. Дякую...

Тепер Богдан помітив що на поворот пішов тролейбус і до зупинки було далеченько. Він відібрав у мене Мірчика й пояснив:

– Кохана, ти за тролейбусами давно не бігала? Зараз саме час про це згадати. Ми повинні в ньому поїхати звідси.

Розділ 33. Втікачі

Давно на стоянці під Гулівером не було стільки спецтехніки. Зморені трудовим днем водії з сусідніх будинків, що звикли користуватись тут автоматом, здалеку зупинялись і матюкаючись, залишали машини вздовж дороги та йшли відпочивати. А цікаві перехожі фоткали все на телефони, бо вдома ж був лише телевізор, а тут хоч щось новеньке. І поки не знаєш: що саме – воно страшенно збуджує!

Люди, от чого ви такі цинічні? Повірте: нічого хорошого там не сталося! Не прибувають поліціанти з медиками на весілля та ювілеї, ну хіба що на свої власні. А тут добрій молодій дівчині якісь тварюки укоротили віку. Звичайно, ніхто не перечить словам: від долі не втечеш. Але ця нещасна вижила з батьком-п'яницею, працюючи на жадібних власників нічного клубу, знайшла в собі сили від них піти, а коли почала працювати в цивілізованій іноземній фірмі... її життя забрали. І це абсолютно несправедливо!

– ...Ой, дивись! Когось несуть. Знімай швидше, – почулося з натовпу і

серйозний дядько в шкіряній куртці, з текою в руці, крикнув:

– Чого тут досі немає стрічки? Розженіть цей натовп, бо працювати ж просто неможливо! Алло? Я на пригоді в Гулівері. Буду не скоро...

Це, мабуть, дружина слідчого спецвідділу з розслідування вбивств намагалась дізнатись: коли її чоловіка чекати на вечерю, але зрозумівши, що як завжди не дочекається – усамітнено сіла до столу.

А тіло бідолашної Вероніки Матвієнко вже повантажили у спецавто та відправили для роботи над ним у морзі. Хоча з попереднього огляду судмедексперт вже й так констатував смерть від удушення руками. Нікусю просто задавили, як маленьке невинне курча лише за те, що коли до офісу вдерлись бандити, вона була там зовсім одна. У безмозких бугаїв був прямий наказ: побачити суми на рахунках Богдана Шеремета, та коли дівчина відмовилась давати паролі – її банально придушили. Мабуть, на інше часу не було! Ці дебіли навіть жорсткі диски не вилучили, а лише потрощили техніку. Скоріше за все той, хто давав їм завдання, розраховував на присутність в офісі самого Шеремета, та його слабкість через молоду сім'ю.

Але Богдан після обіду поїхав за місто, на склад, де завжди купував памперси й дитяче харчування. Адже не дивлячись на високі доходи, він завжди був відмінним фінансистом та мав непорушне правило: «Хороше, але дешевше!» І це працювало. Звичайнісінький збіг обставин врятував сьогодні молодого таточка не тільки від побиття чи захоплення, а також від кримінальної відповідальності за смерть співробітниці. Будь-який, хоч трохи обізнаний експерт, виявить велику різницю між часом смерті та фактичним перебуванням Шеремета в офісі. Не дивлячись на це – підозру орендарю офісу, заочно, вже пред'явили.

Коли слідчий спустився до операторської, де слідкували за відеотрансляціями всіх камер Гулівера, щоб відтворити хід подій – хлопці намагались допомогти. Однак виявилось, що кілька необхідних камер саме на тридцятому поверсі, дивним чином вийшли з ладу, а простіше сказати: були тимчасово чимось накриті. Тобто до

кримінальної пригоди готувались й негайно дізнатись правду було неможливо. Зморені від страхіть, на які надивились співробітники вбивчого відділу за тяжкий робочий день, вірніше добу – роз'їхались по домівках відпочивати.

А в номері одного не дуже шикарного київського готелю відбувалось наступне. Постаріла та одинока бізнесвумен Лариса Тарнавська вловила момент, вибралась з ліжка свого коханця й помчала в душ. Незадоволена фізично та десь глибоко у своїй чорній душі розуміючи, що вона тварюка, жіночка докладно змивала з себе слину й не дуже приємні пахощі старого діда. Щоб викинути назовні негативні емоції – вона буркотіла щось з нецензурної лексики, що характеризувало «леді» не з кращого боку. А матюкалась дама не лише через чоловічу слабкість свого наставника, а ще через те, що він вимагав негайно включитись в процес розорення успішного бізнесмена президентської лінії Inwey – Богдана Шеремета. Дідок був ображений непокорю норовливого підприємця, але ж для Тарнавської падіння мережі Шеремета автоматично означало «смерть» її й без того не дуже успішного бізнесу. Так вже був влаштований мережевий маркетинг. Та дід про це й чути не хотів.

Поки його «красуня» милась – Маркіян Дем'янович отримав телефонний дзвінок:

– Ну, пеньки, ви все зробили? Де він? Що сказав? Що?! – скрикнув дід і зіскочив з ліжка, оголюючи своє обвисле хазяйство. – Тобто, придушили? Кого? Шеремета? Ну, дебіли...

Далі пішла така відбірна страшна лайка, на відображення якої кирилиця просто не здатна. Поміж нецензурщини керівник «операції» почав видавати дуже передбачувані накази: з'їздити на квартиру до Шеремета, до його дружини на Прорізну і навіть до вбитої дівчини заодно. Правда, що вони там хотіли знайти – залишалось загадкою. Ну хіба дитячий та жіночий одяг, а ще використані памперси, від яких я не встигла здихатись, коли кинулась навтьоки, рятуючись з Мірчиком та Богданом.

Мені було страшенно жаль Вероніку і я плакала в комбінезончик сина, а

він відчував мій настрій й тільки тихенько хлипав, бо в ротуку тримав пустушку. Інколи він випльовував її, але та була на ремінці і я знову вклала назад, щоб не привертати до себе зайвої уваги. Ми вже вийшли з тролейбуса й попрямували в метро, а звідти нічним поїздом повинні були добратись до Львова. Залишати в країні стареньку маму, навіть під страхом нашої смерті, Шеремет не міг. Звідти Богдан збирався виїхати на авто до Польщі, а вже потім літаком до Штатів. Таку схему змалював мені мій неймовірний чоловік. Звичайно нас могли зупинити й затримати де завгодно, тільки за що? Хіба за невинуватість, адже саме невинні першими потрапляють під підозру.

Слава Богу, я ще ніколи не бувала в подібній ситуації та, не дивлячись на горе й страх, знову і знову захоплено думала про свого коханого, який навіть тепер був просто неперевершеним. Здавалося, що Богдан перетворився на робота й кожної миті підбирав та аналізував у голові варіанти порятунку. Може був навчений чи він таким народився, але наразі мій хижак був справжнім і, заради власної зграї, йшов до кінця.

До Львова ми дістались без перешкод. І саме за таких обставин я познайомила з своєю свекрухою, наживо. На фоні моєї цілеспрямованої та гарячої матусі – це було просто біблійне створіння. Вона була схожа на янгола. Худенька, сива, трішки згорблена – зустріла нас такою приємною посмішкою на обличчі, яку навіть горе втрати свого єдиного супутника життя не затьмарило. Перше, що прийшло мені в голову в такій моторошній ситуації – це бажання в її віці виглядати так само. Вона щиро обійняла дорослих і простягнула рученята до Мірчика. Я боялась віддавати його з рук, але Богдан кивнув і я скорилась. А жінка притулила внука до себе обома руками, закрила очі та прошепотіла:

– Привіт, Мирославчику, от ми й зустрілись...

Від цієї сцени у нас з Богданом одночасно в горлі застряг не ком, а якась гігантська куля! Побачивши таке диво, забудеш і згаю бандюків, що ганяються слідом і про їх ненажерливого наставника. Та скоро рішучий син опанував себе й чітко змалював мамі подальшу картину нашого життя, а вона навіть не чинила опору. Здавалось після того, як жінка

доторкнулась до продовження свого чоловіка на цій землі, їй взагалі було байдуже до всього світу.

Підсвідомо я порівнювала, як по-різному дві бабці мого Мірчика раділи онукові. Звичайно, моя матуся теж приперлась з іншого континенту подивитись на наше диво та шаліла від його появи, але це обожнювання мого синочка дуже надихало. Ще важко було не помітити, як сильно мама і Богдан схожі рисами обличчя. Та головне я вже зрозуміла: від кого в ньому така блаженна щирість й душевна самовіддача. Бо саме такі риси я відчула у своєму керівникові з перших днів та відразу прикипіла до нього всім єством. Це дійсно рідкісна магія душі, розповісти про яку не вдасться. Можу лише сказати, що той хто мене зрозумів, теж щаслива людина.

– Сидіть тут тихенько й відпочивайте! – наказав жінкам ватажок.

– Ми підемо з тобою, – рішуче встала я і пані Оріся чомусь гордо подивилась на свого сина.

– Златочко, я тут дома, як ніде! Мені нічого нічого не загрожує. А вам треба хоч трішки відпочити. Зараз я принесу чим погодувати Мірчика, а потім знайду авто. Тільки так! І не пручайся більше, просто слухайся, – почувла я, а свекруха мовчки опустила очі додолу й тихо посміхалась. Вона ж уже знала: що я собою представляю, але бачила, як її син уміє мною керувати. А я нічого смішного в цьому не бачила, просто намагалась бути вихованою...

– Добре, ми почекаємо, але я буду телефонувати, – насупилась я і він пішов.

– Не бійся, доню. Богдан тут, наче нишпорка, кожен камінець у місті знає. А коли в тебе зникло молоко? Хоча не відповідай! З вашим життям це не дивно. Горе з тими хапугами. І чого їх ще так багато? Ну якщо людина вміє заробляти, чому тут заздрити? Хіба не краще навчатись та наслідувати їй? – філософствувала свекруха, та я її не слухала й сиділа через переживання за Богдана, наче на гвіздках.

Дійсно, через кілька хвилин Богдан приніс нашу суміш для годування і

ми зайнялись суто жіночими справами, а Шеремет знову зник та потім з'явився не на Porsche, а на звичайнісінькому Фольксвагені, якого залишить в Польщі. Та й бабуня-Орися не гаяла часу дарма і вже зателефонувала своїй молодшій сестрі, що жила десь на шляху нашого слідування до кордону. Вона зараз була дуже схожа на сина та віддавала чіткі накази про термос з поживним козячим молочком, який неодмінно повинен чекати нас через годину й не більше...

Вірите, я спостерігала за довколишнім екстримом і була від цих людей просто в захваті! Ось тепер я розуміла: чому мій Богдан такий та тихенько молилась Богу, що зустріла його на своєму шляху. Вибачте мої рідненькі кияни, але ці люди зовсім інші. Може вони не такі поважні та всебічно обізнані й часто не мають можливості перекласти на завтра те, чого не хочеться робити сьогодні, але точно особливі. Вдома вважали, що я непогана, та порівнюючи себе з ними – залишається сподіватись, що колись я хоч трішки дотягнусь до їх рівня.

Молочко добра родичка нам підготувала й кордон з Польщею ми перетнули без зайвих пригод. Можливо в Києві правоохоронці Шереметів уже й шукали, але ж на такій швидкості, з якою рятував «свою зграю мій хижак» – спрацювати не змоги. Залишалось встигнути за літак з Жешува до Нью-Йорка й тільки на борту дозволити собі перевести дихання, хоч поклавши руку на серце, ми поняття не мали: за що доля зробила з нас втікачів?

Розділ 34. Справжнє сімейне щастя

Якби хто тільки знав: скільки у нас з Богданом було планів на життя в Києві! Коли в Штатах дурнувата Леслі спалила його квартиру, а тато помер і він привіз маму назад до Львова, все йшло до купівлі нашого власного житла в столиці.

– Богданчику, а навіщо шукати? Хіба в цьому комплексі не знайдеться квартири на продаж? Думаю, що можна знайти, – все частіше чіплялась до коханого я, саме про житло на Лумумбі. – Адже це наша місцинка... Тут ми з першого дня були такі щасливі.

– Днів і ночей... – виправляв мене, сяючи очима Богдан, та згадував як

вперше я увійшла в орендовану для нього квартиру й потрапила в довгоочікувані обійми. А потім він зрозумів, що я чекала в цьому світі лише його і ні з ким до нього не була... Згадував, як навчав мене кохатись і сам перетворювався тоді на шалене хлопчисько. Це заводило його, здається, й досі!

Завдяки бізнесу у нас була величезна кількість знайомих, але ж найрідніші знаходились не поряд і тільки Вероніка стала нам наче рідня та готувалась бути хрещеною для нашого синочка. А потім, одного звичайнісінького дня, прийшла страшна біда й відібрала у Ніки життя, а з нас зробила вигнанців.

– Як добре, що ти коханий, не рубав всі кінці відразу та залишив у Штатах хоч якусь нерухомість, – тепер часто говорила я Богдану. Адже цей будиночок у передмісті Нью-Йорка був для нас на сьогодні справжньою знахідкою.

– Знаєш, я думав мама тут сумуватиме за татом, бо все нагадує про нього. А вона від Мірчика в такому захваті, що почувается набагато краще ніж у Львові, – ділився спостереженнями за старенькою Богдан. Дійсно, коли ми збирались вечеряти на терасі всі разом, пані Орися за молитвою згадувала чоловіка й виглядала спокійною та врівноваженою. Її життя наповнив щасливими турботами онук і горда жінка бачила тепер саме в ньому сенс свого життя, а малого завжди називала як колись свого коханого, ніжно й лагідно – Мирославчиком.

У всьому цьому хаосі мій працелюбний бізнесмен зорієнтувався миттєво та вийшов у свій нью-йоркський офіс, наче нікуди й не виїжджав. Робота закипіла, як колись у Києві, адже Богдан Шеремет скрізь додавав свій вогник та настирливість. Це давало людям натхнення й хороші результати продаж. А найвагомішим було те, що тут на тяжку працю й самовіддачу ні в кого не треба просити дозволу та чекати наступного «кришевателя». Достатньо просто платити легальні податки на благо держави.

– Златочко-доню, а що це робиться? Чого ви ні з того ні з цього знову рвонули до тієї Америки? – кожного разу діставала мене мама, коли

телефонувала після переїзду. Та відповідала я десь так:

– Треба було, мамо. Бізнес у Штатах почав «просідати» й Богдан вирішив, що так буде ліпше. А я, ти ж знаєш, піду за ним в будь-яку прірву. А скажи мені, рідненька, ви часом з татом в Київ у відпустку не збираєтесь?

– Та яка відпустка? У твого тата окрім свердловин ще й навчальний процес прорізався. Навчає місцевих спеціалістів. Тому «ні», а що таке? – порадувала мене відповіддю мама.

– Ні-ні! Все нормально. Працюйте! І ми теж попрацюємо. А там Мірчик почне ходити, всім стане ще веселіше, от тоді й зустрінемося, – зрозуміла я, що батькам нічого не загрожує, принаймні в Катарі. Бо так далеко той Маркіян навряд чи поїде мститися, та й за що питається? Вони ж не працівники Inwey.

– А що внучок ще не ходить? Дивно! Ти намагалась у пів року випасти з ліжечка й сховатися від мене, – відкривала секрети мого «важкого» дитинства мама.

– Мамо, але ж йому ще тільки п'ятий місяць, та й потім бабуся за ним так стежить, що подібні номери малому точно не світять, – проговорила я.

– Тобто? Ви ще й Орисю туди за собою поволокли? – чіпкість у нас з мамою була родовою рисою!

– Ну, так. А хто ж за Мірчиком буде приглядати, доки ми працюємо? – відбивалась я, як могла.

– О! Тобто мій зять сам по-людськи не живе й тобі не дає... Як же це можна жінку кидати на роботу майже відразу після пологів? Я ось батькові скажу, – розійшлась матуся.

– Скажи-скажи, коли побачиш. Вибач, я так розумію, що бачитесь ви не часто. А я хочу бачити Богдана весь час і тому пішла до нього в офіс допомагати. Чого мені в чотирьох стінах сидіти? Ти он аж куди забралась у своїх мандрах. А я – це ж ти!

З цим твердженням мама не змогла боротись і відчепилась, дізнавшись майже все про нашу бутність. «Майже все» і це було добре.

Інколи ночами я плакала за Веронікою й навіть хотіла, через знайомих, організувати нормальне поховання. Але Богдан, з інтересів безпеки, заборонив мені ідентифікуватися в мережі. Хто знає: як далеко пішли можливості того київського «рішали»? Тому сказав сидіти й не рипатись. А коли все з'ясується – ми знайдемо могилку Вероніки й тоді перепоховаємо за всіма людськими традиціями. Та поки що треба терпіти.

– Завтра прийдуть охоронці та буде встановлено відеонагляд за територією, – обіймаючи мене, сказав Богдан. – Я знайшов надійних професіоналів, абсолютно не пов'язаних з Європою. Думаю, мамі й Мірчику не завадить знаходитись у безпеці, поки ми працюємо в офісі.

– Спочатку ми перестали жити у власному просторі, а тепер ще й під цілодобовим пильним наглядом будемо? – тяжко зітхнула я.

– Але ж ти обрала життя зі мною! Якщо хотіла тиші та спокою, чого ж не поїхала кудись в центральну Україну до корівок? Хіба не ти обирала професію дипломата? Кохана, вони на місці зроду не сидять, – обцілював моє незадоволене личко Богдан.

– Так отож! Від долі не втекти. Не використала свій диплом – так зустріла тебе. Господи, яка я щаслива, що зустріла тебе! Якби все знати й починати спочатку – нічого б міняти не схотіла... Хіба що життя Вероніки назад попрохала б, – знову рюмсала я й Богдан зітхнув:

– Якщо не припиниш – поведу до лікаря! Златочко, треба жити далі. Ми зможемо, – ставав все настирливішим мій коханий, бо знав, що це мені завжди допомагає. Ми трішки порадували одне одного і вклялися спати.

А київські співробітники, що раптово залишились без «голови», без офісу й по суті без продукції, спочатку нічогісінько не розуміли. Тільки коли їх почали тягати на допити в правоохоронні органи – поволі в'їхали в ситуацію та тепер замовляли товари Inwey невеличкими партіями то з Одеси, то зі Львова.

Якось нам зателефонував колишній завскладу Захар Абрамович. Він був людиною досвідченою, як сам казав «стріляним вороном» і тому розповів набагато більше, ніж ми сподівались.

– Вітаю, шановна наша! Як ви там поживаєте? Як нащадок? – намагався бути радісним щирий чоловік. Богдан забрав у мене телефон:

– Радий чути Вас, Абрамовичу! Дякуємо, живі. А у Вас як?

– Привіт, босе! Все нормально, пане Богдане, не переживайте. Ходимо до слідчих, відповідаємо на одні й ті ж питання по сто разів, але ж дівчинку цим не повернеш. А Ваша підопічна, щоб вона здохла, викопала глибоку яму тому, хто її з приміського базару в люди вивів...

– Це Ви про кого зараз? – на всякий випадок перепитав Богдан.

– Про ту лярву, Тарнавську. Це вони з Маркіяном вас підставили, та дівчинку ні за що на той світ відправили. Тільки за відданість. Горіти їм обом в пеклі! – не вдавав зараз з себе ввічливого завскладу.

– Ясно, Абрамовичу. Ну людину ж гроші не покращують, а от погіршують, це буває. І як довго вас ще тягатимуть? Працювати інколи хоч дають? Адже по звітах – майже голяк.

– Пане Богдане, а де ж воно візьметься? Мій склад опечатали, а ті краплини, що люди замовляють – то ніщо. Але Ви зробили все правильно. Хто розумніший – той зла на Вас не тримає. Я всім так і говорю: хіба з мертвого шефа було б більше користі? Та ще й дитинка крихітна могла постраждати! Я вже мовчу про Вашу квітку-Златочку. Дай їй Бог здоров'я!

– Дякую-дякую, Абрамовичу! Ви тримайтесь. Мені чомусь здається, що скоро все зміниться. До зустрічі! – відключив зв'язок Богдан і здавалось знав дещо більше, ніж казав мені.

А воно так і вийшло. Зовсім через маленький проміжок часу влада в Україні кардинально змінилась і пішло багато розслідувань та затримань. Не встиг зникнути у невідомому напрямку й сам «рішала» Маркіян Дем'янович. Він думав, що непереможний і тому не поспішав.

А от служба безпеки була швидкою й після кількох співбесід взяла гордого київського «пана» під варту, а за ним ще цілу когорту, включаючи й Ларису Тарнавську.

З Богдана Шеремета скоро зняли всі підозри щодо причетності до фальсифікацій та вбивства Вероніки Матвієнко, а ще сповістили через місцевий Інтерпол, що він може безперешкодно повернутись до України та продовжити свій бізнес. Але наразі Шеремет збирати речі чомусь не поспішав. І це було не боягузтво, а скоріше небажання весь час очікувати удару в спину. Тому на всі мої прохання про повернення «додому» він говорив, що «дома по-американськи» це теж непогано. Видно дуже сильно зачепили його за живе всі ті чвари й невдячність людей, яким він допоміг стати на ноги на Батьківщині.

– Златочко-доню, дивись сюди! Мирославчик сам голівку тримає, – веселилась бабуня Оріся.

– Мамо, але ж страшно... – вчепилась я в малого, та свекруха розсміялась і додала:

– Ти гарна матуся, але не переймайся. Він це робить уже кілька днів. Я спочатку сама жахалась. Але ж це відбулося! Ось яке воно в нас уже доросле.

В цей час Мірчик сам підвівся в ліжечку і, чіпляючись рученятами за поручень, почав тупцяти по периметру.

– Мамо! Так він ще й ходить? Що ж Ви не сказали? – сіла я від несподіванки на стільчик.

– Ну, «ходить» це голосно сказано, але коли тримається, то якийсь час стоїть, – доповідала пані Оріся про успіхи у вихованні онука.

– Боже! Богдан буде в захваті! – зраділа я.

– Це ж від чого він буде в захваті? – тихенько зайшов до кімнати мій красунчик-бос.

– А ти сам не бачиш? Мірчику, покажи таткові, – попросила я й

поманила його улюбленою іграшкою біля ліжечка. Воно покiрно встало і знову мiцно вчепилося в опору. А ще смiшно закопилило губку й подивилось саме на Богдана таким проникливим чарiвним поглядом, наче запитувало: "Тепер бачиш, татку, який я молодець?" В мене аж дихання перехопило...

– Синку! Та ти в нас зовсiм вже дорослий? Поки ми тут з мамою працюємо, а ти вирiс! – пiдхопив Богдан малечу на руки й пiдняв високо над своєю щасливою головою. Потiм довго цiлував його в животик, а синочок заливався гучним спiвочим смiхом. Ми з панi Орисею не стримали слiзок, бо це й було саме воно: справжнє сiмейне щастя!

Роздiл 35. Мiж минулим та майбутнiм

Я вже звикла, що поряд з нами живе матуся Богдана. А пiсля того, як вона зажадала, щоб лiжечко онука стояло безпосередньо в її спальнi – ми наче голубки могли якусь частину ночi вiддавати одне одному, а потiм солодко вiдпочивати в обiймах до самого ранку. Та скоро у свекрухи з'явилась одна iдея, яка менi спочатку не сподобалась.

– Дiточки! Вам неодмiнно треба обвiнчатись. Що то за ляпка в паспортi? А перед Богом ви поки нiякi. Це несправедливо, бо ви точно Божа пара.

Богдан вiд радостi аж засовався на стiльцi, а менi до цього було якось байдуже. Нi, я звичайно ж людина що вiрить, але не фанатично. Та й потiм, пiсля того, що сталося з невинною Веронiкою, я не дуже вiрила у вищу справедливiсть. Тодi я змовчала й тiльки, коли ми пiшли спати продовжила обговорення:

– Богдане, а може ну його те вiнчання? Мама з татом сюди навряд чи приiдуть, та й друзiв у нас тут немає. Ну, хто тодi буде стояти за нашими спинами в церквi?

– О, про це можеш навiть не хвилюватись! – запалали хижими вогнями його очi: – Ти навiть не уявляєш, яка у Нью-Йорку величезна українська дiаспора. Мама тiльки покличе – буде повна церква землякiв!

– Але ж я не католичка! – вiдчайдушно шукала аргументи «проти» я.

– I це питання теж можна вирiшити. Чи ти не хочеш зi мною пiд вiнець?

Невже ще не вирішила оте: доки смерть не розлучить нас? – образився чоловік.

– А ось це вже занадто, коханий! Ти за всіма нашими бідами й радостями, забув, що сказала твоя половинка, коли дарував оцю обручку, – звабливо покрутила я пальчиками.

– Ні, не забув. Цього я не зможу забути ніколи в житті, бо тоді ти сказала дуже красиво: «Я народжена, щоб бути твоєю, такою й залишусь навіки». Я нічого не переплутав? – вже шалів на мені його грайливий погляд.

– Ти пам'ятаєш слово в слово? – здивувалась я.

– Звичайно! Кожен день і кожна нашу мить, бо всі вони неповторні. Ти далась мені дуже тяжко, адже я хотів тебе з першого дня, а ти весь час опиралась. Але ж підкорилась...

– Вогнику, мама ще не спить, – намагалась бути чемною невісткою я.

– І що з того? А ось я дуже хочу спати, і вона нас вибачить! – настирливо обіймав мене чоловік, якому я ніколи та ні в чому не могла відмовити.

Його ніжні руки завжди приносили мені таке неймовірне задоволення, що я готова була належати моєму божевільному коханцю навіть посеред вулиці. Та все ж страшенно любила ховати наші таємниці від усіх на світі й бути лише Його.

– А так? – грався він моїм сп'янілим тілом. – Чи краще так?..

– Господи! Богданчику, що ж ти робиш? Я колись просто помру від насолоди, – захлиналась я під його вустами. – Молю: тільки не зараз... Не можна, коханий! Це найнебезпечніші дні для зачаття, – вже була великою розумницею я та інколи дозволяла чоловікові шаленіти у собі.

– Небезпечно – це для юних закоханих. А ти пообіцяла обвінчатися зі мною! Мірчик у нас он який уже дорослий. Хіба ти не хочеш Веронічку? – раптом спитав він.

– Любий, тільки заборонених способів не треба, добре? Як ти можеш? Втрата Ніки це страшний біль. І він нікуди не дівся... – застигла я та миттю забула про наші чарівні ігри. Перед очима знову повстало її життєрадісне личко, з неймовірною жагою до пригод, а ще часті слова підтримки: «Прорвемося, Златко!..»

– Ну, вибач, будь ласка, мене дурня! Але ж я дійсно хочу, коли у нас народиться дівчинка, назвати її на честь нашої долі. Адже вона стала нашою Долею.

– Богданчику, не перепрошуй. Я ж не проти. Все, що хочеш зроблю: під вінець піду, доньку народжу Вероніку, тільки б було завжди, як зараз. Я кохаю тебе, наче блаженна та страшенно боюсь за кожен день нашого щастя, – міцно притискалась я до свого Шеремета і чомусь мені здавалось, що наші негаразди ще не закінчились. А може у всьому була винна овуляція? Одне слово: жінка!

Гормони гормонами, але через декілька днів Богдана таки викликали до місцевої служби Інтерполу та зажадали додаткових пояснень про спілкування його з отим київським «ватажком мафії» Маркіяном Дем'яновичем, який навіть тут не давав нам жити спокійно. Я поперлась разом з чоловіком, наче той хвостик, хоч він і був проти. Але до розмови з агентом мене не допустили і я чекала коханого, як та квочка біля води, що вивела поплавати гусят. За пів години я мало не посивіла! А він вийшов веселий, засяяв на мені своїм хижацьким поглядом та обійнявши, спитав:

– Що будеш носити мені передачки?

– Богданчику, що їм від тебе треба? Я ж тут мало вдруге не народила, – жалілась я та була страшенно щаслива, що його відпустили.

– А народиш? – здається ідея про нову вагітність застрягла в його впертій голові набагато більше, ніж слабенькі кварталні звіти київської гілки бізнесу.

– Ти не відповів! – забралась я до авто та вже готова була діставати свого Шеремета, аж поки не дізнаюсь усе досконально. А він все ще таємниче посміхався та керував новеньким Мерседесом дуже вправно,

щоб якомога швидше вибратись з безперервної нью-йоркської «каші». Тепер я вже знала, що затори на центральних вулицях Києва, на фоні Нью-Йорка, то дитячі забавки!

– Викликали дещо уточнити. Сказали, що Дем'яновича посадили надовго. Хвалили, що не вліз у його структуру. А ще питали: звідки в мене такі навички швидко «зникати»?

– І все? Котику, а що ти їм відповів? – тихенько вела розвідку я.

– Хм! Що в мене був дуже гарний синьоокий стимул, а ще неймовірна підтримка. Знаєш, я тоді чекав від тебе істерики, сліз. Це було б нормально. Я сам знаходився на грані. А ти миттю одягла Мірчика та мовчки пішла слідом. Маленька моя, це просто вражає! Я раніше навіть не здогадувався, що на світі є такі як ти, – гордо підкреслював кожне слово мій колишній бос.

– Але ж ти наказав зібратись і я зібралась. Сказав би кинутись з вікна, я б поцілувала вас з Мірчиком та й кинулась. Вогнику, мені все одно, що робити. Якщо ти наказуєш – значить так треба, – впевнено відповідала я, бо саме так і вважала.

При цих моїх словах Шеремет різко пригальмував, підвернув на узбіччя й міцно стис мене в обіймах:

– Кохана, я хочу донечку! З іменем на честь нашої дорогої подруги, але з твоєю неземною відданістю та божественним личком. За що мені Господь подарував таке благо? Покохати жінку-янгола, з гарячим серцем і щирою душею, але коли треба – ти ж моя броня. Дякую тобі й хочу доцю...

Я знизала плечима і мені була приємна його оцінка тих вже давніх та призабутих страшних подій. Яюсь закрутилось нове життя та не було часу на спогади. Але не для Шеремета! Здавалось у нього в голові не мозок, а якийсь суперсучасний комп'ютер. Він пам'ятав багато людей і чисел, необхідних в бізнесі. Та коли мова заходила про щось НАШЕ – Богдан дійсно таїв у собі кожну мить, хорошу чи не дуже, але пам'ятав усе!

– А можна, містере Шеремет, ми зробимо донечку двома, не на цій вулиці? – необдумано пожартувала.

– Кохана! Ти згодна? Я кину все і буду допомагати, правда... І мама ж завжди поряд, – ще яскравіше загорівся його цілеспрямований хижий погляд, від якого я втратила розум одного разу й назавжди.

– Ну, якщо ти будеш чесним чоловіком та спочатку обвінчаєшся зі мною, – ще більше заводила я свого «вогника».

– А раніше ніяк? Ми маму з Мірчиком відправили б погуляти... – тепер мольбою запалали його очі.

– Ні! Я набралась від тебе впевненості при розв'язанні серйозних питань та ще й вінчатимусь з католиком! Навіть не думай. Лише після церкви, – знала, що можливо не раз пожалкую, але ж вже дала своєму коханому слово. Та й з якого це дива мені жалкувати? Ну, немає тут звичайно бесарабської бабуні з чудодійною травичкою. Але ж вивернуті нутрощі – це лише на кілька місяців, а потім знову страхіття болю й неймовірна радість. Господи! З Мірчиком все це було наче вчора. І чого йому приспічило та дівчинка?

– Богданчику, а я чула, що коли між дітками проміжок часу маленький, то знову буде хлопчик... – ще намагалась викрутитись я.

– І що? А за хлопчиком точно буде дівчинка! Пам'ятаєш, ти обіцяла мені маленьку футбольну команду? Чи забула?

– Ні, не забула, – зітхнула я, бо ми вже з горем пополам доїхали до свого офісу.

Раптом веселий Шеремет невідкладно комусь зателефонував:

– Мамо, як ви там? Все добре? Що сказав? Ти впевнена? Кохана, Мірчик розмовляє! – скрикнув Богдан і я лише встигла проковтнути повітря, що застрягло у горлі... – Златочко, він сказав «о'кей»!

– Тобто перше слово наш син сказав англійською. Я страшне яка рада! – зараз я була дуже схожа на свою матінку. Саме так виглядала вона тоді, коли була чимось вкрай незадоволена.

– Кохана моя, наш синочок заговорив! – точно забув тепер про всі наші попередні плани Богдан.

– Та може то він чхнув чи сьорбнув? – ненавмисно поставила я під сумнів доповідь свекрухи й тут почула гучний зв'язок:

– Ні, доню. Він зранку чітко і ясно повторює саме так: «Кей, кей, кей...»
Адже він часто чує це від Богдана. От і запам'ятав найбільше.

– Мамо, а в нього нічого не болить? – схаменулась я.

– Та яке там! Він бадьорий і тупцяє вздовж колиски, наче маршує та весь час сам вихваляє себе отим «добре».

Дівчина, що виросла в Києві під безперервні мамини уроки англійської, добре знала переклад слова «о'кей» та повинна була страшенно зрадіти першому слову сина, але чому він не сказав щось українською? Хіба мало нам цієї англійської тут, чи в Катарі, чи де інде? Чому дитина українців перше слово вимовила англійською? Я не розуміла!

– Синку, а чого ти хотів? Чи просто так телефонуєш? – нагадала пані Орися.

– Ні, мамо, не просто. У нас сьогодні одні радісні події. Телефонуй пастору Захарію та домовляйся про нашу зустріч. Златочка згодилась обвінчатися зі мною!

– ...Богдане! А хіба воно горить? – тепер невдоволено засовалась на місці я й відчувала, що Шеремети перевершили самі себе, а я зовсім втратила вплив на хід подій.

– Не горить, а просто палає... – заспівав мені Богдан, – і його жовто-зелені очі хижака випромінювали жагу до майбутніх звершень.

Розділ 36. Перед Богом і перед людьми

Від отриманих новин Шеремет просто не міг довго залишатись на одному місці й носився серед скляних кімнат нашого офісу, наче одержимий. Коли я зустріла його в Києві, і за цілеспрямований яскравий погляд порівняла з красивим вовком, то було гідне порівняння. Але

зараз мій чоловік більше нагадував кондора, що ширяє у просторі й не може натішитись розмахом власних крил. Моя згода стати його законною дружиною перед Господом, а ще звістка про те, що наш син сказав перше слово – давали Богдану стільки натхнення, що я його навіть трішки побоювалась. Ні, не самого свого коханого, а того вогню, яким він палав тепер і зупинити цей шалений потік лави вже не дано нікому у світі!

– Златочко, кидай все як є та поїхали додому! – пританцьовував мій бос і не дав навіть систематизувати передані дистриб'юторами сьогоднішні звіти.

– Але, Богданчику, мені зовсім трішки залишилось...

Щоб я не могла чинити спротиву, він підхопив мене на руки й виніс з нашого офісу, однією рукою натиснувши код замка та сигналізацію. Я відчувала його шалену силу і те сп'яніння передавалось мені теж. Наразі хтось із працівників інших служб побачив наш «похід» й здивовано посміхнувся. Та мій Шеремет миттю відреагував і відповів на допитливий погляд так:

– Вона дала згоду стати моєю дружиною!

Тепер кілька чоловіків, що не знали нас особисто – аплодували та з привітаннями пропускали по скляному коридору до ліфта.

– Босе, ти сьогодні просто сам не свій! Постав на землю, я ж ще не вагітна й можу ходити, – розсміялась я, але зробила це даремно. В такому стані він, здається, міг виправити цей недолік прямо тут, в автомобілі.

– Невже? Тоді я урочисто обіцяю, що після сьогоднішньої ночі це твердження стане помилковим, – ще більше завівся він.

– Коханий, я знала, що ти ненормальний, але ж не думала, що аж настільки! – намагалась вирівняти ситуацію я. Та де там!

– Ти ще так багато про мене не знаєш, Златочко моя золота! – хвацько вів однією рукою Мерседеса він, а іншою намагався знайти у приймачі

щось веселеньке.

Звичайно я відчувала, що повернення живими й здоровими до Штатів, зняття звинувачень, деякий підйом в бізнесі, злагода в домі та сьогоднішні новини про синочка – зробили з мого чоловіка просто некерованого супергероя. Я була рада, але ж відносно ночі він точно не пожартував та й цикл зараз знову був не на мою користь. І навіть я тільки сказала йому в запалі колись про ту «футбольну команду»? А він все запам'ятав та прийняв серйозно. Я ж була тоді ще шалено закоханою дитиною й несла Бог знає що. Ні, я й досі гаряче кохаю свого хижака й точно ніколи не перестану втрачати розум від його бажань та коритись неймовірно солодкій волі, але ж виходить, що під вінець я піду вже з новим токсикозом. О, Господи!..

– Чого ти притихла, зіронько моя ясна? – сяяв його яскравий погляд і вже обмацував мої груди, що так і не повернулись до дівочого другого розміру й тепер виглядали привабливо на всю четвірочку.

– Боюсь заважати, бо керуєш ти зараз як хлопчисько, що вперше вкрав у батька авто на годинку...

А Богдан розсміявся таким щасливим і шаленим сміхом, що краще б я змовчала.

– Як точно ти завжди все помічаєш, моя чарівнице! А я й відчуваю себе саме так і не хочу нічого змінювати! Я наче літаю...

От бачите, ну хіба я не розумниця? Ще годину тому схарактеризували його стан саме так, як він підтвердив. Тепер головне було цілими «долетіти» додому за місто.

– Богданчику, а тобі там в Інтерполі нічого не наливали? Хоча від спиртного ти не так виглядаєш. Це скоріше від того, що наш хлопчик заговорив. Але ж перше слово – то ще не розмова. І я хотіла, щоб він, наприклад сказав «тато». Ну, чи «мама» вже наостанок, – намагалась розмовляти я з Шереметом, як зазвичай це роблять лікарі з хворим, коли тому тяжко. Але ж Богдану тепер, навпаки, було через край добре.

– Та скаже він ще і тато, і мама. Ось донечку народимо і вона

обов'язково вимовить першим твоє ім'я. Я спеціально буду її цілими днями цілувати, з твоїм іменем не вустах, – його відповідь зовсім не потребувала коментарів. Я тільки зітхнула і ми заїхали в наш двір.

Пані Оріся з Мірчиком на руках вийшла нас зустрічати й виглядала вона зараз копією власного сина. Інколи подібність Шереметів мене зачаровувала, а інколи обурювала. Адже я була у їхньому таборі наче та біла ворона. Прийдеться таки, мабуть, народити хоч когось схожого на мене. Ну, ось тепер і мене накрило! Може це щось інфекційне?

– Привіт матусю! Привіт, моє кохане дитятко! – підхопив Богдан синочка на руки й почав підкидати, наче ту кульку. Свекруха теж сміялась, а мені вже було не до жартів:

– Богдане! Що ти з дитиною робиш? Він же може впасти, або злякається, – захищала я найдорожче. А він тільки притискав хлопчика до грудей, цілував, а потім знову й знову повторював оті каскадерські штучки.

– Хто? Наша крихітка – он яка смілива! Так, маленький? Він від київських бандюків вирвався, а тут злякається? Що наша матуся таке говорить?.. Мамо, а ти вже зателефонувала пастору? – нічогісінько не забував мій Шеремет та знову нагадав той страхітливий вечір, коли наче злочинниця, я тікала з рідного міста. Мені стало дуже сумно.

– Так, синочку. Він чекає вас у костелі в будь-який день і час, – почула відповідь свекрухи та розради зовсім не отримала.

– То, може до ночі ще й встигнемо зайти та обговорити все? – поглянув на мене нестримний чоловік.

– А, може, ми спочатку всі поїмо? Мамо, Мірчик не голодний? – взяла владу в свої руки я, й не чекаючи відповіді, попрямувала по східцях в дім.

Шеремети мовчки обмінялись допитливими поглядами та не перечили мені, коли чули подібний тон.

– Та ні, доню! Я його тільки-но погодувала, а вам вже накрила у їдальні.

«Яка шустра!» подумала я про свекруху. «Не встигнеш щось запитати – як уже виконано. Ну, точно як її синочок!»

Такою я була ще й через те, що всі ці дні мене гризла одна-єдина думка, хоч вона була вже фактично непотрібною. Адже Шеремети за мене вирішили, що заради щастя нашої сім'ї, я повинна змінити віросповідання? Я вже згадувала, що ніколи не була фанатичною православною християнкою, але ж і «перехрещуватись» ніколи раніше не збиралась. А тепер знову відчувала себе коровою, тільки вже не через великі груди, а через те, що наче ведуть на шворці і я корюся. Ну, запропонуйте, мені хто-небудь інший вихід, бо я його не бачу! Я зустріла й навіки покохала католика і він хоче лише нашого щастя та обвінчатись. Що тут такого дивного, чи крамольного? Звичайні бажання відповідального чоловіка. Але ж чому мені так соромно, наче я зраджую саму себе, а заодно ще й усіх тих, хто стояв в церкві, коли мене хрестили? І це ще мама з татом не знають про мою зраду своїй вірі... Господи, допоможи! Тому, що я думаю: ти десь там у височині єдиний для всіх, а то вже люди напридумували собі різних мов, течій, сповідань! Ну навіщо? Говорили б всі однією мовою, молились єдиному Господу й не мучилась би я зараз в оцих стражданнях, які сама знаходжу собі тоді, коли доля не підкидає чогось гіршого... Хоч з іншого боку, якби всі говорили однією мовою, то щоб тоді робили тисячі викладачів та перекладачів? Це я вже знову згадала про рідненьку маму...

– Златочко, тобі додати цього салатику? Ти ж чогось сьогодні нічого не їси, хоч і просила, – взялась доглядати за мною біля столу свекруха та знову допитливо поглядала на Богдана так, наче ми вже зробили нову дитинку.

– Дякую, мамо. Все дуже смачно, як завжди. Я просто трішки замислилась. Вибачте, – взяла я у пані Орисі з рук салатницю та поклала собі трішки, тільки щоб не образити її.

Богдан в цей час тримав на руках Мірчика й вони весело годували один одного свіженькою фетою. Інколи ми вже дозволяли нашому хлопчику з'їсти шматочок чогось «дорослого». Я милувалась їх спілкуванням і тяжкі думки про зраду своїй вірі дещо відповзли з моєї відповідальної

ГОЛОВИ.

– Так скажи ж мені, маленький: як у тебе сьогодні справи? – не відставав Богдан від сина. – Все о'кей?

А малеча розсміялась своїм чарівним сміхом, заплескала в долоньки й голосно та чітко сказала:

– О'кей!

– Моє ж ти золотко! – традиційно кинувся гратися Богдан з поцілунками животика нашого говіркого англломовного синочка. – Бачиш, матусю, у нас все о'кей! А тепер, синочку, скажи «мама». Мама!

Те що я почула зараз точно вивело мене з рівноваги, бо дитина яку я нещодавно народила в страшних муках, знову розсміялась, наче з мене й чітко додала:

– Тата!.. – я дуже кохаю свою сім'ю, але це вже було занадто!

Зате мій Шеремет від сказаного був в такому захваті, що я сьогодні вже точно не хочу сідати з ним у автомобіль.

– Мамо! Давай свою наливочку. Я навіть не думав, що сьогодні такий блаженний день. Пробач, кохана! Ну, що візьмеш з чоловіків? Обіцяю: донечка перше слово обов'язково скаже «мама».

– А що в нас уже планується донечка? – не витримала свекруха і, нахилившись, тихенько спитала таке у власного сина. Та я ж не глуха!

– Мамо! Всьому свій час, – відчув мій збурений настрій Богдан. – Неси, будь ласка, випивку!

Я допорпалась у тарілці та, подякувавши свекрусі за смачну вечерю, пішла перевдягтись до церкви. О, Господи! До костелу... І це ж мені ще пощастило, що не треба приймати буддизм або іслам. Ой, Златко, чого ти така смикана стала? Ну, обвінчаєшся ти зі своїм коханим Шереметом та й будете жити довго і щасливо. Дивись яка стала мазана! Готувати тобі не треба, прибирати не треба, за синочком свекруха дивиться як за власною душею, чоловік тебе кохає ніжно й гаряче, він багатий

красивий і вірний, у вас є улюблена справа і непогане житло... Перераховувати життєві блага далі, чи вже вистачить? А пам'ятаєш, як сиділа одна в чотирьох стінах, без батьків, без роботи, без будь-якої перспективи? Хіба тоді було краще? Чи може тоді, коли взагалі вас ні за що хотіли вбити якісь відморозки? Хіба Нікусі на небі зараз ліпше? Так, ось на цьому треба зупинитись! Я готова йти з моїм коханим куди завгодно, бо він дав мені життя про яке я й не мріяла. Але ж людині завжди чогось не вистачає... І почула:

– ... Де моя крихітка? Пішли, обговоримо деталі з отцем Захарієм, а потім після храму, я хочу бути з тобою у нашому ліжечку таким, яким ще ніколи не бував. Адже скоро нам промовляти клятву, щоб навіки стати єдиними перед Богом і перед людьми.

Розділ 37. Навіки разом

У католицькому храмі мені неймовірно сподобалось. Ні, я звичайно бувала в Києві на концерті органної музики у нашому величному музеї-костелі святого Миколая. А ще коли їздила з батьками по туристичній путівці до Варшави. Ми тоді навіть випадково потрапили на вінчання в один з дивовижних костелів під скляним куполом... Але ж якимось ніколи не думала, що сама стану католичкою і це тепер буде моя церква. І священник мені теж сподобався. Такий милий сивий дідусь в гарній рясі. Він прийняв нас дуже люб'язно, розповів про обряди прийняття католицької віри, а також про майбутнє вінчання і ми пішли додому.

– Златочко, чого ти сьогодні така сумна? – не відставав від мене Богдан, а я сама не знала: чому? Накотилось якимось все відразу! Це «перехрещення», вінчання, спогади про Вероніку, яка не зможе бути присутньою ні на одній з наших церемоній. Мої батьки будуть дуже далеко в момент, коли їх єдина донька обвінчається зі своїм коханим та ще й не в Київському храмі, а за океаном! І маленький Мірчик порадував сьогодні всіх, окрім мене. Чому він сказав: тато, а не мама? Ого! Це вже егоїзм, Златко! Продовжуй нагнітати, а ще краще – поплач. Ти ж раніше це дуже любила робити.

– Все нормально, Богдане. Трішки стомлена, тільки й всього, – намагалась я відповідати рівно, але коли він почув оте «Богдане»,

Шеремета наче струмом ударило.

– Оце вже щось зовсім новеньке. Так ти мене ще зроду не називала. А де ж «коханий», «вогник», «сонечко»? Я не жаліюсь, просто бачу, що з тобою діються дивні речі. А я не в змозі ні зрозуміти, ні допомогти, – заглядав мені в очі він своїм чарівним поглядом і я не витримала.

– Будь ласка, можна я поплачу? Просто так, бо дуже хочеться, – випалила я.

– Ну, ти ще запитай у мене: чи можна дихати, рідненька! Ти в праві робити все, що забажаєш. Коли я забороняв тобі хоч щось? Ну, хіба що не можна мене кидати й не кохати, а все інше – як побажаєш. Просто я хочу допомогти, бо ти мені завжди допомагаєш. От тільки не знаю: чим і як, – пестив він мої плечі та здавався зовсім розгубленим.

– Добре, я передумала. Пішли побажаємо Мірчику спокійної ночі та будемо лягати спати. Завтра буде новий день, та сподіваюсь, все зміниться на краще, – взяла я коханого за руку і ми пішли на територію свекрухи. Вона вже виконала всі гігієнічні дії з малечою та вклала його в ліжечко. Мірчик побачив нас і миттю підвівся та з посмішкою на гарненькому татовому личку чітко і ясно вимовив:

– Мама! – а потім простягнув до мене рученята й сльози самі ринули з моїх очей. Тільки тепер не через тугу, а від щастя. Я підхопила своє тепленьке диво і пригорнула та не могла натішитись сином:

– Ти ж наш говіркий хлопчик! Тепер кожного дня будеш радувати нас новими словами?

А мої дорослі Шеремети тільки змовницьки переглядалися між собою та здавалось були страшенно раді, що мене відпустило. Це потім я дізнаюсь, що свекруха весь вечір, поки ми ходили у храм, молила малого сказати «мама» й він здався. Взагалі, я здогадуюсь, що в тій маленькій голівці розуму не менше, ніж у його татка. Та для цього ще треба рости й навчатись. Але наразі я була дуже щаслива! Ми побажали пані Орісі добрих снів та й пішли до своєї спальні.

– Скажи, що тобі вже не сумно. Ну, будь ласка, – пригортався до мене Богдан, а я чомусь дуже сподівалась, що він забуде про обіцянку робити сьогодні Веронічку...

Та я помилилась! Бо якщо вже Богдан Шеремет забрав щось у свою неймовірно цілеспрямовану голову, то вибити звідти його плани не зможе ніяке чудо світу.

– Скажи, коханий, а фраза про те, що в мене голова болить не спрацює?
– посміхалась я.

– А вона в тебе болить? – на диво турботливо спитав він, але я не змогла перед ним лукавити.

– Звичайно, ні! Зі мною все в порядку, сонечко-вогнику-котику... Так краще? – вирішила бути нормальною я і не гнівити Бога своїми вигаданими напастями, бо на сьогодні всі вони були надумані й легко переборні.

– Значно краще! – наблизився до моїх губ чоловік та намагався звабливо доторкнутись, але спеціально зволікав і збурював мій нестримний апетит. – Як же я тебе хочу, чародійко моя...

Він взяв мою руку й поклав на те неймовірне диво, від якого з першого разу я просто втратила розум.

А сам тихенько доторкнувся до моїх вуст і відпустив. Нахилився нижче і доторкнувся до грудей, а потім повернувся до губ і знову зволікав. Далі провів пальцями по моєму вже збудженому животу і теж зупинився...

– Коханий, я вже згодна на все на світі, – затремтіла я.

– Але ж мама ще не спить, – шаленів поглядом він і хитро посміхався, розуміючи, що скоро просто не зможе мене зупинити. Та свекруха вже чула з нашої половини такі «пісні», що здивувати її буде важко. Тоді я

взяла його долоню і поклала на гарячу й вологу поверхню нижче живота.

– З іншого боку ми вже пообіцяли бабуні онучку! – пестив мій ніжний коханець там, де я попросила і я почувала себе вже розпаленою тигрицею.

– Ще... Богданчику, божевільно солодко, – задихалась я, коли він настирливо цілував мої груди й мені було наразі байдуже, що почує свекруха і який у мене день циклу. – А можна тепер я?

З силою перевернула я коханого на спину й забралась нагору та загнала його жадане диво в себе по самі вінця. Господи! Як же мені було зараз добре... Я мліла й нестерпно стогнала та розливалась гарячою вологою, а мій хижак був покірним і блаженним. Він милувався шалено збудженою жінкою та відчував, що зараз станеться те, про що так мріяв. Коханий влив в мене все, що спеціально збирав у собі кілька днів. Я приречено впала на живіт і, тихенько посміхаючись, промовила:

– Ловись, Веронічко, велика й маленька... Тепер ти щасливий, все як хотів?

Богдан лежав поряд знесилений і піднесений, але відповів так:

– Я хотів і хочу з тобою всього на світі, кожен день і час, все довге й щасливе життя та невтомно дякуватиму Богу за небесний дар на ім'я: моя божевільно кохана дружина Златочка...

– Містере Шеремет, не підлещуйтеся. Бо коли я слухаю як промовляє до мене твоя душа, мені стає навіть страшно. Залишилось трішки почекати. А коли отець Захарій призначив нам дату вінчання? – уточнила я, бо від своїх дурних переживань в храмі зовсім не слухала його.

– Двадцятого числа, хіба ти не чула? А ще нам післязавтра треба зробити з тебе католичку, – пестив він долонею мою спину і це було, як завжди, дуже приємно.

– Добре, робіть зі мною все що захочете, мій солодкий повелителю. Я ж не пручаюсь, бо кохаю Вас більше за життя! – відповіла я й блаженно заснула.

Прокинулась серед ночі й хотіла піти вимитись, але мій повелитель не дозволив. Він ще кілька разів закріпив своє ніжне й шалене зваблення власної дружини та тільки тепер був упевнений, що виконав обіцянку, дану звечора своїй мамі.

– Вітаю, незнайомко! Як почуваються мої дівчатка? – промовив вранці мій хижак і знову взявся б за своє, але тут я весело втекла від нього в душ. А коли вийшла звідти, свекруха вже чаклувала на кухні й готувала нам сніданок. Богдан ходив з бритвою в руках і всі були якісь загадкові та піднесені.

– Мамо, ми тобі не дуже заважали спати? – перло щастя з мого нестримного коханого.

– Та наче все, як завжди, – пирскала сміхом свекруха. – Побачимо через кілька тижнів, правда доню?

– З цього приводу звертайтеся ось до цього ненормального чоловіка, – намагалась бути серйозною я, але не витримала й весело розсміялась, а Шеремети дружно підтримали мене. Дійсно, ранок видався набагато кращим минулого вечора. – Мамо, а маленький підлабузник ще спить?

– Чого це він підлабузник? – захищала внука свекруха.

– Ну тому, що вчора ви всі відчували мої нерви та намагались підлещуватись. Я ж бачила! А манюній Шеремет більше за всіх. «Мамо!» та ще так лагідно, наче дорослий.

– А він і є дорослий! Це Веронічка ще маленька, а Мірчик уже дорослий, – допивав каву Богдан і його просто розпирала гордість.

– Господи! Дай цим людям трохи розуму, – зітхнула я та за обидві щоки наминала смачнющі свекрушини канапки. – Дякую, мамо! На обід нас не

чекайте. Ми з Богданчиком поїдемо на примірку до кравця, а потім ще дещо треба купити, – поцілувала я свекруху в щоку та й пішла робити зачіску.

– Ну, ти синку, орел! Усі сусіди чули, як ви вночі робили Веронічку. Чого вона в тебе так стогне, наче ти з неї шкіру живцем здираєш? – відверто спитала мати у сина.

– Мамо! Я куплю тобі снодійного. Спати вночі треба, а не слухати пісні про кохання, – тепер поцілував матір в лоб Богдан Шеремет та пританцьовуючи пішов на вихід. Він вивів з гаража нашого коника й скоро, в дружньому пеклі тисяч авто, ми помчали в бік Нью-Йорка. Дивно, але сьогодні мені зовсім не хотілось плакати, і ніякі інші проблеми вчорашнього дня не хвилювали задоволену і впевнену в собі та щасливому майбутньому жінку.

Через кілька днів я таки стала істинною католичкою і ми з Богданом забрали у гарного кравця: він новенького костюма, а я вишукану сукню з накидкою в тон, щоб вінчатися, як найкрасивіша пара на землі.

А двадцятого числа, у прекрасному приміському костелі закохана парочка Шетеметів: Злата і Богдан – стояли перед сивочолим пастором і промовляли за ним клятву, що об'єднала душі та тіла перед Господом. Знаєте, не хочу гнівити небеса, але якби навіть ми не були зараз у храмі повному свідків, то все одно відчували б себе народженими одне для одного. Це розуміння прийшло відразу, як тільки вперше перетнулись НАШІ очі, хоч я чомусь не довіряла долі та намагалась чинити опір. Зате наразі я щиро дякувала Богу за чарівне створіння, яке примостилося на руках у свекрухи й було неперевершеним підтвердженням нашої з чоловіком любові й відданості.

– ...З цієї миті й назавжди, перед Богом і перед людьми ВИ навіки разом і хай єднає вас Господь! – почувла я завершальні слова промови пастора і вийшла з солодкої коми. Ми з Богданом ніжно доторкнулись вустами та одночасно поринули кудись за хмари й майже фізично відчули поряд з собою життєрадісні душі його тата і Вероніки. Я скинула кілька слізок та одними вустами повторила тому, хто утопав в мені зараз щасливими

жовто-зеленими очима:

– Кохаю мій єдиний! Навіки разом!

І вже наступної миті, так само як вперше - чітко і ясно, відчула страшенно неприємні симптоми нудоти й запаморочення та зрозуміла, що диво сталося. Пройде зовсім небагато часу і я пошкодую, що тут немає бабуні з чудодійною травичкою, але тепер я сильна як ніколи й вірю, що всі негаразди зможу пройти заради народження нової крихітки. Адже немає нічого прекраснішого і важливішого, ніж зігріти душу новим життям на землі.

Розділ 38. А трохи згодом

З самого ранку Богдан помчав у нагальних справах, а наше домашнє життя теж закрутилось у стабільно стрімкому темпі. Я вже звикла, що варто відірватися хоч на мить, як маленький господар починав свою шалену діяльність. Він невтомно перевіряв всі нижні шухляди в домі, але вони були надійно заблоковані. Я ніколи не сперечалась, а лише милувалась нашим з Богданом творінням. Ось і тепер він дивиться на мене татовими жовто-зеленими хижими оченятами та настирливо просить:

– Дай відчиню.

А я щасливо сміюсь, бо бачу перед собою істинного Шеремета. Той погляд такий чарівний і вогняний. Мабуть, саме тому одного разу я назвала коханого Вогником і йому це дуже сподобалось. Адже він горить у всьому: в бізнесі, в коханні, навіть у розвагах, а Мірчик росте його точною копією.

– Ні, синочку. Не можна. Зараз я покладу сестричку і ми з тобою теж поїмо. О'кей?

– О'кей! – не образилось, а розсміялось моє диво й залюбки взялось переді мною на килимі виробляти такі фігури, що дорослій людині до голови точно не прийдуть. Я ж кажу: Шеремет! Не вміє ображатись та ні секунди не сидить на місці.

Наразі чомусь пригадалось, як він сказав першим саме це слово, тобто англійською, і я тоді образилась. Не «ма-ма», не «та-то», навіть не «ба-ба», а «о'кей». Наче дитина знала, що саме ця мова скоро стане його розмовною, а Батьківщина де народився – буде дуже далеко. Потім наш Мірчик зіп'явся на ніжки, а ще ми обвінчались і я зрозуміла, що вдруге вагітна. Мій коханий мріяв про дівчинку і Бог нам її подарував. Ми точно знали, що назвемо її Веронікою. Так звали мою подругу, що мимоволі була колись посередницею нашої з Богданом зустрічі. А потім вона стала жертвою нахабних шантажистів, але нас не зрадила.

Здавалось, що наразі життя сім'ї Шереметів увійшло в стабільне та щасливе річище і так буде вічно. Та одного ранку ми прокинулись і не почули матінку Богдана на кухні. Старенька пані мала звичку вставати дуже рано. Вона, як всі неперевершені українки, була дуже працелюбною та знаходила справи навіть тоді, коли звечора ми переробили всю домашню роботу разом.

Отже, коли ми зайшли до її кімнати, безжальний тромб уже забрав бабуню Орису у вічність. Тепер вона точно зустрілась зі своїм коханим чоловіком на небі, як і мріяла. Знаєте: я вірю, що саме чисті душею люди йдуть з життя мирно й тихо, хоч можливо хтось зі мною не згодиться.

Все одно це було жахливо! Як і після смерті тата, на мого Богдана тяжко було дивитись. Я теж не могла стриматись і хлюпала носом, бо за час проживання з пані Орисею під одним дахом не пам'ятала зі свекрухою жодної сварки. Вона була настільки життєрадісним і щирим божим створінням, що навіть з моїм упертим характером – я не могла чинити їй спротиву. Та наразі свою впертість я повинна була спрямувати на допомогу моєму єдиному, щоб впоратися зі смутком.

Слава Богу, що наша крихітна Веронічка, яка народилась трішки раніше належного терміну, вже набрала нормальну вагу. Цього разу я була дорослішою та вміла сприймати життя стійко і гнучко, тому молока в мене було хоч роздавай. А наше маленьке синьооке диво, не відаючи трагедію з бабусею, щиро дарувало чарівну усмішку і на пухкеньких щічках вигравали спадкові татові ямочки.

Маркетинговий бізнес Шереметів тримався на належному рівні. Зірок з неба у Нью-Йорку ми не хапали та на життя вистачало. А ще, залишившись тепер без батьків, Богдан загорівся стрімкими змінами. Звичайно, йому було важко дивитись на оселю, де їх більше немає. Тому мій талановитий коханий сам спроектував реконструкцію дому і знайшов надійних підрядників. Ми ж з дітками перебрались до орендованої чотирикімнатної квартири, що знаходилась неподалік від нашого офісу Inwey, на острові Манхеттен. Та не дивлячись на багату зелень парків на території острова – я страшенно хотіла з дітками повернутись за периметр гамірного міста.

В справах і роздумах день промайнув непомітно. Ось я почула, що Богдан відчиняє вхідні двері й страшенно зраділа. Значить зараз вся сім'я сяде за стіл. Від недавньої тяжкої втрати мій коханий мав ще дуже сумний вигляд, але глянувши на нас, він підхопив Мірчика на руки сина та піднесено промовив:

– Привіт мої хороші! Я за вами всіма страшенно скучив. Не можу я довго без вас.

Я тримала донечку на руках, а наш татко поставив Мірчика на килим, обійняв нас з донечкою і поцілував мене в голову.

– Богданчику, зараз я вкладу маленьку та будемо накривати на стіл.

– Не відволікайся, кохана, я сам. Синочку, ходімо працювати! – скомандував мій чоловік своїй маленькій копії й вони кинулись на кухню. А я сиділа та мліла від щастя.

– Крихітка вже не голодна? Ну все, тепер рости... – поцілувала я Веронічку в лобик і поклала до ліжечка. А воно так незадоволено зітхнуло й сумно подивилось, як я йду. Але ж я повинна віддати свою любов ще двом красунчикам-Шереметам.

Коли я зайшла до кухні, там вже кипіла робота над столом. Все підігріте й акуратно накрите. Під час вечері Богдан тримав Мірчика на одному коліні та, як завжди, розбещував його неймовірною увагою. А я мовчки дивилась на них і просто блаженно посміхалась. Зараз мій колишній

бос, що з першої зустрічі відчував кожен мій подих, звичайно розумів цей стан і тому ніжно промовив:

– Смачного, Златочко! Я такий щасливий коли ви поруч.

Потім ми з Богданом готувались викупати діток. Це був наш «вистражданий» ритуал, який тепер обоє згадуємо з розчуленою усмішкою. Адже коли в нас народився Мірчик – бабусі перебували в добромu здоров'ї, але ж не поруч! Мої батьки знаходилися в Катарі, допомагаючи видобувати там нафту. А пані Орися тільки-но сумна повернулася назад до Львова і теж не могла нам підсобити. Пам'ятаю, як ми начиталися в мережі відгуків медичних світил та молодих батьків і, з горем пополам тремтячими руками, вперше викупали крихітну дитинку. Вдруге було легше, втретє ще легше, а потім ми відчували себе просто профі! Тому тепер, купаючи Веронічку, ми поглядали одне на одного так, наче дивились еротичний фільм. Дійсно, купання малечі нагадувало нам буремні кївські часи в орендованій квартирі на Лумумбі.

Ну і звичайно ж, безпосередню участь у процесі купання сестрички намагався приймати наш працелюбний та цікавий до всього на світі Мірчик. Ванна кімната у нас доволі велика, але ж чарівний маленький помічник сунув свої рученята до ванночки та суттєво заважав. Якось, щоб не травмувати крихітку ми замкнулись від нього і тоді з хлопчиком сталася така істерика, що довелось викликати лікаря. Тому тепер ми набирали йому трохи води у велику ванну, давали багато іграшок та поряд виконували свою стерильну місію купання донечки. Ось так і виходили зі складних життєвих ситуацій та були безмежно щасливими!

Ми вклали діточок та вляглися у своє ліжко, щоб трохи пізніше, коли Мірчик засне, зайнятися своїми солодкими справами. Але я почула виклик і побачила на екрані заплакану маму:

– Привіт, мамуню! Щось сталося? Чому ти плачеш? – стривожено запитала я. Таке траплялось занадто рідко, в основному колись на зв'язку з нею ридала саме я. Це коли ми з Богданом ще не розуміли, що існувати одне без одного не зможемо.

– Та не звертай уваги, Златочко. Все вже добре. Твій дурнувятий батько у місцевій лікарні.

– Мамо, чому? – ще більше занепокоїлась я розуміючи, що щастя ніколи не буває довгим!

– На буровій, чорти б її вхопили, сталась аварія. Впала велика балка. Один робітник загинув, інший покалічився, а мій ідіот відбувся незначними травмами та легким переляком. Ось такі новини, доцю!

– Господи, мамо! А чому б вам вже не кинути ту Африку та й не повернутись до Києва? Пам'ятаєш ти мене навчала, що всіх грошей не заробиш. А самі чомусь не слідуєте цьому життєвому правилу. Та й скільки можна там сидіти? По Україні теж маса бурових. Якщо вже татові вдома не сидиться, то допомагав би своїм рідним нафтовикам! – завелась я невдоволено.

– Ого! Коли це ти, доню, встигла стати такою буркотливою? Взагалі-то це мій коник був. А тепер бачу, що ти точно вся в мене, – від моєї «проповіді» мамі здається трохи відпустило.

– Та як же мені не бурчати? Ви ж у нас тільки й залишились. У Богданчика тепер тільки всі ми, тому не лякайте страхіттями.

– А! Так, я пам'ятаю. Ти казала, що Оріся померла. І як твій зірковий Шеремет це пережив? – Богданова теща навіть у своїх проблемах була незмінним стервом.

– Мамо! Та не дай тобі Боже дізнатися: «Як»! Ось ти зараз плакала через травми тата, а в нього та травма вже навіки. Але я поряд і у нас все буде добре. А ви кидайте свою пустелю та повертайтеся додому. Я дуже скучила!

– Дивна ти дитина, Златко! Який сенс нам повертатися до Києва, коли ти на іншому боці планети сидиш? – тепер увійшла у свій звичний стан мама.

– То прилітайте до нас! Скоро закінчується перебудова нашого будинку. Місця буде багато, тому зможете залишатись скільки захочете, – щиро вмовляла я неньку.

– Яка радість! З вогню та в полум'я. Ні, доню, ми ще тут посидимо. Батько одужає, стане обачнішим. Не хочу я вдома з однокласницями в телефоні переписуватись та ходити за капустою на Бесарабку. Сумно це все. Та й ти з моїми внуками далеко забралась.

– Але ж, мамо, ти знаєш: ми страшенно хотіли залишитись у Києві. Та хіба то наша вина, що комусь здалося наче ми їм винні? І Веронічка нехай починає з миром, бо постраждала саме через нас. А я дуже сумую за Бесарабкою й каштанами, але поки ризикувати крихітками не можу.

– Ну, значить тоді Київ постоїть поки без нас усіх. То як у вас: все добре?

Я не встигла відповісти, як на ліжко забралось наше дитя і, обхопивши ноут рученятами, продзвеніло:

– Бабуню у нас все добре! А ти приїжджай до Мірчика! Я скучив.

До цих слів онука не було чого додати й мама знову почала витирати слізки. А мій вихований Шеремет лежав тихо й зовсім не заважав сімейній розмові, хоч на його душі безжально шкреблися сумні кішки.

Я побажала татові швидкого одужання та кинулась обіймати своїх чоловіків.

– Що сталося? – простив невиховану тещу мій чарівний чоловік.

– Та все добре. Вони впораються. Прошу, Богданчику, не сумуй! Адже дідусь з бабусею дивляться на нас з неба, правда синку? А чого ти ще не спиш?

Мірчик заліз на нас зверху та з посмішкою обіймав обох.

– Я почув бабуню. А ви гарнюні... – підлещувалося дитя.

– Господи, ти ж наше золотко! Воно вже вміє заспокоювати тата з мамою. Ось яке диво у нас росте, – скинула я слізку зі щок.

Розділ 39. Завжди буду з тобою

Кожен день Богдана Шеремета складався з цілої купи справ. А я так

міцно прикипіла до наших діточок, що на жаль не могла йому допомагати, ні в бізнесі, ні в питаннях перебудови замиського будинку. Та він не жалівся, а навпаки блаженно й стрімко виконував все сам.

Наразі бос швиденько пробігся поглядом по маркетинговій звітності в офісі Inwey, пожурив нашого фінансиста за невиправдані витрати на офісне забезпечення та взяв курс до помешкання у передмісті. Кілька днів ми з чоловіком узгоджували варіанти оздоблення дитячої кімнати та їдальні. Тепер все це потрібно було продемонструвати та обговорити з дизайнером. Словом: рутинна, без якої проєкт застряг. А я вже страшенно хотіла, щоб Мірчик та Вероніка дихали свіжим повітрям нашого саду, а не чадним кліматом гігантського міста.

Дизайнер був тямущий та ловив всі пропозиції, як кажуть «нальоту». Коли вони майже все узгодили, Богдану зателефонував невідомий. Але для бізнесмена Шеремета «невідомих» абонентів не існувало хоча б тому, що будь-який дзвінок міг нести бізнесову інформацію.

– Ось ці варіанти й залишимо. Слухаю? – відійшов вбік від дизайнера він.

– Містере Шеремет? – уточнив офіційний голос невідомого.

– Так це я. З ким маю честь?

– Університетський медичний центр Нассау. Ваша дружина потрапила до нас з чисельними травмами. Вона не може підписати документи. Негайно приїздіть до центру. Адресу я скинув...

...Богдан побілів, почервонів і сів на траву, бо ноги йому відмовили. Дизайнер миттю підійшов та запитав:

– Пане Богдане, що з Вами?

Не дивлячись на те, що мій Шеремет був людиною стійкою до найрізноманітніших викликів – наразі в його голові промайнуло, мабуть, все життя. Не тільки зі мною, а все взагалі! Тремтячим не своїм голосом він перепитав:

– Коли мою дружину до Вас привезли?..

– Ще вночі, але тоді вона була в такому стані, що добитися хоч якоїсь інформації не було можливості. Зараз її життю нічого не загрожує та курс довгої реабілітації треба повністю пройти.

Ось тепер Богдан безсило заплющив свої гарні очі й видихнув:

– Перепрошую, але тут якась помилка. Моя дружина і діти вночі та вранці були вдома зі мною і ніяких страшних пригод, слава Богу, не переживали. Шереметів на світі багато. Розпитайте краще: хто її чоловік?

Він мляво підвівся на ноги та після пережитого миттєвого стресу ще важко дихав і відчував, як шалено б'ється в грудях перелякане до нестями серце. А далі почув:

– Леслі Джонсон, а в шлюбі з Вами – Шеремет. Хіба це не Ваша дружина?

– О, Господи! Тільки цього мені й не вистачало... – не стримався вишколений бути «лицем напоказ» Богдан. – Так, колись була й дуже недовго, та навіть про те я щиро шкоую. А чому Ви телефонуєте саме мені? У неї ж, здається, є родичі?

– Тому, що вона згадала лише Вас, – повеселішав голос на тому кінці.

– Ну, так звичайно. Кого ж іще їй згадувати, коли припече? Не своїх же наркотичних друзків. А що з нею сталося? – відходив від «краю прірви» Шеремет.

– Тобто Ви в курсі її історії хвороби? Саме так. Під час передозування, скоріше за все її й побили, а вже наша служба доставила сюди, – розповідав медичний працівник та, зрозуміло, жадав оплати рахунку.

– Зробімо так. Те, що вона мені наразі ніхто, Вам звичайно нецікаво. Як і те, що я маю прекрасну щасливу родину та крихітних діточок, що потребують моєї уваги більше, ніж колишня модель-наркоманка. І до її життя мені абсолютно байдуже. Просто скиньте рахунок за її лікування. Я його сплачу і на цьому поставимо крапку. О'кей? – дивно, але зараз

ніжний і добрий Шеремет кудись зник. А на його місці був звичайний байдужий чоловік, що пам'ятав лише підлість і підставу, яку вона нам влаштувала. Він дякував Богу, що ми тоді не здались і залишились разом. Інших думок в голові Богдана зараз не виникало.

– О'кей? Без питань. Нам цього буде достатньо, а Вашій колишній цю розмову передавати? – цікавився медпрацівник.

– Це вже на Ваш розсуд і сумління. Дуже сподіваюсь, що Ви мене більше не потурбуєте, – відрізав Богдан і відключив контакт. – Я, щиро перепошую! Знаєте: бувають моменти, коли однакові прізвища змушують до неймовірного хвилювання. Слава Богу, помились. Продовжимо!

Після такого стресу і звістки про повернення до Нью-Йорка дурнуватої Леслі, Богдану страшенно захотілося додому. Він відклав усі інші справи, заїхав лише у величезний приміський склад-магазин за продуктами й миттю опинився в моїх обіймах. Мій коханий намагався бути таким, як завжди, але ж з найпершої зустрічі ми відчували одне одного на якомусь надприродному рівні. Наш красунчик-татко був веселим та щиро грався з діточками. Потім ми повечеряли та вклали малечу спати, а він ще й досі нічого не розповідав. Навіть коли погасили світло, я все одно очікувала тривожних новин.

Поки наш синочок не вмів ходити, ми завжди спали голенькі. Але тепер він прибігав до нас у ліжко, коли заманеться й тому Богдан спав у боксерах, а я вимушена була вдень носити спеціальний ліфчик, а вночі – сорочку для матусь-годувальниць. Та це ніколи не заважало чарівним залицанням коханого. Ось і зараз він пригорнувся до мене всім своїм струнким тілом і прошепотів:

– Яке щастя, що ти в мене є... Що ви мої найрідніші зі мною...

Це, мабуть, був початок його зізнання. Далі Богдан звабливо обцілював все, що потрапляло його солодким вустам і я відчула дещо страшенно збуджене. Коли він був таким, я нічого не могла з собою вдіяти. Адже одного разу сказала, що буду належати йому завжди та ще ні разу не пожалкувала. Я неймовірно гаряче кохаю свого чоловіка, а він

мене. А ще ми філігранно підходимо одне одному тілами, душами, бажаннями...

Зараз я прислухалась, як він розпалював мій апетит приємним масажем живота, а потім стрімко опустився лицем вниз та доводив мене до божевілля, щедро даруючи «куні». Не думаю, що у світі є жінка, яка не прагне цих відчуттів. Скоро сильні руки коханого легенько потягнули мене вниз і він зайшов плавно та гаряче:

– Підніми на мене ніжки...

О, Господи, як же далеко він був у мені! Я прикрила губи руками, бо могла розбудити своїм стогоном Веронічку. Але й терпіти це блаженство мовчки – було вище моїх сил. Богдан відняв мою руку і сам провів пальцями по моїх відкритих губах, а потім опустив долоню на шию і легесенько придавив. Я здалась та заридала від першого солодкого фіналу, а він притих на якусь мить, щоб милуватись моїм станом та відразу посадив до себе на руки. Мій коханий знав, що те шаленство наче біль і його треба втамувати. Я мліла від неймовірної насолоди в його лагідних руках та ще й досі не розуміла, чому він сьогодні такий палкий. Коли Богдан досяг прекрасної муки, я тихенько цілувала розпашіле личко й промовляла:

– Заспокойся, мій Вогнику! Все вже позаду...

– Навіть і не мрій. Хвилинку відпочину – і продовжимо. А пам'ятаєш, коли я дізнався, що ти лише Моя та абсолютно невгамовна? Завжди сумую за твоїм вогнем...

– Але ж ми це робили тільки вчора, – посміхалась я і важко було повірити, що ми одне ціле вже більше тисячі днів!

– Вчора? То була крихітна прелюдія. А я тебе так шалено кохаю й хочу та боюся навіть згадувати, що міг втратити колись...

– Котику, я тобі завжди кажу, що ти мене ніколи не втратиш. А чому це ти згадав про таке зараз? – як реп'ях вже вчепилась в очікувану інформацію я та прилаштувалась у нього на плечі.

Мій чарівний хижак зрозумів, що проговорився і змовчати не вийде. Адже я до ранку буду його катувати, чим завгодно, аж доки не розповість. Та у мого Шеремета була одна неприємна звичка заходити здалеку:

– Тільки прошу тебе: не злись. Добре?

– Богданчику, якщо не скажеш все відразу, я просто вкладусь спати, – пригрозила я.

– Ні! На таке я не згоден. Де наше не пропадало. Сьогодні мене страшенно налякали...

– Тебе? Чим? Сказали, що теракотовий колір уже не в моді? – жартувала я, знаючи що ніяких серйозних зустрічей минулого дня він не планував.

– Наркоманка Леслі, щоб їй не народжуватись взагалі, повернулась з якихось своїх світів. Встигла десь втрапити в халепу і коли я розмовляв з дизайнером – мені зателефонували з медичного центру та сказали страху річ, наче моя дружина у них. Я в ту мить думав, що помираю. А це всього лишень та ненормальна так їм сказала, щоб я за лікування заплатив.

Я піднялась перед коханим на лікоть і заглянула в його прекрасні збуджені очі:

– Бідолашний мій! Ну ти ж знаєш, що вона не при собі. А я завжди буду з тобою. Ти їй допоміг?

– Так, допоміг. Але це було неймовірно страшно. Вона навіть прибита переслідує нас своїми дурнуватими вибриками. Златочко, ти найдорожча на землі! – він пригортав мене до грудей і тепер було зрозуміло, чому Богдан прийшов додому таким розгубленим та гарячим. Я слухала могутнє биття рідного серця, лагідніше тулилася й промовляла:

– Не смій. Чуєш, ніколи не смій сумніватись у нашому довгому і щасливому житті. Ми проживемо років сто разом, але й на тому світі я тебе нікому не віддам.

Розділ 40. Життя несправедливе

Качанівська колонія, напевно, не найкраще місце на землі. Лариса Тарнавська вийшла за ворота жіночого виправного закладу, гірко плюнула в бік воріт та й пішла до таксі. Їх тут стояло декілька, але зморена в очікуванні чоловічої ласки Лара – вибрала найгарнішого з водіїв та щиро сподівалась, що міцний чолов'яга не відмовить їй.

А він з хтивою посмішкою оцінив пасажирку та підступно запитав:

– Що не сподобались Вам наші краї? Поїдете від нас?

Ларисі тільки цього й треба було. Звичайно, на ній залишались аромати невіленьницького життя, але в колонії відносно цивілізовані зручності й вона сьогодні добре вимилась на дорогу та більше пахла яблучним шампунем, а напівсиве волосся склала у високу зачіску так, наче готувалась саме до цієї зустрічі.

– Ну, це як подивитись. Там за ґратами – звичайно не мед. Тому від хорошої компанії не відмовлюсь! – розсміялася Лара.

– Красуне, ти мене зваблюєш чи як? А може за дорогу нічим розрахуватись? – знову вивчав недавню невіленьницю чорнявими очима перевізник. Якби він возив дівчат посеред Харкова, то може б цих шалених і боявся. Але ж таксував дядько на маршруті від виправної колонії до міста й тому, скоріше за все, мав багатогранний досвід.

Лариса ображено дістала з корсета поміж грудей кілька сотень доларів і гордо спитала:

– Стільки вистачить?

– Та чого ти? Я ж пожартував, бо знаю, що тут у нас золоте дно, а не колонія. Відомі й знамениті часто сидять. Тому не парся, красуне, доведу в кращому вигляді. Тобі ж до Харкова, як завжди?

– Так. Але я б не відмовилась трохи подихати свіжим повітрям десь у зеленому чагарнику. Дуже хочеться, – розстібнула вона кілька гудзиків на кофтині й нахабно подивилась у дзеркало на водія.

Той криво посміхнувся й зрозумів, що сьогодні вполював доволі спекотну дичину. Скоро здоровань повернув до невеликого соснового лісочка й видно було, що це місце йому добре знайоме.

– Тут згодиться «подихати»? – запалив цигарку він. Лариса простягнула руку та попрохала:

– Дай затягнусь пару разів. А тебе на пару вистачить?

– Зголодніла, лярва? Вистачить! Аби тебе вистачило, – він віддав їй цигарку, а сам залюбки всунув ручищу десь у виріз корсета й задоволено пом’яв великі гарячі груди.

Лариса застогнала від насолоди та чомусь пригадала платний вібратор, що інколи доходив до неї з блатної хати. Чоловік заглибив авто в куці та поставив на ручник, а Тарнавська ввічливо засунула бичок у відсік на дверях і вже збуджено дихаючи, спитала:

– В тебе є якась підстилка?

– Кожного разу все краща й краща! – хтиво поглядав на Тарнавську таксист, маючи на увазі її, а потім доповнив: – Для Вас, мадам, буде повний комплект: м’яке ліжко, гарячий чоловік і навіть презервативи зі смаком суниці.

Потім він швидко вийшов з авто, бо вже приспічило і взяв з багажника кусок цупкої тканини та кинув на траву. Лара теж вибралась з машини й тихо стояла в очікуванні свого напарника для втіх. Дядько підійшов до неї кроками гусара та миттю притис до себе так сильно, що вона зойкнула. Наразі жінка відчула на губах міцний і непристойний поцілунок. Язик перевізника був у неї в роті, наче в себе вдома, а збуджений чоловік обмацував все її тіло безпardonними сильними рухами. Потім відразу повалив на підстилку і розстібнув штани.

– Спочатку так візьми! Не бійся, я потім віддячу...

Тепер Лариса згадала, як часто намагалась підняти чоловічий інструмент у свого боса – Маркіяна Дем’яновича, але той тупо не вставав і їй часто було боляче від сильного збудження та відсутності

фізичного задоволення. Але, здається, у цього чолов'яги з розмірами й можливостями все в порядку.

Далі він майже сів їй на обличчя та загнав орган так глибоко, що Лара задихалась, але мінет виконала на відмінно і її сьогоднішній кавалер задоволено кінчив їй в лице...

– Що ж ти робиш, дорогенький? Як я в місто поїду? – лагідно обурювалась Тарнавська розуміючи, що в її житті мало джентльменів, а задовольнитись цим жеребцем страшенно хотілось.

– Не спіши, шмаро! Зараз дам водички, – зліз з неї місцевий мисливець на втіхи та спокійно пішов до авто. Спочатку він помив своє хазяйство, а наостанок приніс Ларі з пів пляшки води. Вона жадібно попила її, а потім вмилась і протерла лице хустинкою. Чолов'яга підійшов ближче і Лара здивовано побачила, що його член вже набув попередніх розмірів та страшенно жадала відчути його у собі.

– Йди сюди, – поманила вона його рукою й вивільнила груди поверх ліфчика. – У мене є дещо цікавіше. Будеш точно задоволений...

– Та я й так уже зрозумів, що ти на зоні була порнозіркою. Що діставали тебе баби своїми язиками до самої глибини? – відверто хамив мужик.

– І ти хочеш спробувати? – запропонувала Лара.

– Є ні! Я звичайним способом віддаю перевагу, – відповів він і засадив у Тарнавську свою «перевагу» так глибоко, що Ларисі здалося наче він намагається її розірвати на шматки.

Такого у своєму житті вона ще не відчувала. А дядько робив свою чоловічу справу натхненно і грубо, та йому було абсолютно байдуже: чи подобається це їй? Ніяких поцілунків, чи слів вона так і не дочекалась, а здоровань брав її страшенно брутально, так що й ходити потім буде важко... Але ж вона сама напросилась! Тому Лара наразі милувалась високим небом та тільки здригалась, коли він влітав в неї майже до самої горлянки. Тарнавська вже й не рада була такій «сильній особистості», що зустрілася їй відразу за воротами колонії. А ще вона зрозуміла, що зараз з ним не можна сперечатись, бо буде тільки гірше.

Коли цей секс-гігант все ж скінчив свою процедуру – він миттю зіп’явся на ноги, викинув презерватив у кущі й скомандував:

– Вставай! Роботу я зробив, тепер треба попрацювати. Щось не так?

– Ні-ні! Дякую, все в порядку, – намагалась посміхнутись Лариса, але рот болів і вона швиденько привела себе до ладу.

– Потім почистиш пір’я, курко! Не витрачай мого часу. Я й так його тут з тобою багато згаяв...

Коли він сказав оте «курко» Лара миттю знову згадала Дем’яновича. Чому всі чоловіки бачили в ній лише домашню пернатку? Адже вона гарна і навіть якийсь час була майже багата? А відносяться до неї особи чоловічої статі, наче до тварини. «Життя до тебе дуже несправедливе, Ларо!» думала вона, знову сидючи на задньому сидінні роздовбаного по кущах старенького авто, коли вони в’їхали на околиці Харкова.

– Скільки з мене? – покірно спитала пасажирка, тоді як жвавий перевізник висаджував її на вокзалі.

– Ти смішна! Спочатку показала, а тепер знову в кущі? – весело розсміявся чоловік.

– Але ж це все, що в мене є. Як же я квиток візьму на потяг? – знесилено запитала Лара.

– З картки знімеш на вокзалі, шмаро. Є ж там у вас якісь картки, – все знав про життя за колючкою дядько.

Щоб не додавати собі біди, Тарнавська мовчки дістала три сотні зелених і віддала йому, подумавши: «Щоб ти ними вдавився, нахабо!»

– О! Тепер розрахувались. Ну, щастя тобі! – перевірів у руках на справжність купюри водій та пошукав у приймачі веселу музику.

А Лариса вже й не знала: чи ввічливо дякувати йому, чи краще просто зникнути з очей, бо вже не хотіла мати з таким ніякої справи.

– І Вам щастя! – видавила вона з себе та відразу сподівалась знайти тут,

на вокзалі, де можна прийняти душ?

Квиток до Білої Церкви собі Тарнавська купила і душ прийняла та навіть перевдяглась в інший одяг і стала схожа на звичайну просту жінку, що мандрує по рідній країні. Вона поїла у привокзальному кафе та всілась чекати на потяг, але десь глибоко у своїй гидкій душі, Лариса кипіла гнівом і точно знала, що тепер вона покладе життя тільки б помститися за приниження, втрачені роки та гроші та навіть за сьогоднішній сором – одному гордому і дуже щасливому бізнесмену, що «звабив» її працювати на себе у сфері мережевого маркетингу. Вона навчилась у нього заробляти, повірила йому і майже закохалась. Але ж цей паразит знайшов собі малу синьооку заразу і з перших днів боготворив та забув з нею про всіх на світі. Ну, хіба ж вона, Лара була б гіршою в ліжку від тієї сухої та розбещеної життям напасті? Ні! Вона точно жорстоко віддячить цій солодкій парочці, де б вони зараз не були.

Розділ 41. Далекий шлях додому

Не знайдеться у світі такої біди, щоб широкий Дніпро перестав нести свої могутні води, а зорі не сяяли в його нічній гладі й денне сонячне світло не відбивалось в золоті куполів величного Києва.

Захар Абрамович йшов вранішнім містом і думав про те, як йому жити далі? Доки в столиці процвітав бізнес Богдана Шеремета – сотні людей кожного дня мали свою зароблену копійку, хоч і давалась вона нелегко. Це тільки на перший погляд здається, що мережевий маркетинг – то іграшки. А що? Взяв рекламку, побігав містом, знайшов легковірних клієнтів та вмовив їх придбати недешевий імпортований продукт. Ось вони й грошики! Та не так швидко діло робиться, як слово мовиться. Бо треба, щоб працювали зв'язки й постачання, склади й офіси, тобто вся система своїми маленькими гвинтиками повинна крутитись безвідмовно та злагоджено. Але все це, в один звичайнісінький день, взяло та й перестало існувати!

Ось і в нього внучок підростає, а пенсія зовсім маленька. Хоч, доньці звичайно дають встановлену законом грошину на дитинку, але ж він дідусь і дуже хоче їм допомагати. А дружина – Іда Марківна хворіє, та

ще й ліки страшенно дорогі. Колишній завскладу київського філіалу Inwey був людиною бойовою в роботі, а в житті – дуже скромною. Інколи йому страшенно хотілося зателефонувати Богдану Шеремету до Штатів. Та для нього це виглядало неввічливо й дорого. Завскладу вже й не пам’ятав, коли востаннє розмовляв з шефом. Він терпів свою скруту, але не сповістити пана Шеремета про останні новини, такий як Захар Абрамович не мав морального права. Рука сама потягнулася до телефону й він натиснув чарівний номер.

– ...Вітаю, Абрамовичу! Як життя? – почув чоловік з трубки жвавий мелодійний голос колишнього шефа й серце його затіпалося схвильовано та радісно.

– У Вас ще залишився мій контакт? Дякую, босе! – незвично тремтячим голосом, звернувся чоловік.

– Аякже, Захаре Абрамовичу! Гарні люди не зникають ні з моєї пам’яті, ні з телефонної, – продовжував жартувати Богдан і відразу було ясно, що заокеанське життя родини Шереметів процвітає. – Зачекайте я сам зараз Вас наберу.

Завбачливий і добрий душею бізнесмен розумів, що вартує старому цей дзвінок і взяв на себе витрати по ширій розмові. Та й Абрамович сумно посміхнувся, бо згадав: наскільки колишній бос неперевершена людина. Розмова продовжилась.

– Дякую Вам, пане Богдане за турботу про нас грішних. Я страшенно радий Вас чути, а ще передчуваю, що у Вас все добре. Адже такий голос я вперше почув тоді, коли на «вершині світу» з’явилась неповторна Златочка. До речі, як справи у Вашої чарівної дружини? – відразу пригадав давніші часи Абрамович, а ще хотів зробити приємне колишньому босу й сам вже перенісся в минулий світ.

– Дорогий мій, дякую за такі божественні спогади. Я зараз наче знову опинився на тридцятому поверсі Гулівера. А ще згадав, як тоді було зворушливо й прекрасно... Так, моя кохана дружина в порядку. Ви ж чули, що нас вже четверо. Златка вона ж, якщо пообіцяла – все виконує якнайкраще. Це мене в ній і зачепило з перших днів. Ось тепер у нас є

синьоока Веронічка. Воно таке схоже на матусю, що я млію кожен день, наче сімнадцятирічний. Та що я все про себе? Розповідайте, будь ласка, як живе шановна столиця? Що нового відбувається, як ви всі живете? – щиро ділився з хорошою людиною своїми новинами Богдан Шеремет та цікавився життям колишніх підлеглих.

– Пане Богдане, я за Вас неймовірно щасливий. Та, власне, я теж бігаю за внуком кожен день, наче сімнадцятирічний. Це моя Ідочка вже тільки сидить і плаче. Жаль її та нічого не зробиш, ноги відмовили ще тоді, коли інсульт перенесла. Ну, це Ви знаєте. А от без Вашого бізнесу багатьом дуже скрутно. Та я не тому зателефонував. Є одна вість, яка Вам не сподобається, але сказати треба.

– Абрамовичу, може які ліки Вам для пані Іди передати? Моя перша дружина часто літає тепер рейсами до Києва. Вона нормальна і все зробить, Ви тільки скажіть, – уважно заговорив Шеремет.

– Щиро дякую Вам, пане Богдане! Але того вже не змінити. Така вона доля старих. Я про інше і це дуже важливо. Ви ж знаєте, що основна частина Вашої «зграї» – то нормальні люди, що й досі тримаються разом. Тому коли з'являється нова інформація, все як Ви вчили, миттю шириться нашими просторами. Вибачте, але я повинен...

– Та що сталося, Абрамовичу, говоріть уже! – занепокоївся Шеремет.

– Тарнавська, щоб їй пусто було, вийшла на волю. Оскаженіла ще більше ніж колись та все обіцяє, що Вас зі світу зведе за її «безневинний біль». Це я її цитую, бо сам бачив у Києві. Зібрала та підбурювала людей, щоб про Вас петицію написати. У нас це дуже модно зараз. Я навіть не розумію: що саме вона хоче Вам пред'явити? Та й про «безневинність» свою краще б мовчала та до церкви ходила... Ось такі справи, пане Шеремет, – при цих зізнаннях раптом кудись подівся радісний настрій Абрамовича.

А Богдан щиро розсміявся, бо йому з-за океану такі дурниці видались смішними та ще й про ту тупу курку... Та що ж це таке? Ну, знову Тарнавську пернатою обізвали, хоч і в думках, але ж якщо іншого визначення до жінки не чіпляється?

– Я перепрошую, Абрамовичу! Ну, я звичайно радий, що Лара мене пам’ятає. А ще я так розумію, що до себе на базар вона повертатись не бажає. От і тренується в новій сфері діяльності посеред Києва. То й нехай собі. Не хвилюйтесь за нас, шановний друже, я Вас почув і все зрозумів. Щиро Вам дякую! А головне, хоч поки нічого не обіцяю, я серйозно думаю повернути свій бізнес в рідній країні на нормальні сталі рейки. Так всім і передайте. Поки нічого конкретного, але надії цілком реальні.

– Дякую Вам, пане Богдане! Я ж знаю: якщо Ви вже щось пообіцяли – обов’язково виконаєте. Це у Вас зі Златочкою на двох одне...

– Істинна правда! Ви тримайтеся усі купки, будь ласка, та вибачте мені. Я й досі ночами переживаю, що стільки людей через мене фінансово постраждали. Не можу пробачити ні тим падлюкам, ні собі, що ви всі залишилися без нормального заробітку й гірше живете. Я про це завжди пам’ятаю, – знову взявся обсіпати свою талановиту голову попелом сумлінний бізнесмен.

– Та все нормально. Передавайте найкращі побажання Вашій квіточці-Златі й діточкам Вашим рости здоровими. А ми Вас будемо чекати. Київ без Вашої сім’ї сумує і Гуліверу не так весело без Inwey живеться. Я тепер піду розповім про все Іді, вона буде страшенно рада. Дякую, що приділили час, пане Шеремет! – знову знітився Абрамович і спустився на грішну землю та пішов до аптеки за ліками дружині.

А Богдану наразі стало дуже сумно без тих часів, що вже ніколи не повернуться. Тепер хижак-Шеремет знову згадав нашу першу зустріч, потім зворушливі дні на «вершині світу». Як залицявся до мене, як освідчувався і вже знав, що я його доля. Як потім нас розсварила дурна Леслі, але ми стали одним цілим і в неймовірному коханні зачали Мірчика. Як помер тато і я лікувала його наболілу душу. Як народжували синочка й навчались його доглядати. Господи! Як це все було прекрасно... Але ж потім вилізла ця гадюка-Тарнавська зі своїм старим загребущим катом. Хіба ж їм мало було просто сидіти без діла та отримувати від структури Inwey доволі великі гроші? Та падлюкам, їм завжди мало і вони в один день перекреслили наше щасливе життя в Києві, відібрали «вершину світу», а разом з нею життя гарної дівчини,

що тільки повірила у нормальне майбутнє. А нам взагалі знадобилось втікати та залишити масу людей без роботи.

Ось все це думав зараз чистий душею Богдан Шеремет, коли мчав за місто до свого оновленого дому, щоб прийняти «об'єкт» у користування. Бо оздоблювальні роботи були успішно завершені й тепер двоповерховий будинок Шереметів, весь вмебльований за моїми проєкт, стояв готовий прийняти у свої стіни щасливу сім'ю. Тільки в цю ейфорію щастя та думок про майбутнє знову треба було влізти тим гидким спогадам з минулого і неймовірно гарні жовто-зелені очі мого хижака наповнились невідомим вогнем, який не так часто можна було в них помітити. Адже Богдан точно знав, що будь-який виклик долі він прийме та буде боротись за тих, хто йому найдорожчий за ціле життя на землі.

Ось він прибув до своєї господи та привітно посміхнувся головному підряднику:

– Вітаю, містере Бенедикт! Ну як готові звітувати? Показуйте, що тут вийшло з наших мрій?

– Доброго дня, пане Богдане! З радістю все покажу й розкажу, – запросив господаря в дім веселий чоловік і почав звітувати про все, що було виконано.

Богдан уважно його слухав, інколи ставив якісь запитання та перевіряв усе, що потрібно було перевірити. А після розмови з Абрамовичем, йому понад усе необхідно було перевірити найщільнішу охоронну систему, яку він довго підбирав з найкращими у цій сфері спеціалістами Нью-Йорка. Та, здається, все працювало! Тому Шеремет попросив перевірити рахунки, на які переказав повну суму для всіх учасників перебудови й розпрощався та звичайно почув, що фірма буде рада допомогти в будь-чому та в будь-який момент. Саме такій щирій відкритості та повазі до замовників він і сам завжди навчав багатьох людей, що працювали на нього в компанії Inwey.

Богдану дуже сподобався затишний підвал, з підземним паркінгом та невеличким винним погребом, а вершиною щастя був великий басейн

посеред двору. Там він вже бачив, як навчає плавати своїх коханих діточок: Веронічку та Мірчика. Про це ми мріяли з самого початку. Я теж вже зробила замовлення одному садовому товариству про декілька сортів троянд, щоб висадити алею до маленької каплички, що відсторонено стояла в кінці саду. Так ми вирішили вшанувати пам'ять пані Орісі, бо кремували її та вирішили залишити поряд до тих часів, коли зможемо вільно їздити з дітками на Батьківщину і тоді поховати її разом з чоловіком на кладовищі Львова.

Тільки тепер, почувши новини з України – Богдан гірко зітхав та розумів, що шлях до рідного дому для нашої родини поки ще дуже далекий.

Розділ 42. Серед найпотаємніших світів

Богдана не було дуже довго, а я знемагала від біди, що наша донечка горіла вогнем від якоїсь напасті. Та ось нарешті в замку повернувся ключ і я, тримаючи маленьку обома руками, змучено подивилась в очі коханому.

– Що трапилось, Златочко? – занепокоївся мій Шеремет, адже зранку все було гарно.

– Нікуся гралась і посміхалась. А потім поступово почала палати, наче полум'ям обсипали зненацька...

– Ти лікаря Вілсона викликала? – більш схвильовано запитав Богдан.

– Так, коханий. Він вже поїхав. Залишив ось ці ліки, я давала та Нікуся не хоче їх брати. Таке зі мною вперше, – мучилась я і ніжніше прикладала вологу хустинку донечці до голівки.

Богдан миттю зірвав з себе одяг вулиці, збігав до ванної й повернувся в домашній футболці та попросив:

– Не бійся, Златочко. Зараз все зробимо. Доцю, йди до тата, – він лагідно пригорнув до себе дитинку, а вона повела гарячими оченятами й застогнала, наче розказувала: наскільки їй погано. Веронічка вже вміла тримати голівку та зараз безсило опускала її до Богдана на плече і,

дійсно, була дуже гаряча.

Я стояла поряд і покійно чекала команди свого прекрасного боса, бо до цього часу в екстремальних ситуаціях він завжди був головним.

– Що там, давай сюди, – простягнув одну руку Богдан.

– Ось суспензія, але ж вона її не хоче...

– Златочко, ти з молоком давала? – миттєво знайшов вихід він. А я забула, бо дуже розгубилась.

– Ні...

– Давай свіженьке і звичайно додай туди скільки треба цієї гидоти. Тут написано, ось дивись...

Та я вже сто разів усе прочитала, але ж не могла зорієнтуватись, бо так сильно Веронічка ще ніколи не горіла. А Мірчик взагалі хворів дуже рідко. Хіба тоді, коли різались зубки. Та він, як і тато, завжди мужньо терпів біль і лише ніжно посміхався. А дівчинка, як і мама хотіла ласки та відразу здавалась.

Я націдила молоко, додала туди ліків, наповнила улюблену пляшечку дитинки та вже подала Богдану, наче той вірний солдат командирові:

– Ось тримай, коханий.

Тим часом мій неймовірний чоловік ніжно пестив донечці личко закритими вустами, а воно мурчало як кошени і, здавалось, вже не так сильно страждало. А ще Богдан впевнено тримав крихітку на одній руці, іншою ж обережно доторкався до спинки та масажував її. Дивитись на це прекрасне дійство було солодко і я задихалась від щастя, що мій коханий саме такий. Він миттю взяв пляшечку та підніс до ротика нашої маленької. Дивовижно, але дитинка відкрила губенята трубочкою й потягнулася та почала впевнено смоктати молоко, разом з жарознижувальним препаратом. Вони випили так майже все і Богдан задоволено посміхався, наче хотів з донькою підняти до небес та політати. Але він у нас дуже відповідальний татусь і вже зрозумів, що

маленькій з кожним ковточком стає краще. Тому тихо поклав Ніку до ліжечка і знову скомандував:

– Златочко, давай свіженьку пов'язку. Ця вже гаряча і нехай поспить. Через скільки треба знову давати?

– Кожні дві години, аж доки не перестане горіти...

– От і добре. Не хвилюйся, матусю! Все буде в порядку. Пішли-пішли, – тепер вже пестив мене по спині він, а я пригорталась та відчувала, що цей найрідніший і найдорожчий на землі чоловік може все на світі.

– Богданчику, ти наш янгол! – шепотіла я й тулилася до його грудей.

– Я звичайний. Просто вас усіх страшенно кохаю і мені зовсім не важко віддавати всього себе, щоб рятувати найдорожчих. Поки в мене виходить.

Наразі він пригорнув мене міцніше й жадібно поцілував:

– Якщо чесно: я й сам дуже перелякався. Але ж спрацьовує внутрішній Шеремет, той що повинен бути сильним і невблаганним. Тільки тепер я хочу, щоб трішки пожаліли й мене. Поміняймо ще донечці компрес та будемо знімати стрес, – шепотів мій Шеремет, а я корилась його волі без слів.

– Богданчику, вона спить. Може не треба? – подивилась я на маленьку й точно помітила, як сходить почервоніння зі щічок.

– Нічого. Ми зробимо це обережно. Давай мені, – він знову «розправив крила» біля ліжечка доньки та змінив гарячу тканину на прохолодну. – Бачиш, навіть не реагує і мирно сопе. Значить попустило...

– Так, мій коханий чарівник. Який же ти в нас неймовірний! Пішли я тебе погодую.

– Дякую, Златочко. Я не хочу. Ось відпустить болячка нашу Нікуся, тоді й поїм.

Господи, яке ж він у мене неземне створіння! Все миттю й до ладу

зробив, а сам так переживає, що їсти не може. Це з ним вже бувало в ті часи, коли його покидав хтось із батьків. Богдан переживав усе в собі, як справжній сильний чоловік і лише, коли ставало краще – тоді нормально їв.

– Коханий мій, але ж так не можна! Ти пів дня вже голодний, – намагалась достукатись до його здорового глузду я, а Шеремет підхопив мене на руки та відповів:

– От зараз від тебе і наберуся сил. Це ж зовсім не новина: коли я чогось боюся – тоді тебе страшенно хочу...

Він зірвав з мене одяг і забрався до ліжка, щоб поринути в наш шалений світ. Сьогодні знову Богдан був таким, як тоді коли його налякала дурнувата Леслі. А я ж не знала про денну телефонну розмову чоловіків. І лише віддавала йому все, чого хотів та сама блаженно стогнала від його гарячих пестощів і кохання.

Наразі хижак підхопив мене на руки та входив дуже глибоко, майже жорстко, але мені це страшенно подобалось і я дарувала йому все своє блаженство і гарячий сік та кінчала, наче дика тваринка. Потім він трішки зморився й повалив мене на постіль та продовжив це неймовірне дійство з моїми високо закинутими йому на плечі ніжками. З деяких часів то була його улюблена поза і він солодко кінчив, впав поряд зі мною та доповів:

– Давно я так сильно тебе не хотів. Сам не знаю, що найшло. Все добре, кохана? Я тебе не образив своїм насильством?

– Ти найкращий на землі чоловік, а я навіки твоя Анастейша. Ти ж відчуваєш сам, як твоє шаленство заворожує, Вогнику мій, – шепотіла я йому та вдячно обцілювала рідне тіло.

– Златочко, прошу: не треба. Бо я знову захочу. А нам треба подивитись на маленьку.

– Так, наш любий рятівник. Господи, Богданчику, я навіть не знаю як жила на світі без тебе?

– Без мене? Цього не могло бути, моя кохана. Ти просто довго мене чекала.

Він вже зірвався на ноги та побіг до ліжечка, таким як був. Здавалось між нами зовсім немає перепон здорового глузду та рамок пристойності, адже ми одне цілісіньке назавжди. Тому я теж без одягу і вся мокра пішла за ним, щоб помилуватись, як спить наша донечка і вже трішки посміхається. Така вона тоді, коли все в порядку. Ми змінили компрес та пішли разом до ванної кімнати. Там мій ненаситний чоловік знову дарував себе без останку, кінчив мені на спинку, бо вже викинув презерватив та тільки зараз попросив, як колись:

– Златочко, я голодний!

– Ще? – спеціально виказала неймовірне здивування я.

– Та ні! Не смійся. Ти щось там казала про поїсти. Що в нас сьогодні на обід? – дбайливо витирав пухнастим рушником мене він, а я просто танула від щастя...

Вже одягнені у домашнє, ми знову подивились, як одужує Нікуся та пішли до кухні, за стіл. Богдан звісно й тут виявився страшенно голодним, як до цього в ліжку. Він їв швидко й завзято, а я сиділа підперши голову руками та відчувала, що Бог вже здійснив всі мої мрії.

– Що? – весело подивився він мені в очі отими своїми неперевершеними жовто-зеленими вогнями. – Я неправильно їм? Не за всіма правилами етикету?

– Ти мій чарівний і неповторний хижак. Їж, коханий, як захочеш. Ти вдома, серед найпотемніших світів і тут нам все можна, – шепотіла я йому у відповідь і ще не могла оговтатись від неймовірно солодкого «насилля», що пережила нещодавно та тихенько мріяла про повторення саме таких його невблаганних дій.

– Златочко, як ти думаєш: Мірчику сподобається виїздна прогулянка з нянею? – раптом запитав мене він і я тільки тепер зрозуміла: чому Богдан в ліжку був аж настільки гарячий. Я вже казала, що мій Шеремет у собі мав набагато насиченіший світ, ніж показував зовні. Звісно, я

відчувала майже все, що він там таїв. Але тільки тепер зрозуміла, що він страшенно переживає за те, що ми відпустили нашого синочка з дуже відповідальною й перевіреною нянею до парку атракціонів. Ми там бували всі разом, але наразі хлопчик захотів саме з нею. Я взагалі б не пустила, але Богдан дозволив. Ось тільки всередині й сам млів від тривоги. А ще він згадував розмову з Адамовичем і все це накладало на його нервову систему таке навантаження, від якого я отримала неймовірне задоволення. Тільки тепер він вирішив поговорити про нашого синочка.

– Ну, коли не дзвонять, то все в порядку? Давай самі наберемо, – складала я посуд до посудомийки.

– Ні, це буде невихованість та недовіра. А пані Дора дуже чутлива до таких речей. Вони вже скоро й самі приїдуть. Дякую, було дуже смачно, кохана! Я подивлюся: як там наша крихітка почувається. Їй вже знову час ліки давати, тому приготуйся, мамо, – дав мені команду він і я знову бачила нездоланного боса-Шеремета, який губився серед світу кохання, але завжди пам'ятав про відповідальність, наче комп'ютер.

– На здоров'я, любий. І слухаюся, мій пане! Зараз все буде готово, – я дістала свої пишні груди, щоб зцідити, а мій Шеремет вже помчав до дитинки.

Він знову сам дав донечці ліки й вона безвідмовно прийняла їх у тата. А потім у двері подзвонили та наш радісний хлопчик кинувся мені на руки. На порозі стояла наша няня, пані Дора, й тихо посміхалась. Її добрі очі говорили, що наш маленький «боєць» вимотав з неї все, що зміг, але ж то була її робота й не тільки. Жінка так захоплено виконувала її, що скоріше це було її покликанням.

– Як все пройшло, пані Доро? Він Вас хоч не зовсім вичавив? – радісно обіймала я синочка.

– Та що Ви, пані Злато! Це дитя нестримне й гаряче, але я в захваті від таких неймовірних дітей.

– Дякую Вам і до завтра, – розраховалась я з нянею за понаднормові та за щирю любов до нашого сина й замкнула двері. А сама щасливо

зітхнула й відчувала на руках копію нашого тата... Мірчик вчепився мені за шию обома рученята і збурено розповідав про отримані враження. Далі він повзав по татові та продовжував нескінченну історію про пригоди в парку Мрій. А ми з Богданом дивились одне одному в очі й читали свою історію шаленого кохання до нашої прекрасної та незламної родини.

Розділ 43. Телешоу

Минув рік. Він був щасливий і насичений: роботою й подіями. Та ми не жалілися, а жили своє щасливе життя і раділи йому так само як в той день, коли зустрілися з моїм судженим на Хрещатику. Наша синьоока красуня Нікуся заговорила і вже весело тупцяла своїми крихітними ніжками, пізнаючи величезний світ. А горда й розумна татова копія – Мірчик почав читати відразу трьома мовами. Можливо це й забагато, але воно саме так тягнулося до знань, що зупиняти я просто не мала права. Звичайно англійська й українська вважалися розмовними, а от відносно французької – нас підговорила няня. Вона раніше була саме вчителькою французької та, скоріше за все, якимось проєкспериментувала з Мірчиком. А воно – наше диво вчепилось так безвідмовно та стрімко, як йому диктували татові гени. Ми з Богданом подумали-подумали, та й згодилися на уроки мови, якою говорять в країні кохання. Ось виросте наш красень, знайде собі кохану та й поїде з нею до Франції й тоді мова згодиться... Ой, кудись це мене далеко занесло! Тому повертаюсь до дійсності.

А дійсність така, що ми вже давно перебравись за місто до свого маленького перебудованого маєтку і мрії про чисте повітря та тихі вечори – здійснились. Як і планував Богдан спочатку, він навчив Мірчика гарно плавати й тепер вони часто влаштовували в басейні запливи наввипередки. А я милувалась цим дійством, зі своєю тепленькою й ніжною копією на руках. Виходило, що Веронічка таки повернулася до нас, тільки в образі красуні-доньки й це неймовірно надихало.

– Богданчику! Ну навіщо ви плаваєте так швидко? Мені дивитися навіть страшно, – діставала я хлопців своїми нотаціями. Та мій чоловік тільки перевернувся на спину і поплив у протилежному напрямку зі словами:

– Мій син повинен засвоїти азарт. Інакше в цьому житті нічого не добитись. Не шалений, а здоровий азарт на шляху до окремо взятої мети. Саме цьому я його зараз і навчаю. Нехай пливе до переможної мрії швидко й цілеспрямовано.

– Ти мій Сократ! Але ж я не в змозі вже вам двом чинити опір. Чи може ми теж удвох дещо можемо? Га, маленька? – пестила я вустами щічки Нікусі, а воно сміялось дзвінко, наче соловейко, тягнулось до мене рученятами та повторювало:

– Мама!..

Краєм ока Богдан милувався своїми жінками й вже здається трішки втомився. Він схилився на обрамлення басейну та потопавав своїми хижими жовто-зеленими вогнями в нас обох. А я точно відчувала, що сьогодні вночі мені перепаде шматочок його азарту... Бо він залишався гарячим та неймовірним коханцем, а я – найщасливішою жінкою на землі.

– Бачиш, люба, я виконав і цю обіцянку. Пам'ятаєш, як ти образилась на Мірчика за перше іноземне слово, а що я тобі тоді сказав? – вибрався Богдан з басейну і я не могла відірвати очей від його стрункого тіла, з якого зараз стікали краплі води...

– Що наша донечка перше слово вимовить про мене. Дякую, коханий! За донечку і за те, що завжди виконуєш свої обіцянки. Я ж просила, щоб забув, а ти казав, що не зможеш. Після спектаклю на Гончара. Це я теж завжди пам'ятаю, – вже покусувала хтиво губи я і він мене зрозумів. Але спочатку допоміг Мірчикові вибратися з басейну та лагідно обтирав сина пухнастим рушником. Я мліла від щастя і хотіла, щоб те саме він робив зі мною.

Ну, будь ласочка, не судить мене суворо! Так, я одержима Ним. І завжди такою буду. Мені взагалі більше не потрібен ні один чоловік на землі. Він прийшов в мої мрії та тіло першим і єдиним. Ось таким і залишиться назавжди.

Забринів телефон Богдана.

– Слухаю? Так, я пам'ятаю. Але ж я ще не підписав Угоду. Прошу: залиште у мого секретаря. Я приїду, прочитаю і, якщо мене все влаштує – тоді підпишу. Ні, не раніше! Дякую. Гарного дня.

– Богданчику, хто це і чого хотіли? – влізла я зі своїм язиком.

– Та то відносно репортажу про наш бізнес, – відмахнувся Богдан.

– Тобто? А що про нього писати? У нас буклетів та журналів регулярно виходить більше, ніж у будь-кого, – не зрозуміла я.

– Добре! Ти ж у мене наче той рентген, це все від моєї тещі зачепилось, нічого не приховати. Одне телешоу запропонувало мені взяти участь та розповісти про успіхи в Inwey і в особистому житті. Я подумав: а чому б і ні? Навіщо ховати наше щастя? Нехай люди знають і намагаються бути такими, як ми. Вони ще й гонорар запропонували. Та він мені якось фіолетово. А от розповісти про мою неймовірну дружину, про нашу романтичну зустріч, про діточок – шалено хочу. Ти ж не будеш проти, кохана? – приголомшив мене розповіддю Шеремет.

– Богданчику, а раніше сказати? Не? Я, дійсно, проти. Не хочу я, щоб якісь репортери борсались у нашій домашній білизні. Нащо воно мені? – серйозно запротестувала я і донечка в мене на руках наразі надула щічки та уважно насупила брівки й замахала на тата рученятами.

– Ого! Я вже бачу, що з жіночою половиною родини мені не справитись. Тому вимушений буду вимагати збільшення числа голосувальників, щоб досягати чесних результатів, – закрутив мій хитрий бізнесмен, але я тільки посміхнулась та миттю відповіла:

– Бачиш, доню, який у нас тато мудрий! Це він так натякає, щоб ми зробили тобі ще братика або сестричку. Я правильно Вас зрозуміла, містере Шеремет?

Від цих моїх слів Богдан щиро розсміявся й відповів:

– Саме так, моя неймовірна леді! Від тебе нічого не сховаєш. Як би я не замаскував свою думку – ти все одно розшифруєш. Ти найрозумніша й найчарівніша жінка на планеті. Саме про таку я й хочу розповісти. Будь ласка, дозволь мені це зробити. Я напишу сценарій і ти мені його

особисто затвердиш. Але наразі наша крихітка щось собі надумала і невдоволено заговорила:

– Не-є! Тата, не...

– Ти дивись: які ви одностайні! Добре, ні слова зайвого не скажу. Але ж, чесно, дуже хочу. Я ж їх особисто не просив, як це роблять деякі «діячі» та лізуть на телебачення. Ну, а якщо вже запрошують, то чом би й ні? А я потім тебе у всьому буду слухатись...

– Богданчику! Ну, не треба, – просила я свого впертого боса.

– Що вже тато тут такого зробив? Мамо, ти тільки скажи: і ми його відразу в куток поставимо, – повернувся з планшетом у руках мій юний захисник і наш тато тільки руками розвів:

– Ну, все. Я прийняв рішення. Будемо працювати над визначенням кворуму, – це так мій коханий сповіщав, що знову хоче зробити мене вагітною. А я ж тільки почала ходити без ліфчика для годуючих матерів!

– Матусю, дивись! Це я сам сконструював, – показував мені Мірчик якогось робота на екрані, а мені вже було не до його винаходів. І де взялися ті телевізійники? Адже, якщо Богдан щось забирав до своєї голови, то повторюсь, воно точно має бути виконане... І результат його настирливих ідей, просто зараз, сидів у мене на руках. Та я вирішила відірватися.

– Все, родина моя кохана! Наплавались, насміялись – тепер йдемо обідати. Відносно шоу, Богданчику, я подумаю. Тільки про іншу справу наразі пообіцяй забути, на деякий час, – піднялась я з Веронічкою на руках та продовжувала бавитись з крихіткою. А Богдан посміхався мені вслід і шепотів:

– Значить маленьке диво точно обіцяє бути! Так у нас завжди...

Після обіду мій Шеремет зібрався та й поїхав до міста, в наш офіс. Він пообіцяв мені, що уважно прочитає телевізійну угоду, наче він колись бував неухважним? Тільки ж це ніяк не розв'язувало питання про розсекречення нашого особистого життя. Ну, не лежала в мене душа до

тієї телепередачі! Я навіть не думала у зв'язку з чим. А подумати треба було. Ми вже так розслабились за ці роки, тут у Штатах, що зовсім забули про наші місцеві проблеми, а тим паче про тих, хто точив на нас свої зуби там, на українській землі.

Хотіла я того, чи ні, але Богдан прийняв запрошення від телеканалу та через кілька днів побував на клятому шоу. Я дивилась пізніше, в запису, і все було пристойно, насичено й цікаво. Мій колишній бос розповідав: як ми зустрілися в Києві, яка в нього молода й красива теща, а ще про наших талановитих малюків. Нічого зайвого чи дуже особистого, наче й сам був досвідченим журналістом. Та воно й не дивно: стільки часу він провів серед великої кількості слухачів на сценах найрізноманітніших куточків світу? А ще мій коханий чоловік і досі виглядав, наче кінозірка та майже не змінився з того дня, коли я побачила його в Києві під консерваторією й спочатку подумала, що переді мною «накрохмалене» лице з глянцевої обкладинки журналу. Та коли вже він затвердив мене на роботі і я поверталась Хрещатиком додому – точно знала, що закохалась миттю і назавжди...

Чому він не послухався мене? Адже Богдан Шеремет ніколи не був хвалькуватим. А тут якось вперто захотів продемонструвати наше щастя на весь світ. Та що це я? Хто дивиться ті дурнуваті шоу? Може його ніхто й не бачив? Я хотіла в таке вірити й вірила. Але якраз кому не треба було – той, на жаль, побачив!

Зате Шеремет, після інтерв'ю, примчав додому піднесений та веселий. Він подарував мені квіти та привіз багато потрібних для дому речей. Так, я була неймовірно щасливою жінкою ще й тому, що ніколи не писала довгий список необхідних покупок. А потім днями чекала б, щоб чоловік про той список пригадав або десь його загубив. Це було не про нас! Може, так Богдана дисциплінував власний великий бізнес, чи він в мене зроду був таким, але в цьому плані моє життя здавалось дуже легким та справляло приємне враження.

День добігав кінця і мій нестримний хижак вже планував залицання до мене. Діточки тепер спали в окремій дитячій, тому ми могли дещо розслабитись за причиненими дверима. Це, звісно, був не той

нестримний секс, як при маленькому Мірчику чи до нього, але таке вже життя у молодих батьків. Воно схоже на нескінченне цілодобове чергування або службу на відповідальному посту. Та хіба ж, дивлячись у ті чарівні оченята можна хоч на щось нарікати? Боже борони!

Розділ 44. Темний бік

В колонії суворого режиму, за тяжкі злочини перед Богом і людьми, відбував своє довічне покарання колишній столичний «рішала» Маркіян Дем'янович Процюк. Була в нашому житті така страшна й підступна особа, що з самого початку не сподобалась бізнесмену Шеремету. Але доки це було можливо, Богдан дивився на його беззаконні діяння крізь пальці. Бо завжди був відкритою людиною та довіряв своєму оточенню, а воно у Шеремета доволі численне й осередки бізнесу знаходяться у багатьох країнах світу. Так вже побудований мережевий маркетинг і, якщо нормально сплачувати податки, то нічогісінько протизаконного в такій справі немає. Але ж завжди знайдуться низькі та зажерливі потвори, що захочуть взяти чуже, присвоївши собі кримінальним шляхом.

Звичайно той старий гад сидів у тюрмі не тільки за свавілля київського бізнесу Шереметів, а головне за багаторічні схеми відмивання грошей, обкрадання власної держави, а наостанок ще й за організацію вбивства ні в чому не повинної дівчинки – Вероніки Матвієнко, що на своє горе, зовсім недовго пропрацювала в нашому офісі. Ця страшна вина завжди висітиме в наших серцях тяжкою каменюкою й ніколи не впаде. Навіть щастя від появи у нас крихітної Веронічки ніколи не затьмарить собою гіркої біди. Та ми з Богданом стараємось бути сильними й вірними нашим принципам, кохаємо одне одного і наших чарівних діточок та, нехай і в чужій країні, навчаємо їх добру й щирій любові до далекої Батьківщини. Але там, на Батьківщині наразі відбуваються події, про які ми знову пошкодуємо та воліли б ніколи не знати про них.

Сьогодні Лариса Тарнавська, що після свого виходу з місць позбавлення волі, дуже довго не бажала знову відчувати аромати тюрми – вибралась на побачення до колишнього боса та друга Маркіяна Процюка. Звичайно старий буде дуже невдоволений тим, що вона ігнорувала його

виклики. Та наразі у неї самої була до «шефа» невідкладна справа. Дивовижно, але Лара у себе вдома в Білій Церкві, отримала звісточку від кого б ви думали? Здається, слизькі гади всіх країн гуртуються за якимись особливими ознаками чи беруть одне одного на нюх? Я гірко жартую. Та нічого смішного немає в тому, що друга дружина мого Шеремета – та сама Леслі, що колись спалила їх з Богданом квартиру, прислала мені компрометувальні фото з ним; та сама яку він лікував від наркозалежності й та, що отримала добрі гроші на своє лікування після повернення з Мексики – знову жадала відплати моєму коханому за все, що він для неї зробив. І саме вона переслала Ларисі Тарнавській одне цікаве відео з нью-йоркського телеканалу.

Ось івилізло боком моє проігнороване прохання, яке розумний і обережний Богдан Шеремет, чомусь відхилив. У нашому чарівному світі кохання й сонця він зовсім забув про темний бік, де вештаються низькі потвори...

– Засуджений Процюк, номер такий-то, до переговорної на десять хвилин виходь, – скрикнув охоронець і повів дідугана похмурими коридорами тюрми.

Дивлячись на рухи цього підлого сучого сина, ні в якому разі не можна сказати, що в неволі він став немічним та слабким. Може це тому, що у своєму гидкому житті він ніколи не працював, а лише крав і влаштовував собі пристойне життя за чужі гроші? Навіть тут він добре їв, спав та, звичайно, не волів ніде працювати, а замовляв книжки з бібліотеки та навіть трохи займався спортом. Ось тому й виглядав, наче стара кішка на хазяйському підвіконні – лінивим та вгодованим.

– Вітаю тебе, Маркушо! – промовила в трубку за склом розмальована, наче повія, Лариса Тарнавська.

Бачу, дорогенький, що ти в хорошій формі, тому запитувати про здоров'я немає сенсу. Та й часу в нас обмаль. Я тут тобі таку маляву притаранила, яку ти точно не чекав. Скажи, як передати? Це флешка. Тобі дуже сподобається. А як подивишся, то даси мені вказівки, що робити. Я все на світі готова зробити, лише тільки накажи!

– Ну, привіт, хвойдо! Кажуть, ти вже довгенько на волі? Що знову захотіла в Качанівку, чи може тепер кудись глибше? Про що ти верзеш, Ларо? – не дуже привітно відповів колишній коханці Процюк. – І якого біса ти так довго збиралась? Раніше, коли я кликав – була прудкішою.

– Та не час зараз обмінюватися образами, Дем'яновичу! Кажу ж тобі: відео – бомба!

– Що голою знялася для мене, чи як? Так немає там на тобі вже давно на що дивитися...

– От же ж тупий козел! Кажу тобі: принесла відео, що мені переслали зі Штатів. Про твого коханого Шеремета і його сім'ю. Цвіте й пахне капіталіст клятий та ще й на телебаченні хвалиться бізнесом та родиною з діточками. А ти сидиш тут та нюхаєш парашу. Тепер тобі вже цікавіше стало, старий маразматику? – зовсім осміліла Лара там, за склом.

– Ага! Ось воно як? Ну, добре. Ти йди. На виході скажеш, що від Дем'яновича і передаси флешку тому, хто відповість: «тут таких Дем'яновичів, як вошей». А коли наступного разу покличу, щоб миттю примчала. Хоча, можливо, я тобі інструкції й настанови передам на волі. Залишились в мене деякі надійні зв'язки. Порішимо ми Шереметів одним махом. Не треба було мене сюди заганяти... Дякую, тобі шалаво гаряча! Пішла-пішла собі.

Далі все відбулося, як наказав засуджений Процюк. Лара чітко виконала його настанови та передала через «агента» своєму старому шефові флешку з записом телешоу, навіть з перекладом. Адже англійською Дем'янович точно не володів. А Тарнавська повернулась до роботи в ятці на центральному ринку Білої Церкви та покійно чекала подальших вказівок боса. Наразі у Лари було таке нестримне прагнення відплати за свою ганьбу й нещастя тому пихатому Шеремету та його «чарівній родині», що спати ночами вона зовсім не могла.

Пройшов деякий час, доки до Лари на базарі не підійшла звичайна дівчина та попросила показати їй осінні кофтинки. А коли Тарнавська вийшла з-за прилавка й хотіла доставати товар – засунула Ларі до кишені щось та сказала:

– Вітання Вам від Дем'яновича, мадам. Нічого не питайте, там все буде ясно, – і розтанула серед покупців...

– Кожухова! Галю! Я вийду до туалету, подивись за моїм товаром, будь ласка! – скрикнула Лариса і побігла до вбиральні. В кабінці вона дістала лист від Дем'яновича та двічі перечитала й позаписувала до телефона потрібні зв'язки. Потім спустила листочок в каналізацію і, як справжня підпільниця, з посмішкою вийшла на роботу.

Ввечері, у себе вдома, Лара зателефонувала іншому «агенту». Він міг посприяти у виготовленні закордонного паспорта й назавтра запросив клієнтку до себе в ательє. Там Тарнавська зробила фото та заплатила неслабу суму з власних коштів. Адже за смерть сім'ї Шереметів вона б віддала не тільки гроші, а власну кров. Роботу їй пообіцяли виконати за тиждень. Звісно паспорт – то простіше простого, але занести його у всі справжні бази для ідентифікації, набагато складніше. Ще треба було зібрати валізу та підготувати відповідний імідж, щоб ніяка собака в аеропорту чи вже на місці, за кордоном, не присіпалась до її зовнішнього вигляду.

Пройшло шість днів і Ларисі дали «зелене світло». Жінка окинула поглядом свою однокімнатну квартиру, занесла квіти до сусідки, на диво тричі перехрестилась та й вирушила «убивати Шереметів»... Невже для того, щоб відібрати життя у крихітних діточок треба просити благословення у Бога? Краще б брала у того, кому вона давно служить – тобто у біса!

Долетіла Тарнавська до Штатів без особливих пригод. Ну, хіба що по прильоту в перуці ходити стало страшенно жарко, та вона її скоро зняла і вже зв'язалась з іншою тварюкою, на ім'я Леслі Джонсон. У будь-кого виникне питання: ну як ці гадюки поєднали свої зусилля? Люди! А соцмережі навіть? Адже з часу, коли красунчик-Шеремет відмовив Ларі у сексуальних домаганнях та кліщем вчепився у свою довгоногу секретарку, Тарнавська весь час копала на нього компромат у мережі. А там ніхто не ховав його біографію й про двох колишніх дружин Шеремета у вільному доступі знаходилась вся необхідна інформація. Лара спочатку намагалась присіпатись з пропозиціями до першої

дружини Богдана – французької Мішель, але та її відразу послала. Тоді настирлива Тарнавська захотіла познайомитись з Леслі. І тут їй більше, ніж пощастило. Адже одна ображена на чоловіка жінка – то проблема, а якщо дві – то вже страшно...

Під час перебування в колонії Ларі було не до образ на волі, бо треба було просто вижити та не втратити хоч якогось здоров'я. А вже по виході, до неї повернулася така страшна злість на Шеремета, разом за все, що вона знову розшукала в мережі «колегу по нещастю» Леслі Джонсон. Ну, а з ідеєю про помсту, Богданчик цим нещасним вже й сам допоміг.

– Котику, давай сьогодні нікуди не підемо. Будемо засмагати з діточками біля басейну. Зробимо барбекю або шашлик. Дивись: яка погода чудесна! – бігала я в відкритому сарафані біля води та не знала, що чекає на нас попереду.

– Кохана, я хотів на кілька годин з'їздити до офісу, але якщо ти наполягаєш, я тільки «за»! – поставив вже Богдан мангал недалеко від басейну та почав готувати м'ясо. Мірчик вискочив до нас і з гамірними криками замахав рученятами над голівкою:

– Ура-а! Тато з мамою будуть цілий день вдома та ще й приготують нам шашлик. Люблю, коли пахне смаженим м'ясцем! Нікусю, йди скоріше до мене! – він простягнув рученята до сестри, а воно потупцяло в бік братика з радісними зойками та вереском.

Я виносила з дому овочі на розкладний стіл і сімейство Шереметів виглядало безмежно щасливим.

Розділ 45. Місія помсти

Давно в нашому сімейному житті не було такого благодатного дня! Ніхто не сперечається, що люди ми цілеспрямовані та щасливі, але ж для цього треба багато чим жертвувати. Наприклад, успішний бізнесмен Богдан Шеремет часто підіймається раніше сонця та ганяє за удачею по всій окрузі. Ні, він не примушує силоміць людей підписувати з ним контракти. Але ж нескінченні презентації, лекції-навчання для новачків,

наради щодо фінансового стану осередку та наявності необхідної продукції на складах – вимотують неймовірно. І коли б не багаторічний досвід та звичка до стрімкого й насиченого темпу життя, мабуть, надовго його б не вистачило. Але ж мій Вогник залишається собою, і коли ввечері він заходить у дитячу помилуватись на вже сплячих малюків – його неймовірно прекрасні очі загоряються новим натхненням.

Я теж, з усієї сили, намагаюсь допомагати триматися бізнесу на висоті. Багато перемовин, замовлень та реклами знаходяться саме в моїх руках, бо цим можна займатися, не виходячи з дому. Отож, колисаючи нашу сплячу красуню, я тихенько працюю. Вихованням Мірчика, звичайно, більше займається пані Дора, благо місця на зелених просторах нашої ділянки вдосталь, щоб кілька людей абсолютно не заважали одне одному. Вже якийсь час я відчуваю у Богдана сильну втому, хоч він і криється, як завжди. Та й сама почуваюся наразі трішки «загнаною». Ось тому, владою даною мені, оголосила вихідний. А коли Шеремет погодився – відчула справжнє щастя!

Няню ми відпустили аж до завтра і вклали на денний сон тільки Веронічку. Адже нашого швидкого помічника, приборкати вже не змогло б ніяке диво світу. Я накривала пишний стіл зеленню та милувалась, як мої чоловіки старанно готують м'ясо. Радіючи такому прекрасному дню, я вибрала в нашому винному погребу пляшечку колекційного сухого вина. Принесла келихи та присіла відпочити.

Скоро ватажок зграї, зі своїм юним помічником, принесли ароматний шашлик та обережно виклали на блюдо. Богдан налив нам вина, а Мірчикові свіженького соку й, сяючи чарівним жовто-зеленим поглядом, вирішив сказати тост.

– Моя прекрасна сім'я! Кохана дружинонько й синочку! Бог свідок, що я найщасливіша людина на землі. З вами та з крихіткою-Нікусею мені не страшно нічого у світі. Я кожного дня готовий гори перевернути, щоб ми всі були безмежно щасливі, бо ми і є саме такі. Будьмо здорові та нехай береже нас Господь!

Мірчик вже знав, що треба встати та почокатись з усіма присутніми. Ми не крились від нього, що застілля буває з приємною випивкою. А ще коли до нас на поляну приходили куми, то після тосту хрещений синочка, теж українець, завжди гучно викрикував: «Будьмо! Гей...» Тому не дивно, що наш маленький козак повторив саме ці слова свого хрещеного. Я хотіла приструнити його, щоб не розбудив Веронічку, але не змогла. Наразі дитина була такою окриленою й щасливою, що в мене язик не повернувся. Я лишень прислухалась, але не почула з відкритого вікна жодного звуку. Значить наша крихітка ще міцно спить, а ми продовжуємо частування.

Осінні дні були по-літньому теплими, але вже набагато коротшими. Богдан увімкнув на терасі чудове підсвічення, а я принесла на руках нашу синьооку доню, що вже прокинулася. Погодувала її смачною сумішшю та прилаштувалася у кріслі-колісці, тоді як спортивні чоловіки вирішили поплавати, мабуть, щоб утрамбувати місце для десерту. День промайнув на одному диханні й закінчувався просто неймовірною ідилією. Тепер ми точно були готові до нових звершень!

Десь за зеленою живою огорожею тріснула гілка. Може просто впала з дерева, бо була сухою? Богдан з Мірчиком весело розтерлися рушниками та в халатиках повернулися до столу.

– Синочку, ти яке будеш морозиво? Бо мама любить шоколадне, з сухофруктами. А ти ж завжди за фруктове, з бананами й ананасами. Так і приготувати? – поцікавився Богдан.

– Ваша величносте, я згоден на банани з ананасами! – проспівав наш синочок і татко пішов до будинку готувати солодкі смаколики та каву.

Він був завжди таким обережним, але наразі я почула з кухні гучний звук падіння чогось металевого, може каструлі, а потім дивний шум і побачила: як з нашого дому на мене біжить незнайомий афроамериканець. Я намагалась зрозуміти, що діється та інстинктивно притискала Веронічку до своїх грудей. Але громило вирвав дитинку з моїх рук і цинічно жбурнув до басейну. Я кинулась кігтками йому в очі, але сили були нерівні й він штовхнув мене на плити біля води. Я

впала й сильно вдарилася об них головою та втратила свідомість. А наш диво-синочок, що ніколи в житті не бачив подібних сцен насилля, навіть у кіно, бо ми йому поки не дозволяли, не розгубився й миттю ринувся за сестричкою до басейну.

Тим часом у будинку посеред кухні, Богдан встиг обварити другого нападника свіжозвареною кавою й намагався зупинити ножа, якого непроханий гість вже заніс над ним. Без кримінальних навичок бізнесмену Шеремету це давалося доволі тяжко, але ж він тільки-но виголошував промову про захист своєї щасливої родини, тому відступати не вмів. Поки злочинець хапався за обпечене обличчя, Богдан кілька разів приголубив його своєю улюбленою дерев'яною скалкою по голові. Шеремет бив доти, поки нападник не ослабів, а з голови його струменіла гаряча кров. Він впав на підлогу й притих, а Богдан кинувся нам на допомогу. Він вибіг з дверей та я в цей час прийшла до тям, й не думаючи про злочинця, хотіла допомогти діточкам вибратися з води.

Зрозумівши, що подільнику не пощастило вбити хазяїна дому, цей другий, дістав з-за пояса пістолет і хотів застрелити спочатку чоловіка. Але я випадково, чи може милістю долі, опинилась на лінії вогню та піймала кулю. Почула страшний пекучий біль десь посередині тіла, а далі все відбувалось вже без моєї участі. Можливо тому, що наразі я прямувала назустріч подрузі Вероніці, на небеса.

Але ж історія повинна бути розказана тому, коли ми почули шурхіт з-за зеленої огорожі – там сиділа наша стара знайома Лариса Тарнавська та приготувалась знімати все на камеру, щоб повернувшись додому, передати відеозвіт про наше вбивство своєму босу – тварюці-Процюку. А він за це відвалився їй з якогось, не арештованого ще рахунка, грошенят. Та Лара не врахувала, що знаходиться не на ринку в Білій Церкві, а на території приватних володінь жителів Сполучених Штатів. А ці добрі й працьовиті люди страшенно не люблять, коли хтось без їх дозволу, забирається у сферу їх особистого життя. Ось і цього разу пильний сусід, побачивши жінку, що ховається за кущами, не став ризикувати та й миттю викликав наряд поліції.

Саме в момент, коли прозвучав постріл, поліціанти з гучною сиреною вже під'їхали до наших воріт. Можливо злочинець злякався знайомих звуків, а може все ж вирішив закінчити почате, та й пальнув у ще живого хазяїна дому, але куля дісталась мені. Почувши постріл, поліціанти миттю викликали підмогу та увірвались зі зброєю наготові. А коли побачили всю картину, просто випустили у людину зі зброєю кілька куль. Богдан встиг повідомити, що в домі на підлозі повинен бути ще один нападник, та кинувся до мене й бився у незвичній для нього істеричі.

А з-за зеленої огорожі пильний сусід, вже привів до поліціантів Лару, щоб передати в руки закону. Тарнавська виривалась та матюкалась останніми словами, але поліціанти одягли на неї «дорогоцінні» браслети та запхали, до з'ясування обставин, в авто.

Скоро примчала медична допомога і мене під'єднали до всього, що тільки було у них в наявності. Богдану вкололи заспокійливе, а наш сміливий синочок теж трусився від шоку і притискав до себе мокру сестричку. Та медикам він дозволив оглянути її. Маленька сильно плакала, бо злякалась падіння в воду, але ні переломів, ні інших тяжких травм лікарі в неї не знайшли.

Одного з нападників, з перев'язаною головою, по якій добряче відходив його Шеремет теж запхали до Лариси, а другому звісно потрібна була зовсім інша спецмашина. Богдан наразі мало що тямив, але замкнув дім і донедавна неймовірно щаслива сім'я Шереметів, відправилась до медичного центру Нью-Йорка.

Разом з наркоманами в улюбленому місці, сиділа й з нетерпінням чекала повідомлення від нової подружки, ще одна стара знайома Леслі Джонсон. Це вона підігнала Ларі, для виконання місії помсти, двох своїх кращих кримінальних друзів. Жінка добре знала наші місця, ще з часу проживання там Богданових батьків. Звісно навіть після реконструкції будинок залишився на тому ж місці й запасний вихід був легкодоступним з іншої вулиці. Леслі знала про це та спровадила нападників саме туди. Але злочинці не чекали натрапити на подібний спротив. В результаті один прямував наразі до судового моргу, а інший

в компанії з Тарнавською – до камери попереднього ув'язнення. Знову Леслі залишилась, і без подруги, і без обіцяних грошей. А ще цього разу Богдан Шеремет не буде їй допомагати. І коли дізнається, що зробила ця неймовірно дурна та невдячна жінка, зненавидить її та й на тюремний строк наразі колишня модель вже заслужила.

Розділ 46. Божа Людина

З часу, коли Богдан Шеремет був у цій клініці востаннє, пройшло п'ять довгих і насичених років життя. Саме тут він втратив батька, коли в Києві я чекала на нашого первістка – Мірчика. Та наразі бідолашний, з розпачем і неймовірним болем вдивлявся в сірі заповітні двері, щоб хірург сказав страшне або обнадійливе, вже про мене.

Наші діточки знаходились теж тут, у дитячій ігровій кімнаті, з нянею Дороті, яка миттю примчала на допомогу, по дзвінку Шеремета. Крихіток знову оглянули педіатри та дали якісь ліки проти переохолодження, бо більше не знайшли ніяких відхилень у здоров'ї маленьких пацієнтів. Хоча стрес, звичайно, прийдеться лікувати часом і ласкою, далеко не один день. Особливо Мірчику, який вже все розумів і навіть встиг врятувати рідну сестричку від утоплення. Зізнаюсь, що неодноразово намагалась стримувати Богданові уроки плавання з сином. Але вийшло, що якраз вони та врятували нашу Веронічку від зустрічі з тезкою на небі.

Пресвітеріанська клініка завжди вважалась кращою з кращих, а може нас випадково привезли сюди тому, що служба екстреної допомоги була дуже численною. Та наразі Богдан сидів з заплющеними очима, тримав складені руки на лиці й безперестанку молився. Всі молитви, яким колись навчила його мама Оріся він вже переказав сотні разів, але сірі двері поки що були невблаганними. Туди-сюди шастали медичні сестри, але він їх не чіпав і настирливо чекав того чоловіка, який скрикнув на нього дві години тому, щоб залишився тут, бо вони самі потурбуються про дружину...

Богдан послухався. Чекання то дуже страшна штука! Можна переробити купу справ, з'їздити куди завгодно, на будь-якій швидкості; не спати, не

їсти, попрацювати до втрати сил, але все то будуть дитячі забавки на фоні, здавалося б, простого німого чекання...

«Господи, залиш Їй життя. Я не зможу без тебе, Златочко! У нас же дітки. Подумай про них. З ким їм далі жити? Адже без тебе на цьому світі в мене немає справ. І в нас ще були мрії про інших діток. А пам'ятаєш, коли ти сердишся, то просиш «пообіцяй забути», але ж я впертий і завжди відповідаю «ні, саме так обіцяє бути». Пообіцяй бути зі мною завжди, прошу...»

Тиша вбивала. Та ось Шеремет наче почув там за дверима швидкі, хоч і тихі, кроки. Він встав і побачив те, про що молив Бога. Вийшов стомлений хірург, і традиційно, зірвав з лиця використану мокру маску. Як нормальна схвильована людина, Богдан повинен був кинутися до медика, але він тільки мовчки стояв і вдивлявся своїм змореним напівмертвим жовто-зеленим поглядом хижака в того, від кого залежало все його подальше життя.

Хірург навіть дещо посміхнувся:

– Дивна Ви людина, містере Шеремет. Мабуть, часто буваєте на краю прірви. Хочете кинутись, але тримаєтесь, наче залізний. Перепрошую за цю лірику, але все буде добре. Ми попрацювали філігранно, наскільки змогли й тепер Вашій дружині нічого не загрожуватиме. По-перше, вона буде жити, а по-друге, це диво якимось чином. Я таке бачу вперше, а практикую хірургом понад десять років. Куля пройшла крізь неї так, наче її хтось вів по тілу і не зачепила ні одного важливого органу. Серце було зовсім поряд, але всі його основні з'єднання залишились цілими. Тому, ваша дружина або дуже везуча або просто Божа людина. Адже щоб так смерть пройшла повз і залишила життя – це дійсно виняток. Все, розслабтесь. Тепер чекайте на її одужання. Хочете, я покличу, щоб Вам зробили ін'єкцію, бо дивитись просто важко на такий стан?

Богдан ще мовчав і здавалось, що він тут неприсутній. Лікар дістав з кишені телефон і хотів викликати допомогу та тільки тепер до Шеремета майже повернувся здоровий глузд. Він схопив лікаря за руку й сказав:

– Не треба, прошу Вас. Дякую Вам! Я сам потихеньку повернусь назад.

Я ж з нею разом вже зібрався у всесвіт. Так, Ви праві. Моя дружина далеко не удачлива, вона просто Божа людина. І це не порожні слова. Що мені зробити, щоб віддячити Вам і центру за наш порятунок?

– Та не треба нічого, містере Шеремет. Ви звичайні громадяни, у яких є медичне страхування, воно все нормально покриває. Ми зобов'язувались рятувати життя і, по можливості, це успішно робимо. А Вам все-таки я б рекомендував хоч пігулку прийняти заспокійливу. Бо зараз Ви в нормі, а потім воно може вилізти боком. Тому ось візьміть. Я інколи сам приймаю, коли не треба оперувати.

Лікар дістав з кишені медичного костюма якийсь блістер і поклав одну сіреньку пігулку на руку Шеремету:

– Прийміть-прийміть. Це дуже гарні японські ліки. Не наркотичні й не снодійні. Просто добре відновлюють нервову систему, без наслідків та звикання.

Богдан згодився й миттю проковтнув. А лікар знову посміхнувся і махнув рукою:

– Треба було розсмоктувати, але в Вашому стані так теж згодиться. Все, я піду.

– Прошу Вас, я тільки хочу на неї подивитись. Не тому, що не довіряю, просто мені це дуже треба... – дивно як для впевненого бізнесмена, з багаторічним досвідом, по-дитячому просив Шеремет.

– Зараз! – лікар комусь зателефонував і за Богданом вийшла дівчина. Вона принесла з собою захисний костюм та обіцяла показати мене, в палаті за склом.

– Я Вас ще коли-небудь побачу? – взяв Богдан лікаря обома руками за руку.

– Та не дай Боже! Краще до нас хорошим людям не потрапляти. А дружина у Вас сильна. І ще одне: вона під наркозом, на межі з іншим світом, весь час кликала Вас. Це неймовірно зворушливо. Ідіть, Стейсі Вас проведе. Будьте здорові!

– Дякую! – низько вклонився рятувнику нашого майбутнього Богдан Шеремет і миттю кинувся по коридору за дівчиною.

Він побачив мене в окремій палаті, на хірургічному ліжку, серед купи якихось апаратів, кнопок та трубочок і Богдану стало зовсім зле. Щось найкращі японські ліки на нього не діяли! Але ж він бачив, що лампочки моргають і ота гидка «пікалка» точно пульсує, а значить я жива, хоч поки зовсім не схожа на себе. Вся біла, без стрімкого руху й веселого сміху. А ще він не бачить блиску синіх коханих очей, без яких вже давно не може жити...

– Коли їй стане краще? – прошепотів Шеремет.

– О! Містере, це вже не до мене. Подивились? Будьте ласкаві – на вихід. Одне можу сказати, що прокидаються пацієнти, як мінімум, через кілька годин. Якщо бажаєте: Вам зателефонують.

– Авжеж, бажаю!

– Ну це внизу, на ресепшні, залиште прізвище і контакт, Вас занесуть в базу, а коли пацієнтка прийде до тям, тоді сповістять. Хоча до неї все одно відразу не пустять. Прошу Вас, в мене дуже багато роботи, – забрала у Шеремета медичний захист дівчина.

Богдан спустився до діточок в ігрову кімнату. Мірчик кинувся в його обійми та, наче дорослий відразу запитав:

– Тату, наша мама жива?

– Так, синочку. З мамою все буде добре. Це мені пообіцяв лікар і я йому вірю. Що тут у вас, Веронічка не дуже плакала? – взяв Богдан до рук друге дитятко, а воно приліпилось до тата, відчуваючи найдорожчий дотик, якого дуже чекало.

– Ні-ні, пане Богдане, я навіть тривожусь. Вона весь час мовчить. Я ж в основному спілкуюсь з Мірчиком, бо ми з ним добрі друзі. Але дівчинка, на диво, тиха. Вона завжди така, чи треба поцікавитись ще у лікарів? – докладно доповідала про все Богдану няня.

Та він підняв нашу крихітку над собою і вдивлявся в її сині оченята так, наче бачив в них мої, спитав:

– Донечко, налякали тебе? Ну скажи таткові хоч щось...

– Мама! – прорекла Нікуся так ніжно, що у Шеремета сльози виступили на очах.

– Так, маленька. Мама! Наша мама! З нею все буде добре. Поїхали всі додому. Мені треба вас погодувати, переодягти. Поки я буду ваш тато і мама разом, – прийняв рішення Богдан Шеремет і тепер відчував, що пігулка діє.

– Я можу допомогти, пане Богдане, – ввічливо запропонувала няня Дора.

– Ні, що Ви! Ми й так відірвали Вас від вихідного, який самі запропонували. Тим більше, що вже ніч, – пошукав Богдан у себе в кишені якусь готівку, але там було лише двадцять доларів.

– Пані Доро, у мене з собою копійки. Як тільки я доїду додому, відразу перешлю Вам відшкодування за екстрений виклик. Перепрошую...

Але няня закивала головою та бурхливо відреагувала на це:

– Та нізащо, пане Богдане! Нічого мені не треба за сьогоднішній виклик. Ми всі живемо в такому страшному світі, що з кожним може статися зовсім непередбачуване. Я дуже ображусь, якщо Ви мені щось зайве перешлете. Я працюю у Вас з натхненням і радістю. Тому завтра вранці я, як завжди, прийду на роботу і все. Так?

– Так, дякую пані Доро! Тоді до завтра, – взяв за ручку Мірчика Богдан і пішов на ресепшн, щоб дати доручення: сповістити про моє пробудження. Далі він викликав звичайне нью-йоркське таксі та й поїхав додому.

Біля будинку, звісно, стояв страшенний розгардіяш, що залишився після нападу злочинців, стрілянини, затримання, а ще поліційні строкаті стрічки валялись біля басейну. Та Богдан вже перетворився на маму-зомбі. Перше, що він хотів зробити – це вимити нашу крихітку від

насильницького плавання в басейні та лікарняних іграшок. А Мірчика попросив прийняти душ самостійно та чекати на вечерю. Але наш маленький сміливець знову міг здивувати кого завгодно, ось тільки не Богдана Шеремета, адже вперто запропонував поміч у купанні сестрички.

– Ти ж мій справжній спадкоємцю, дякую! Давай спочатку роздягнемо маленьку та подивимось самі: чи нічого медики не пропустили.

Мої кохані чоловіки обдивились Веронічку люблячими поглядами, наче під мікроскопом, але дійсно ні синців, ні гематом ніде не знайшли. Вони вправно викупали маленьку, одягли та вклали у ліжечко. Скоро Богдан підігрів її улюблений смаколик і дав пляшечку до ручок. Вона вчепилась і жадібно смоктала, адже дуже зголодніла. Тепер Богдану трохи відлягло.

Але коли він повернувся з дитячої до кухні, то ледве не скрикнув від блаженства. Наш маленький рятівник вже ходив з причесаною мокрою голівкою і збирав на стіл вечерю. Шеремет підхопив його на руки та пригорнув до себе:

– Знаєш, синочку, я тільки зараз зрозумів, що без тебе у мене б нічого не вийшло. Ти неймовірно сміливий маленький чоловік. Дякую тобі, мій юний Шеремете!

А наше горде хлоп'я, після такого компліменту, вчепилось татові обома рученятами за шию й тихенько зізналось:

– Таточку, я страшенно злякався. Але ж ми родина і ти навчав, що треба захищатись за будь-яку ціну. Я ще й досі відчуваю страх, але мені вже трішки легше...

Богдан довго обцілював сина, потім збігав подивитись на Веронічку, а воно вже відсунуло порожню пляшечку та мирно сопіло. Мої неймовірні чоловіки поїли й Богдан наказав синові йти відпочивати, бо бачив, що той валиться з ніжок. А сам пішов на терасу, з огидою викинув у сміттєвий бак все, що нагадувало про страшну пригоду. Не відчуваючи втоми, він настирливо попідмітав, потім знову поплавав і

допив з келиха колекційне вино. Та мабуть, йому здалося мало. Тому Шеремет пішов і взяв коньяк та додав до всього відразу, щоб хоч якось зняти стрес.

Скоро він відчув неймовірну втому й непереборний сон. Але не пішов до нашого ліжка. Це в ньому залишилось ще з тих часів, коли ми в Києві полаялись через фото і він, на Лумумби, спав на дивані аж доки я не пробачила його. Саме від того примирення у нас з'явився Мірчик. Та наразі дбайливий тато знову перевірів сон діточок, поклав поряд з подушкою айфон і примостився в кабінеті на шкіряному дивані. Він ще раз помолився святій Діві Марії за порятунок коханої дружини та тільки тепер відключився. Шеремет спав тривожно, але міцно та бачив сни про найріднішу жінку на землі. Ось так склався наш день, що планувався як чарівний.

Розділ 47. Найкраща в світі мама

Рівно через тиждень я повернулася додому. Щоб мене відпустили, Богдан підписав цілу купу паперів та двічі на день до нас навідувалась медична служба й перевіряла мій стан здоров'я. А стан той був поки що так собі. Неймовірно заважали й тягнули болем шрами: на лівому плечі та на спині.

Наші діточки наразі були під постійним та невсипущим доглядом няні, пані Дори. Вона сприйняла біду родини Шереметів, наче власну та перебралась тимчасово жити у гостьовий будиночок у нашому дворі. Дбайливо приглядала за малюками, готувала на всіх їжу і, взагалі, стала янголом-хранителем нашого сімейного вогнища. Ця жінка була самотня і серед нас їй було затишно та добре.

Мій коханий Шеремет від повернення дружини додому весь час перебував у такому піднесеному стані, що сяяв як після весілля, а може і яскравіше. Вночі він намагався прилаштуватися в ліжку так, щоб не дай Боже, не зачепити «каліку». Та ранок я зустрічала в неймовірно ніжних обіймах, з поцілунками та блаженним поглядом таким, як колись у Києві на «вершині світу», чи в орендованій квартирі серед кохання і нестримних почуттів. Але ж наразі я пам'ятала, що треба поводитись відповідно статусу шанованої пані, що захищала своїм тілом родину. Та

грішні думки вже не давали мені спокою. А це точно означало, що тіло явно йде на поправку.

Взагалі-то, це зі мною й діточками Богдан виглядав наче мед, що тане на сонці. Але після нападу на нас, який вже вдруге замовив столичний злочинець Процюк, в прекрасних жовто-зелених очах мого чарівного хижака інколи з'явилися колючі нотки ненависті. Та й не тільки поглядом, а й безпощадними свідченнями на слуханнях, бізнесмен Шеремет безкомпромісно потопив обох жіночок, що чомусь настирливо хотіли нашої загибелі. Цього разу мій добродушний коханий розповів слідству все, до крихти, що знав і підкріпив свідченнями інших та десятками документів і відеозаписів вину Леслі Джонсон та Лариси Тарнавської. Тому обидві злочинниці пішли відбувати повний термін покарання в Сполучених Штатах, без екстрадиції Лари на батьківщину.

– Нікусю! Йди швидше сюди, – вхопив Мірчик та підсадив сестричку, щоб вона могла забратися на величезне ліжко в спальні. Потім заліз сам та сяяв татовими прекрасними очима в мені. – Дивись маленька, наша найкраща у світі мама прокинулася! Ні, не чіпляйся до матусі, їй ще боляче, – обхопив неймовірний спадкоємець Веронічку та міцно обіймав її. А та заливалася гучним сміхом і переверталася в його руках, щоб вибратися. Вони весело борюкались, а я не знала як ще реагувати й тому в очах моїх просто стояли сльози щастя. Діточки мої були живі, я була жива поряд з ними, й мені нічого більше було бажати на цій землі. Ну, хіба трішки кохання з їх прекрасним і неймовірно рідним татком. Я подумала, а він миттю виконав моє бажання і з'явився на порозі спальні з величезним букетом білих троянд.

– Привіт, моя кохана родино! Я скучив і приїхав на обід. Є у вас щось для голодного тата?

Він обцілував діточок, а потім нахилився до мене та звабливо заглянув в очі. Я відповіла йому: «Так»! Одним поглядом ми зрозуміли, що настає пора «поріднитися» не тільки душами, бо вже дуже хочеться й навіть треба...

– Богданчику, ну навіщо стільки квітів? У нас надворі їх багато, а ти ще

й з міста везеш, – потихеньку злізла я додолу і він допоміг мені з капцями. – Перестань! Калічка вже сама дещо може...

– Точно? А може? – цілував він мене в щічки й шию та навіть не стримувався перед дітьми. Адже Нікусі наші залицяння поки були байдужі, а Мірчик тільки хитро посміхався й мовчки відвертав розумне личко, наче відчував, що татові з мамою для гарного самопочуття це дуже потрібно.

– Не знаю! Думаю, що вона в тебе вже не така й калічка, – весело відповіла я йому.

– Невже я можу розраховувати на дещо? – ковзав хижий погляд Шеремета по мені.

Я поставила свіжі квіти в вазу та пригадала лікарню. Бо коли прийшла до тямі й мого божевільного чоловіка вперше пустили до мене, він шалів від щастя так, що спочатку плакав, потім цілував, а потім замовив машину квітів та змусив медиків дозволити розставити букети по всій клініці. Ціла бригада працівників щасливого квіткового магазину, годинами, носилася з горами квітучої зелені та прилаштовувала її у всіх вазах та на полицях клініки. Ось таким він був і досі, цей нестримний і неймовірний Богдан Шеремет – мій найрідніший і найдорощчий на світі Чоловік.

А коли настала ніч, я сама вже страшенно хотіла виконання денної обіцянки.

– Я боюся. Точно можна? Я ж це вмю, дуже тихенько. Як тоді, коли ти носила Мірчика чи Веронічку... – шовковими вустами зваблював мене Богдан, а я блаженствувала від насолоди, яку міг дарувати цей божевільний коханець. Він вмів так розпалювати в мені полум'я, що потім сам він нього горів і я заслужено називала його моїм Вогником. Так буває лише тоді, коли двоє призначені одне одному Богом. І змінити ніхто й нічого не може, як би не намагався та як би не хотів.

– Коханий, як страшно було думати, що цього вже не буде між нами ніколи. Не бійся, хочу чути його у собі там, де ми знайшли наших

діток... Боже, нащо ж ти такий солодкий, до болю, до запаморочення, залиш... Він мій! Хочу народжувати нам діточок, скільки зможу...

– Златочко моя божественна! Але ж ти ще зовсім слабенька? – вагався він.

– Думаю, що місяців за дев'ять я трішки зміцнію. Ти ж сам нещодавно хотів, – дивувалась я обережності й нерішучості нестримного Шеремета. Він підкорився та відповів мені бурхливим потоком щастя!

– Маленькі, благослови вас Боже... – прошепотів коханий і пригортався та знайомо пестив мій пульсуючий животик. Наразі здавалось, що ми таки повернулись до Києва, на Лумумби та в цю мить знову стали років на п'ять молодші.

Скоро ми полетіли до України. Спочатку з'єднали у Львові вічно закохану серед світів пару батьків Богдана. Я маю на увазі, що ми поховали прах пані Орісі в могилі її чоловіка, як і обіцяли.

А потім настала пора Києва! Контракт моїх батьків у Катарі добіг кінця й тато почав консультувати нафтовиків по всій Батьківщині, а мама хоч і не бажала сидіти посеред столиці з подружками в Інтернеті, та якось починала до цього звикати.

На радість київського мережевого маркетингу від Богдана Шеремета – прийшов його новий зірковий час. Правда, офіс був скромнішим і не на «вершині світу» в Гулівері, але ж багато співробітників повернулись зі своїми підписниками на місця. А незмінний та щасливий завскладу Захар Абрамович, особисто телефонував усім, наче офіс-менеджер, та збирав столичну публіку на зустріч з керівником.

Богдан вийшов на невеличку сцену, що орендували для зустрічі, окинув своїм чарівним поглядом всіх присутніх і, згадавши київську Екстраваганзу, сказав:

– Дорогі мої! Довго і з болючим серцем я чекав ось такого дня. Хочу щиро перепросити за вимушену бездіяльність та запевнити всіх, хто бажає працювати й заробляти, що київський офіс, склад і наш осередок у столиці тепер знову постійно й плідно працюватимуть. Я контролюватиму все особисто і буду часто прилітати на зустрічі з вами.

Обіцяю: у нас все буде добре!

Ми з діточками наразі відривались у мене вдома, на Прорізній, з мамою, татом та родичами, що купами приходили в гості. А Богдан Шеремет, вперше з дня нашого знайомства, приховав факт поїздки до колонії, де й досі відбував покарання колись могутній Маркіян Процюк. Не дивлячись на важкий стан засудженого – Богдану дозволили зустріч з ним. В окрему кімнату виправного закладу, з малесеньким загратованим вікном під стелею, завели сильно побитого розгубленого діда, що пронизливо кашляв та ледве волочив ноги. Він став страшенно сухим і безликим.

– Сядь, тварюко! – скрикнув наглядач і вже іншим голосом додав Богдану: – Пане Шеремет, у Вас є десять хвилин. Він все одно довше сидіти не зможе, звалиться...

– Ну, як живеш «рішало»? – без привітання, з посмішкою спитав Богдан. У згаслих очах Процюка на мить промайнула ненависть і він прохрипів:

– Твоїх рук справа, містере? Мене ж мало не вбили два тижні тому. Мабуть, якраз коли ти прибув до міста, – гад знову кашляв кров'ю так, наче йому повідбивали всі печінки.

– Так і мене мало не вбили, мразь! І діточок топили, у дружину стріляли. Ти мене і людей без нормального бізнесу в Україні залишив. Дівчину невинну на той світ відправив. Ще згадати твої гріхи, чи досить? І твоя відьма просидить довго та вийде приблизно такою, як ти зараз. Чого вам не живеться поряд з нормальними працюючими людьми? Ти ж мав усе, а захотілось більше. То ось і маєш. І ще: якщо коли-небудь, хоча б у мріях, знову захочеш мститися мені – то буде остання твоя думка. З цим і живи або здохни... Охороно, у мене все!

Уявляєте, наскільки треба було довести мого благородного до нестями чоловіка, щоб бачити його таким? Та й каліцтва у паскудного Процюка невідомо звідки? Мабуть, то йому розплата за гріхи!

А родина Шереметів дотримала ще одного слова і знайшла невідому

могилку Вероніки Матвієнко та замовила їй гарну стелу, на якій красива дівчинка танцює серед квітів. І коли все було виконано, ми з дітками поїхали на кладовище. Наша Нікуся подивилась і спитала:

– Мамуню, сюди покласти квіточки? Хто це?

– То твоя вічна хрещена, що завжди дивиться з неба і радіє за те, що ти в нас є, доню, – скидала я з очей слізки та трималась за ручку Мірчика. А ще, зовсім не від хвилювання зустрічі з доленосною подругою, а від іншого, щасливого й жаданого, у мене в горлі стояв ком і вже страшенно нудило...

– Поїхали, Богданчику, додому. Діткам пора вже їстоньки. Та й нам не завадить, бо мені треба набиратися сил та готуватись до виконання обіцяного тобі.

Богдан миттю зрозумів, але ще недовірливо подивився на мене й перепитав:

– Що ти зараз сказала, моя рідна?

– А те, що у наших діток десь через дев'ять місяців буде братик або сестричка. Я зайшла до старого доброго лікаря, тут у Києві, та хоч би й ні. Мені й так уже зрозуміло, що маленькому диву бути.

– Господи, діточки мої! Ваша мама найкраща в світі, – виголосив він, хоч ми й стояли ще перед стелою Вероніки.

– Тату, не кричи. Кажуть, тут треба поводитися тихо. А про те, що наша матуся найкраща в світі ми знаємо і так. Правда, манюня? – обіймав сестричку наш чарівний син.

Наразі Богдан дивився в очі дівчині на обеліску та наче живій говорив:

– Бачиш, Вероніко, який я щасливий, що ти дала мені її...

Через дев'ять місяців у нас народилася двійня – хлопчик і дівчинка, а тому кількість голосів у сім'ї знову була рівною. Мабуть, над розв'язанням цього питання прийдеться працювати й далі.

Знаєте часто, коли я вдивляюся в найпрекрасніші на світі очі, то знову й знову згадую, як починалася наша казка. І одна норавлива киянка просила львів'янина-емігранта: «Пообіцяй забути». Але його настирлива відповідь: «Обіцяю тільки з тобою бути» - скорила її серце назавжди.

Саме на цій життєрадісній ноті щаслива родина Шереметів хоче низько вклонитися шановному зібранню та побажати всім кохати й захищати життя, сміливо та невтомно, як робимо це ми. Пам'ятати хороше з минулого, творити майбутнє і свято вірити в добро, адже воно непереможне!